

**Anarşist Ekonomi
Tartışmaları(22)**
Zapatista Halklarının Perspektifinden
Ekonomi Politik (1)

s 22

**GDO'lu
Bebekler**

s 33

**Doğurmak Ya da Doğurmamak
Politikalaşamaz**

s 24

**Baskıya, Nefrete, Katliama Karşı
Örgütlenmeye**

s 28

meeydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi
kadar özgür insanların
arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 34
HAZİRAN - TEMMUZ
2016

Korkun Patronlar Genç İşçiler Örgütleniyor

s 7

Düşlediğini Eylemek Özgürlük, Özgürlük Anarşizm

Anarşizm Örgütlenmektir

s 18

Konsolosluk Önünde Eylem DSG Yapı'yı Durdurdu

Suudi Arabistan'da ücretleri ödenmeyerek aylarca çalıştırılan ve eylem yaptıkları için gözaltı-tutuklama terörüne maruz kalan göçmen inşaat işçileri için İnşaat-İş Sendikası, Suudi Arabistan Konsolosluğu önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Sendikanın gerçekleştirdiği eylemin ardından DSG Yapı, işçilerin tüm alacaklarını ödedi. Ancak Suudi Arabistan'da, DSG Yapı'nın ücretini gasp ettiği yüzlerce işçi daha bulunuyor. İnşaat-İş'in konuyla ilgili çalışmalarını sürdürüyor.

Zek-San İnşaat'ta İşçiler Kazandı

Süreyyapaşa Hastanesi'nin ek hizmet binasının inşaatında çalışan İnşaat-İş Sendikası üyeleri, ödenmeyen ücretleri için şantiyede direniş başlatma kararı aldı. Eylemin

ilk dakikalarında işçilerle görüşme talep eden Zek-San İnşaat yetkilileri, sendika üyesi olmayan işçiler de dahil olmak üzere tüm işçilerin ücretlerini ödedi.

Gediz'de Maden İşçileri Direnişte

Kütahya Gediz'de Gökler belde-sine bağlı bir kömür ocağında çalışan 62 maden işçisi, 4 aydan bu yana ücretleri ödenmediği için Gediz Kaymakamlığı'na yürüdü. Kaymakamlık önünde yaptıkları açıklama,

herhangi bir sendikaya üye olmadıkları için patronun keyfi uygulamaları ile karşılaştıklarını belirten işçiler, ücretleri ödenmezse farklı yerlerde eyleme devam edeceklerini duyurdu.

Orge Elektrik'te Direniş Kazandı

Kartal-Kaynarca metro inşaatında çalışan İnşaat-İş Sendikası üyesi 14 taşeron inşaat işçisi, ödenmeyen ücretleri için eylem yaptı. İnşaat-İş'in

gerçekleştirdiği basın açıklamasının ardından sendika ile görüşme talep eden Orge Elektrik yetkilileri, işçilerin gasp edilen tüm ücretlerini ödedi.

ABB Elektrik'te Direniş Kazandı

ABB Elektrik'te, Birleşik Metal-İş Sendikası işyeri temsilcisinin isten çıkarılmasına karşı Dudullu, Kartal, Tuzla, Dilovası ve İzmir'de bulunan 6 fabrikada direniş başlamıştı. İşçilerin sendikalı olduğu için gerçekleş-

tirilen saldırı karşısında üretimi durduran işçilerin direnişi sonuç verdi. 1500 işçinin direnişi karşısında geri adım atan ABB Elektrik patronları, sendika temsilcisi Hakan Sökütlü'yü işe geri aldı.

DEKA Madencilik'e Karşı Açlık Grevi

Zonguldak Kilimli'de bulunan bir madende çalışan ve 4 aydan bu yana ücretleri ödenmeyen maden işçileri, 4 Nisan'da açlık grevine başlamışlardı. 29 Mayıs tarihine kadar madende süren açlık grevinin ardından işçiler, alacaklarının bir kısmının ödenmesiyse, eylemlerini sonlandırdı.

DEKA Madencilik, işçilerin kalan ücretlerinin de ödeneceğini belirtirken; direnişçi işçilerden Cemal Akın "Eylem yapmadan önce hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçbir şey alamamıştık. Mücadeleden sonra böyle bir kazanım elde ettik" dedi.

Avcılar'da Belediye İşçileri Direnişte

Avcılar Belediyesi taşeron işçilerinin direnişi; Taksim Gezi İsyanı sırasında gönüllü doktorluk yapan ve muhalif kimliğiyle bilinen Belediye Başkanı Handan Toprak'ın taşeron patronuyla olan işbirliğine karşı, iki aya yakın bir zamandır sürüyor. Meydan Gazetesi olarak Avcılar'daki direniş çadırında işçileri ziyaret ettik; Hasan Yıldız ve Senem Tarhan'la işten atılma süreçlerine ve sendikal mücadelelerine dair konuştuk.

Meydan Gazetesi: Merhaba, bize direniş sürecinden bahsedersiniz mi?

Hasan Yıldız: 13 yaşımdan beri çeşitli işlerde, 21 aydır da Avcılar Belediyesi'nde çalışıyordum. Avcılar Belediyesi'ne geldiğimizde, bize dediler ki: "Bütün Avcılar'ın temizliği sizden sorulacak. İşinizi tam yaparsanız size kimse karışmaz". Tam yaptık ama zulüm sürdü.

Senem Tarhan: Ben 13 aydır çalışıyordum. Belediye başkanının kendisi de kadın olduğu için kadınları destekleyeceğini söylemişlerdi, öyle olmadı. Bizim işte, söylenen bölgeyi temizlerseniz 3-5 dakika dinlenebilirsiniz. Biz dinlenmeye gidince fotoğraflarımız çekildi, tutanaklar tutuldu. Sokakları temizliyoruz; elimizi yıkayabileceğimiz lavabomuz, oturup yemek yiyebileceğimiz bir yer yok. Soyunma odası dedikleri yere ahır da diyebiliriz. Sürekli mobbing uygulanıyordu. Bütün bunlara karşı sendikalı olduk, baskı daha da arttı.

Sendikal faaliyetten rahatsız oldukları yani?

S.T: Evet, Gezi Direnişi'nde gönüllü doktorluk yapan, sorsanız "devrimciyim" diyecek olan bir belediye başkanımız var. Ama belediyede 3 ay önce sendikal örgütlenme başladıktan sonra işten atılmalar çoğaldı. Sendikaya üye olursak işten atılacağımıza dair tehditler, üyeysek üyeliğimizi çekmemiz için "telkinler" almıştık zaten üstlerimizden.

İlk önce 32 işçiyi çıkardılar. 500'e yakın işçi toplandık, 3 günlük iş bırakma eylemi yaptık arkadaşlarımız işe geri alınsın diye. Sonra 7'si kadın -ben dahil- 15 kişi daha atıl-

dı. Her gün 3'er 5'er sürüyor işten atmalar.

H.Y: Amirlerin ve memurların zulümleri çoktu. Su içsek bile fotoğraflıyorlardı. Lavaboya gitmemiz tehdit konusuydu. 15 dakikalık kahvaltı molasından 14. dakikada dönmemiz gerekiyordu. Sendikalı olduktan sonra daha fazla bölgenin temizliğini verdiler, bizi yorarak yıldırılmaya çalıştılar.

Avcılar Belediyesi'nde, işten atılan sizler dışında, sendikanın başka üyesi var mı?

S.T: Belediyede yaklaşık 600 kişi çalışıyor ve işçilerin 470'i sendika üyesi. Yani çalışmaya devam eden birçok arkadaşımız var. Onların da işten atılacaklarını düşünüyoruz. Son süreçte işten atılanların sayısı 100'ü geçti.

Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

S.T: Direnişimiz 40 gündür sürüyor. Haklıyız, bu nedenle kazanıncaya kadar buradayız.

H.Y: Bunca işçinin iş akdini 25/2. maddeyle feshettiler. Tazminat ödememek için sicilimizi karar-
tıp adımızı hırsıza çıkardılar yani.

S.T: Ne yapmışız? Çöplerini mi çalmışız, çalı süpürgelerini mi? Ne çaldıysak bize onu söylesinler. Hukuki işlemlerimizi başlattık ama yetmez. Başta dediğimiz gibi, direnişi sürdüreceğiz. İşimize geri dönmek istiyoruz ve tüm halkımızdan dayanışma bekliyoruz.

Röportaj için teşekkür ederiz. Meydan Gazetesi olarak, direnişinizi dayanışmayla selamlıyoruz.

Güzelliğimiz Gücümüzden Geliyor Gücümüz Direnişten

Kötü çalışma koşullarına karşı sendikalı oldukları için 19 Mayıs'ta işten atılan Avon işçileri, "Güzelliğimiz gücümüzden geliyor, gücümüz de direnişten!" şiarıyla 23 Mayıs'ta direnişe başladı. Direnişin 19. gününde, Kağıthane'deki Avon Genel Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklaması sonrasında Avon Kozmetik'in Gebze deposu önünde çadır kurup direnen işçilerden Eylem Görgü ile işten çıkarılma sürecini ve eylemliliklerini konuştuk.

Meydan Gazetesi: Merhabalar, öncelikle bize direniş sürecini anlatır mısın? İşten çıkarılma gerekçeniz neydi?

Eylem Görgü: Avon, yedi arkadaşımı ve beni sendikaya üye olduğumuz için işten attı. Biz de 23 Mayıs'tan itibaren direnişe geçtik, Avon'un Gebze'deki deposu önünde çadır kurduk. Cuma günleriyse hem Gebze Depo, hem de Kağıthane Genel Müdürlük önündeyiz. Haklarımızı alana kadar ve bir protokol imzalanana kadar; Avon bizi tanıyana kadar biz eylemlerimizi sürdüreceğiz.

İşten neden atıldığıma gelirse; ihtarname çekmeme rağmen henüz bir gerekçe göstermediler. Resmi tatil gününde çıkışımı verdiler. Ben çalışırken DGD-Sen (Depo, Antrepo Gemi Yapımı ve Deniz Taşımacılığı Sendikası) sendika örgütlenmesi de yapıyordum. Beni işten atarak "10 yıllık bile olsa herkesi işten atabiliriz." mesajını vermek ve baskı oluşturmak istediler. Diğer arkadaşlara gösterdikleri gerekçe ise "servis masrafı"ydı. Çoğu arkadaşı da zaten kadroya almak zorunda kalmamak için 6. ayları dolmadan işten çıkarıyorlar, kiralık işçilik gibi...

Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

Çalışma koşulları zordur Avon'da. 2 vardiyalı çalışma sistemi var. Çalışanların yüzde 80'i kadın. Yeri geldiğinde ağırlığımızı kutular taşıyorduk. Çalışma alanlarımızın durumu oldukça kötüydü. Tuvaletlerin ve havalandır-

ma sistemlerinin yenilenmesi bile direnişten sonra oldu. Bu ağır ve sağlıksız çalışma koşullarından dolayı bilek, bel ve eklem ağrıları, boyun fitiği, varis gibi çeşitli meslek hastalıklarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Avon, kadınlara "Siz bizim için değerlisiniz!" diyor reklamlarında, ancak öyle davranmadığını görüyoruz.

Ben on yıldır asgari ücret alıyorum. Zam talep edersek de kendimizi böyle kapı önünde buluyoruz.

Çalışmakta olan işçi arkadaşlarının tepkileri nasıl oldu?

Arkadaşların hepsi biliyorlar adaletsizlikleri, farkındalar. Bu yüzden olumlu karşıladılar. Tabi Avon patronlarının saldırıları devam etti. Servislerinin kapılarını arkadaşların direnişi selamlaması için açan iki servis şoförünü de işten atıldı.

Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

Sendika kabul edilene, taşeron Klüh şirketi gidene ve Avon'da çalışan bütün arkadaşlarımız kadroya alınana dek eylemlerimizi sürdüreceğiz. Umarım bizim direnişimiz bir ses olur, bu ses yankı bulur; çünkü her yerde benzer sıkıntılar yaşıyor, dertlerimiz ortak.

Biz kadınların artık sesini daha gür çıkarması gerekiyor. Çünkü hem evde, hem dışarıda eziliyoruz. Eşlerimiz, babalarımız bunları bilmez. Biz kadınlar biliriz.

Aynı Geminin Yolcuları Turizm İşçileri

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

İlgili ilgisiz herkesin bildiği üzere, turizm sektörü büyük bir krizin içinde ve hatta bu kriz önümüzdeki günlerde bir çöküşe bile evrilebilir. Birbiri ardına patlayan bombalar, Rusya ile yaşanan uçak krizi, Kürdistan'da ve Suriye'de sürmekte olan sıcak savaş turizmin belini bükerken, turizmden ekme yiyenleri de oldukça güç duruma düşürüyor.

Devlet, "Turizm Önlem Paketi" adı altında hibeler, faizsiz krediler, borç ertelemeler ve uçaklara yakıt desteği gibi başlıklar altında bir kalkınma hamlesine giriştiyse de; elbette bu hamle turizm işçisini ve küçük işletmeciyi es geçti. Yardımlar -tıpkı bir devletten beklendiği gibi- "büyükler"e yapıldı. Kapitalizmin içinde krizler hakkında söylenegelen şu söz öbeği tekrar doğrulanmış oldu: "Krizden büyükler güçlü çıkar!" Çünkü bu süreç içinde "Küçükleri yutarak ayakta kalır!"dı. Bu kriz ne kadar sürecek, bilmiyoruz. Bu krizde de benzer manzarayla karşılaşarak karşılaşmayacağımız ise, biz turizm işçilerinin "küçük lokma" olup olmayacağına karar vermemizle alakalı.

Her ne kadar büyük patronlar biz turizm işçilerinin gözlerinin içine baka baka; "Hepimiz aynı gemideyiz. Batarsak hep beraber batar, çıkarsak hep beraber çıkarız." deseler de, yukarıdaki manzara pek öyle olmadığını gösteriyor.

Hepimiz biliyoruz; bu kriz, bizim krizimiz değil. Yıllardan beri üzerimizden zenginleşenlerin krizi... Ve yine biliyoruz ki; bu patronlar, bugüne kadar üzerimizden kazandıklarının belki de onda birini kullansalar, zaten kit kanaat geçinebildiğimiz maaşları kolaylıkla ödeyebilirler.

Halihazırda güvencesiz çalıştırmanın, emek sömürsünün oldukça yoğun olduğu, çalışma saatlerinin patronun ya da müdürlerinin keyfine kaldığı, mesai ücretlerinin esamesinin dahi okunmadığı bu alanda, patronlar şimdi de çıkmış; "Krizdeyiz!" diyorlar. Geçen sezondan bu yana birçok arkadaşımız işsiz kaldı. Yine birçok arka-

daşımız, uzun süreli olarak ücretsiz izne ayrıldı. Aylardır maaşları ödenmeyen birçok kişi ne kirasını ödeyebildi, ne de evine doğru dürüst yiyecek bir şey götürebildi. Patron sıkışınca otellerini, acentelerini, restoranlarını kapatıp işçileri kapının önüne koyarken; işçiler, "sezonu geçirebilmek" için yine benzer sorunlarla karşılaşacağı yeni mekanlar aramaya koyuldu.

Görünen o ki, bu kriz derinleşecek ve derinleştiği ölçüde patronlar zararlarını işçilerden çıkarmaya dozlarını daha da arttırarak sürdürecekler. Biliyoruz ki, kimimiz bu zor zamanları sakın bir limanda atlatmak için daha "garanti" işlere yönelmeye çalışıyor, kimimiz başka bir sektöre atlayıp paçasını kurtarmaya çalışıyor. "Her koyun kendi bacağından asılır" düsturuyula, herkes panikle bir yerlere koşuyor.

Fakat gerçek şu ki, "her koyun kendi bacağından asıl"diğini düşünenler mezbananın başını patronlar tuttuğunu unutmasınlar. Bugün buradan "zararsız" kurtulan işçiler, yarın başka bir yerde, başka bir krizde paçalarını kurtaramayabilirler.

Koşuşturmadan tabanları narsır tutmuş garsonlar, ne iş verilse yapan komiler, kan ter içinde bavulları indirip kaldıran belboylar, canhıraş bir şekilde odaları yeni müşterilere hazır hale getirmeye çalışan katçılar, dört duvar arasında adeta bir hapis hayatı yaşayan aşçılar, yamaklar ve bulaşıkçılar... Günde bir iki saatlik uykuyla, kelle koltukta kilometrelerce yol kateden kaptanlar, sabahtan akşama kadar, bazen geceleri dahi dirsek çürüten, bilgisayara bakmaktan gözleri yerinden oynayan acenta çalışanları, güneşin altında dolaşmaktan beyni pişen rehberler ve adını sayamadığım birçok işçi... Evet, hepimiz aynı gemideyiz ve kesinlikle patronlarla aynı gemide değiliz. Hatta patronların bulunduğu gemi, üzerimize kırmış, geliyor. Eğer beraber hareket etmezsek, eğer örgütlenmezsek, eğer aynı yolun yolcusu olduğumuzu, birer işçi olduğumuzu fark etmezsek; "bu krizin" değil ama patronların altında kalacağımız aşkar.

Bakırköy Belediyesi'nde İşçiler Direnişte

Bakırköy Belediyesi'ne bağlı Yunus Emre Kültür Merkezi Müdürlüğü bünyesinde çalışan 17 işçi geçtiğimiz ay işten çıkarılmışlardı. Genel-İş Sendikası üyesi olan işçiler belediye patronları ile bir dizi görüşmelerde

oyalamacı tavır ile karşılıklı sonuç alamayınca direnişe başladı. 6 işçi Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda çadır kurarak burada direnişe başladı. Genel İş Sendikası herkesi direniş ile dayanışmaya Bakırköy'e çağırıyor.

TEDİ'de Direniş Başladı

Tuzla Aydın Mahallesi'nde bulunan TEDİ Depo'da sendikali olduğu için işten çıkarılan depo işçisi Aşkın Elik Limter-İş sendikası ile beraber direniş başlattı. "TEDİ'de sendikali

oldum işten atıldım. İşimi geri istiyorum" pankartıyla işyeri önünde bir basın açıklaması gerçekleştiren Aşkın Elik işyeri önünde direnişe başladı.

DEDAŞ'ın Tehdidine Karşı İşçiler Sokakta

Dicle Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'nin (DEDAŞ) elektrik işçilerine yönelik baskı sindirme ve işten atma tehditlerine karşı DEDAŞ Diyarbakır İl Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Enerji Sen Amed

Şubesi ile beraber basın açıklaması gerçekleştiren işçiler eylem boyunca sık sık "DEDAŞ'ta emek hırsızlığına son", "Köle değil işçiyiz örgütlü-yüz güçlüyüz" sloganları attı. Eyleme Amed'deki emek örgütleri de katıldı.

Varis Bir Meslek Hastalığıdır

Meslek Hastalıkları(2)

Aylin Sal

aylinsal@meydangazetesi.org

Yaşamlarımızı idame ettirebilmek için çalıştığımız iş yerlerinde, iş ile alakalı olarak uzun süre maruz kaldığımız bedensel yıpranmaların bir sonucu olarak meslek hastalıklarına maruz kalıyoruz. Meydan Gazetesi olarak geçtiğimiz sayıda başlattığımız Meslek Hastalıkları başlıklı yazı dizimizin ikinci yazısında, özellikle hizmet sektöründe çalışan ve sürekli ayakta olmak zorunda kalan genç işçilerin çok sık maruz kaldığı hastalıklardan olan varisleri irdelleyeceğiz. Varisin, genç işçiler başta olmak üzere, ezilenler için bir meslek hastalığı olduğunu vurgulayacağız.

"Bacaklarımdaki ağrılar hiç geçmiyor. Özellikle ayak bileğimin etrafında şişlik oluyor. Ayaklarıma ağırlık bağlanmış gibi hissediyorum. Akşamları evime gittiğimde ayaklarımı koyacak yer bulamıyorum. Dizlerimin aşağısında kaşıntı, uyuşma, yanma, yorgunluk, gece krampları hiç eksik olmuyor."

Bu şikayetleri herhangi bir garsondan, tezgahtardan, kasiyerden, temizlikçiden, anketörden veya reyoncudan duyabiliriz. Yaptıkları işler birbirinden farklı görünse de hemen hepsi, gününün 10-12 saatini ayakta çalışarak geçirir. Aynı zamanda çalışma koşulları ya da vardiyalı çalışmadan dolayı iş-ev arasında süren yaşıntıları sebebiyle spor gibi bedeni zinde tutan faaliyetlere zaman bulamazlar. Bu çalışma ve yaşam koşullarının bir getirisi olarak genç işçiler, bacaklarında yorgunluk ile başlayan şişlik, uyuşmalar, kaşıntı, uyurken krampların girmesi, gerginlik gibi bedensel bir yıpranma ile karşılaşır-

lar. Bu şikayetlere daha sonra yoğun ağrı ve ödemlerin artması da eklenir. Bu gibi şikayetlerin sebebi, bacaklarda ya oluşacak olan ya da çoktan oluşmuş olan varistir.

Varis Nasıl Gelişir?

Vücudumuzda kan dolaşımını sağlayan atardamarlar ve toplardamarlar bulunur. Atardamarlar kanı kalpten dokulara iletir, toplardamarlar ise bu dokulardaki kullanılmış kanı temizlenmesi için tekrar kalbe götürür. Bu geri taşıma esnasında bacaklardaki toplardamarlar yer çekiminin zıddı yönde çalışır. Bu taşımayı kolaylaştırmak için toplardamarların içinde kanın kalbe doğru tek yönde hareketini sağlayan ve kanın damardan geri kaçmasını önleyen kapakçıklar bulunur. Bu kapakçıklar bacak kaslarının da kasılmalarıyla kanın dolaşımını sağlar. Gündelik yaşamımızın büyük bir bölümünde hiç oturmadan ayakta durmak yani genç işçilerin yaşadığı ve çalıştığı koşullarda olmak, işte bu kapakçıkların zamanla tahrip olmasına yol açar. Kapakçıklar tahrip olunca; kanın taşınması yavaşlar, kan kapakçıklardan geriye doğru kaçır ve bulunduğu dokudaki damarda birikmeye başlar. Varis böyle oluşur. Latincede kıvrımlı anlamına gelen "varix"ten türeyen varis, damarların genişlemesi, uzaması ve kıvrımlı bir hal almasıdır. Bu, bacaklarda deri altında kıvrımlı bir görüntü yaratır. Görüntü olarak kırmızı, mavi ya da mor renkte damarlar şeklindedir. İlk başlarda bu görüntü çok yoğun rahatsızlıklar yaratmaz. Ancak daha sonra aynı çalışma ve yaşam koşulları sürünce, ilerleyerek daha fazla probleme yol

açabilir. Varisli damarlar cildin dolaşımını ve beslenmesini bozar. İlerleyen aşamaları, yaraların açılmasına ve iltihaplanmasına yol açar.

Varis Kimlerde Görülür?

Varis daha çok ayakta çalışan işçilerde görülür. Uzun süre hareketsiz ve sabit pozisyonda ayakta duranlarda daha sık görülür. Yani çalışırken oturması yasak olan bir mağaza işçisi, bütün bir gün boyunca kasadan ürün geçiren ama bacaklarından kan geçmeyen kasiyerler ve daha nice genç işçi... Evet, genç işçilerin daha sık karşılaştığı bir hastalıktır varis. Ayrıca ev işçileri ve büro işçileri de varis ile karşılaşabilir.

Varis Bir Meslek Hastalığıdır

Varisin oluşma sebepleri büyük bir çoğunlukta hizmet sektöründe çalışan işçilerin çalışma ve yaşam koşullarıdır. Ama doğrudan çalıştığı işyerinden kaynaklanmayan genetik sebepler de varisin oluşmasında etkili olabilir. Tam da bu sebeple, varis bir meslek hastalığı olarak kabul edilmeyip iş ile ilgili hastalıklar arasında kabul edilir. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nda meslek hastalığı "sigortalının çalıştığı veya yaptığı işin niteliğinden dolayı tekrarlanan bir sebeple veya işin yürütüm şartları yüzünden uğradığı geçici veya sürekli hastalık, bedensel veya ruhsal özrürlük halleri" olarak tanımlanıyor. Bir hastalığın meslek hastalığı sayılıp sayılmadığını belirleyen kriterlerin arasında ise işçinin SGK'lı olması, hastalığın işçinin çalıştığı süre içerisinde ortaya çıkması gibi dikkat çekici ibareler var. İster bu ta-

nım ve kriterler baz alınsın, ister başka tanımlamalar yapılsın; varisin tüm etmenleri ile beraber bir meslek hastalığı olduğu tartışmasız ortadadır.

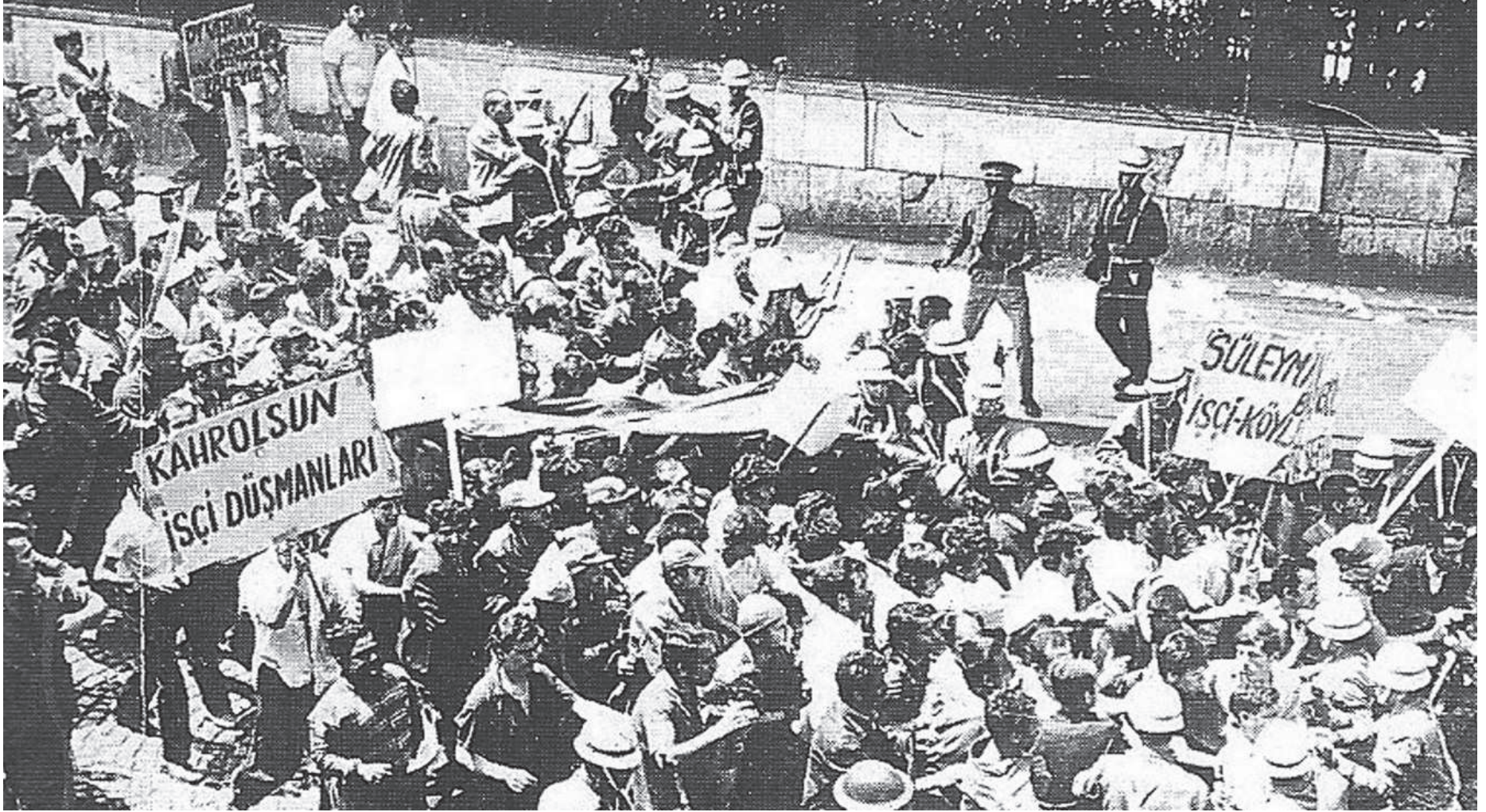
En çok Karşılaşılan Varis Şikayetleri ve Çözüm Önerileri

Ağrı: En sık rastlanan şikayetlerin başında gelir. Genellikle dizlerin aşağısında tüm bacağı etkileyen bir ağrı oluşturur. Ağrı bir tek noktada ise varise bağlı olma ihtimali azdır. Genellikle yürümek gibi bacak kaslarını çalıştıran egzersizlerle, ayağı yükseltmekle ya da varis çorabı giymekle azalır.

Ayak şişliği: Özellikle ayak bileği bölgesinde ayak şişliği ile karşılaşılabilir. Dizin yukarısında pek şişlik olmaz. Ayakta genel bir şişlik oluşur. Yorgunluk: Özellikle çok uzun süre ayakta kalındığında varisi olmayan insanlardan daha belirgin yorgunluk oluşur.

Ayaklarda ağırlık hissi: Bazı insanlarda sanki ayaklara ağırlık bağlanmış gibi bir his yaratır. Yanma ya da sıcaklık hissi: Yine diz altında belirgindir. Toplardamarlar sıcak havalarda belirginleştiği için yazın yanma hissi daha fazladır. Ayakları soğuk suyla yıkamak rahatlatır.

Bu ve benzeri şikayetler varise bağlı olarak sabahları az, günün ilerleyen saatlerinde ise daha fazladır. Sıcak havalarda daha belirgin, soğuk havalarda daha az şikayet yaratır. Şikayetler yürümekle, bacakları yükseltmekle azalabilir.

15-16 Haziran Direnişi

Abdülmelik Yalçın
İnşaat İşçileri Sendikası

Haziran... Sıcak her yer, sokaklar başlayacak bir isyanın derin sessizliğinde. Fırtına öncesi sessizlik değil, isyan öncesi bir hazırlık. Takvimler 14 Haziran 1970'i gösterirken işçiler bir eylem örgütlüyor, boyutlarını kimse tahmin edemeyeceği bir eylem. Peki neden? Çünkü Adalet Partisi hükümeti ve parlamentodaki muhalefet CHP, yeni bir Sendikalar Kanunu Yasa Tasarısı hazırlamış, meclisten geçirmek istiyordu. Tasarıyla Sendikalar Kanunu'nda köklü değişiklikler yapılacak sendikal mücadele Türk-İş hegemonyasıyla sınırlanacaktı. Ancak Türk-İş'e tepki olarak 1967'de devrimci bir perspektifle kurulan DİSK'e üye işçilerin mücadelecilik anlayışını ve inisiyatifini kırmak o kadar da kolay değildi. Çünkü 1961'de gerçekleştirilen Sarayhan Mitingi ve sonrasında Maden-İş'in 1963'te örgütlediği Kavel Kablo Fabrikası'ndaki direniş, patronları ve devleti grevi kabullenmeye zorlamış; Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası'nı çıkartmak zorunda bırakmıştı.

Bu direnişlerin bir devamı olarak görülebilecek olan 15-16 Haziran, DİSK'in fiilen kapatılması ve sendikal mücadelenin devrimci niteliğinin yok edilmesi amacıyla karşı başlamıştı. Bu başkaldırı iki gün içinde işçilerin inisiyatif geliştirerek örgütlediği, öz örgütlüğünün sokaklarda yankılandığı, tarihi bir direnişe dönüştü.

15 Haziran 1970: İlk gün, görkemli yürüyüşün ilk adımları...

Kimine göre 70 bin, kimine göre

100 bin... O sabah işçiler sokakları doldurmadan önce -her sabah yapmaktan bıktıkları gibi- yine işe gittiler. Sessizce fakat temkinli bir şekilde beklediler, işbaşı yapmadılar. Sonra kapıları dışarıya açıldı işyerlerinin; kimisi kırılarak, kimisi itilerek. İşçilerin öfkesi, sınıfsal ezilmişliğe isyan; yumruklarda ve kilometrelerce yürüyecek olan bacaklarda vücut buluyordu şimdi. Birer karınca yuvasını andıran fabrikalardan çıkıyordu işçiler ve her kilometrede, her önünden geçilen fabrikada artıyordu sayıları. Atılan her adımda büyüyordu işçilerin coşkusu, daha canlı ve güçlü bir iradeyle atılıyordu sloganlar. Her yerden işçiler çıkmıştı sokağa, caddeleri arşınlamaya, sendikalar kanununu istediği gibi değiştiren devlet ve patronlara karşı direnmeye.

İstanbul'da yürüyüş, başlıca üç kol olmak üzere dört bir yandan gerçekleşti. Anadolu Yakası'nda Kadıköy ve Kartal bölgesinde yürüyüşler gerçekleşti. Avrupa Yakası'nda Eyüp bölgesindeki fabrikalarda çalışan işçilerse, Topkapı'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Kağıthane'de polis iki işçiyi gözaltına alarak Eyüp Karakolu'na götürmesi üzerine büyük bir işçi grubu buraya yürüyerek karakol önünde eyleme başladı. Eylem hemen sonuç verdi. İşçiler, arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağladılar. Şehrin merkezine yakın fabrikaların işçileri ise özellikle Taksim Gümüşsuyu ve Şişli yönünde yürüdüler.

16 Haziran 1970: İkinci gün, her

kilometrede barikatlar yıkılıyor, saflar sıklaşıyor.

İkinci gün, öfke ve direniş daha da büyüyordu. Büyüdükçe coşku, iradeler güçleniyor; adımlar daha sağlam atılıyordu. Yürüyüşler uzuyor, saflar sıklaşıyordu.

İkinci günde de aynı güzergahlarda yürüyüş devam etti. Uzunluğu 2-3 kilometreyi bulan yürüyüş kollarının şehrin merkezinde birleşmek istemesi üzerine çatışmalar çıktı. Bu arada çeşitli yürüyüş kollarının hedeflerine varmalarını ve yürüyüşlerini engellemek için polis saldırısı gerçekleşti.

Kartal-Kadıköy ve Levent yürüyüş kollarında çatışmalar çıktı. Polisin her türlü saldırısına rağmen işçiler, barikatları ve engelleri yıkarak ilerlediler. Kartal-Kadıköy yürüyüş kolundaki işçilerin, bir AP binasını ve -dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'in kardeşi olan- Şevket Demirel'in ortağı olduğu Haymak fabrikasını işgal etmesi üzerine, Maltepe'deki 2. Zırlı Tugay'a ait birlikler fabrikayı kuşattı. Onlarca işçi yaralandı. İşçilerin kent merkezinde birleşmesini engellemek için köprüden geçişler engellendi, vapur seferleri durduruldu. En şiddetli çatışma Kadıköy-Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu.

Sıkıyönetim ilanı, ilana rağmen dindirilemeyen öfke!

İşçilerin öfkesinin dindirilememesi üzerine, DİSK Yürütme Kurulu, acil toplantı gerekçesiyle 1.Ordu Komutanlığı'na ve ardından İstanbul

Valiliği'ne çağrılıyordu. Toplantı sonrasında DİSK yöneticileri, eylemlerin sonlandırılması konusunda işçilere çağrı yaptı. Görüşmeler ve toplantılar sonucu, her türlü protesto ve eylemi yasaklayan bir bildiriyle sıkıyönetim ilan edilmişti. Devletin ilan ettiği bu sıkıyönetime karşın, işçilerin eylemleri ve protestoları devam ediyordu. Eylemler nedeniyle birçok işçi havzası sıkıyönetim güçlerince askeri denetim altına alınıyordu.

46 yıl önce saldıran devlet yenildi. Saldırıları da, direnişler de sürüyor!

15-16 Haziran Direnişi'nde 4 işçi yaşamını yitirdi ve 1 polis öldü, 200'e yakın işçi yaralandı. 5090 işçi işten atıldı, DİSK yöneticileriyle beraber birçok işçi gözaltına alındı ve tutuklandı. İşçilerin bu büyük ve kararlı direnişinin ardından, devlet 1971 yılında geri adım atmak zorunda kaldı ve Sendikalar Kanunu'nu iptal etti.

15-16 Haziran Direnişi'nin biz işçilere anlattığı ve aktardığı şey doğrudan eylem pratiğidir. 46 yıl önce devletin öz örgütlülüğüne yönelik saldırısına işçilerin verdiği cevap çok net olmuştur: Doğrudan eylem. Bugün de benzer bir şekilde olmasa da devlet yine işçi düşmanı yasalarıyla saldırıyor. Şimdi en iyi bildiğimiz şeyi tekrar yapma zamanıdır. 15-16 Haziran'da yaptığımız gibi devletin işçi düşmanı yasalarına karşı koyacağız. Ama artık DİSK ile değil, bürokrasiden, uzlaşmacılıktan uzak başka bir sendika var: İnşaat-İş!

GENÇ İŞÇİLER ÖRGÜTLENİYOR

Oğul Akdoğan
Genç İşçi Derneği

Hizmet Sektörü Nedir?

İşıl işıl aydınlatması, ihtişamlı görüntüsü ve yüksek tavanlarıyla müşterisini kendine çeken AVM'ler. Onların içerisinde farklı tasarımlarda, farklı müşteri potansiyeline uygun kafeler, restoranlar, mağazalar... Sadece AVM'lerde değil; bazen büyük bir cadde üstünde, bazense تنها bir sokaktadır alışveriş yapılacak, oturup sohbet edilecek dükkanlar. Dükkanların içerisinde de oradan oraya koşturan işçiler.

Fabrikada, atölyede, toprakta çalışan üretim sektörü işçisine karşılık; hizmet sektöründe elle tutulur bir üretim yapmaksızın, başka bir bireye hizmet verilir. Bu hizmeti veren işçinin pozisyonu; servis elemanı, kurye, tezgahçı, temizlikçi hatta anketör olarak değişse bile, aslında hepsi hizmet sektörü işçileridir.

Hizmet Sektöründe Kimler Çalışıyor?

"Genç, dinamik, prezantable ekip arkadaşları arıyoruz." Bu cümleyi duymayamız ya da çeşitli eleman sayfalarındaki "vasıfsız eleman" köşelerinde görmeyimiz yoktur. Çünkü genç, dinamik ve prezantable olmak için tahsil görmüş ve bir işte uzmanlaşmış olmaya gerek yoktur. Müşteriye daha iyi hizmet verebilmek için tercih edilen genç işçiler ise en kolay girebilecekleri sektör olduğundan, hizmet sektöründe çalışırlar.

Çoğunluğu genç olduğundan, işçi sirkülasyonu oldukça fazladır. Bunun nedeni, hizmet sektörü işçisi gençlerin, genellikle yaz tatillerini değerlendirmek ya da okul ile birlikte yarı zamanlı çalışıp harçlıklarını çıkartmak için çalışmasıdır. Böylelikle çalışmakta olan genç işçi -sınav döneminin yaklaşması gibi- kendisiyle ilgili bir durumda ya da işyerinde yaşadığı herhangi bir sıkıntı karşısında kolayca işten çıkabilir ve kısa süre sonra başka bir işe girebilir. Bu durum da hizmet sektörünü "geçici" bir sektör olarak tanımlar.

Sömürü Düzeni

Geçici olarak görülen bir sektör, yani işçilerinin sürekli değiştiği bir sektör de tabii ki patron tarafından olumsuz olarak görülüyor. İşçilerin sürekli değişmesi demek; kıdemsizlik demek, sendikasızlık demek, hatta işçi tarafından işyerindeki sorunların önemsenmemesi demektir.

Sektör geçici olsa da, sömürü kalıcı olmaya devam etmektedir. AVM'ler gibi sömürünün kalıcı olarak var olduğu alanlar ise dışardan bakıldığında "kusursuz" düzenlenmiştir. Her şey rahatça alışveriş yapabilmek için tasarlanmıştır; bu tasarım, hızlı ve sorunsuz bir şekilde işlemektedir. Oysa ışıltılı bir AVM, orada çalışan bir hizmet sektörü işçisi için bir çirkinlik abidesidir, çünkü o ihtişamlı görüntü bir AVM'nin bacasız bir fabrika olduğu gerçeğini asla örtemez. Bir fabrika işçisi

kadar sömürülen hizmet sektörü işçileri, esnek çalışma saatleri ile yoğun bir tempoda çalıştırılır. Ekipler halinde çalışılan bu sektörde, taciz ve mobbing kimi zaman hat safhaya ulaşır ve işçilerin çalışma şartları zorlaşır. Maaşların geç ödenmesi, mesai ücretlerinin yatırılmaması gibi problemler olağanlaşmış, sektörün olmazsa olmaz sıkıntısı haline gelmiştir.

GİDER'de Örgütlen!

Biz genç işçiler, her gün bu sıkıntılara maruz kalıyoruz ve bu sıkıntıları kendi aramızda kulaktan kulağa konuşarak sineye çekiyoruz. Artık vakit, yaşadığımız bu adaletsizlikleri kulluktan kulağa değil; öfkeyle haykırmamızın vaktidir. Tıpkı bundan birkaç yıl önce Kafe Kafka İşçileri'nin esnek çalışma saatlerine ve kötü çalıştırılma koşullarına karşı verdiği mücadelede olduğu gibi. O gün, Kafe Kafka işçilerinin, genç işçiler olarak verdiği örgütlü mücadele nasıl ki patronlara geri adım attırıyorsa, bugün de her genç işçi örgütlenerek duracak adaletsizliklerin karşısında. Patronlar, müdürler, şefler ya da bir statü üstte olan herkes korksun artık genç işçilerden. Çünkü artık genç işçiler tek başlarına değiller.

Genç İşçiler Derneklerini Kuruyor, Genç İşçi Derneği (GİDER) Örgütlenmeye Çağırıyor!

Kilis "Düştü Düşecek"

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Savaşın 5. yılını geride bırakan Suriye'nin sınırındaki Kilis, geçtiğimiz aylarda, kente "düşen" roket mermileriyle anıldı. Devlet eksenli medyanın, "atılma" fiilinden ziyade "düşmesiyle" ilgilendiği Katyüşa tipi roketler, 20'yi aşkın insanın yaşamını yitirmesine neden oldu. Cumhurbaşkanlığı sözcüsü İbrahim Kalın'ın, roketleri ateşleyen IŞİD çetesi adına özür diler tarzda "yanlışlıkla atılmış olabilir" sözü ve Kilis valisinin, roketlerin "düşmesini" yer çekimine bağlayan dahiyane açıklamasının yanı sıra önlem olarak da abdestli dolaşılmasını salık vermesi; devlet cenahının, insanların yaşamına mal olan IŞİD roketlerine dair yaptığı yegane açıklamaydı neredeyse.

Kilis'e Roketleri "Düşüren" Süreç

TC Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın geçtiğimiz Nisan ayındaki ABD ziyareti, Obama'nın ikili görüşme için kendisine randevu verip vermeyeceğine dair tartışmalara odaklanmıştı. Merak edilen görüşme, Erdoğan'ın Obama'ya "IŞİD ile mücadelede YPG ile işbirliğini bitirin, biz desteklediğimiz güçlerle IŞİD'i bölgeden çıkaralım" önerisiyle gerçekleşebilmişti. Bu görüşme sonrası TC'nin desteklediği irili ufaklı Sultan Murad Tugayları, Feylak eş-Şam, Muhammed Fatih Tugay gibi grupların yanı sıra, devletlerin son dönemdeki gözde "ılımlı muhalifi" Ahrar-uş Şam gibi örgütler, Kilis'in hemen karşısındaki Ar-Rai kasabasını ele geçirdi. Kasaba, "bölgede bizden habersiz kuş uçmaz" kibrinin sıkıştığı 98 km'lik Azez-Cerablus hattında oluşturulması istenen tampon bölge için de kilit bir nokta idi. Ancak söz konusu bölge, aynı zamanda IŞİD için de dünyaya açılan nefes borusu anlamı taşıyordu. Nitekim TC destekli grupların Ar-Rai zaferi 4 gün sürebildi. IŞİD, gerçekleştirdiği saldırılarla kasabayı geri aldı ve sınırın TC tarafına çekilen gruplara saldırılarını sürdürdü. Dahası, kaybettiği yerleri geri alarak buralardaki TC ve ABD menşeli gelişmiş silahlara el koydu. TC, Suudi Arabistan, Katar, ABD başta olmak üzere, devletlerin bölgeye dair hakimiyet planlarının sonucu olarak, roketleri "ateşleyen" ve "düşüren" süreç gelişmiş oldu.

Ensar Kilis'ten Enkaz Kilis'e

Suriye'deki savaş nedeniyle göçmen hareketinin yoğunlaştığı kentin 140 binlik nüfusunun iki katı göçmen bulunması nedeniyle devlet iktidarına yakın kimselerce, İslami saiklerle muhacir(göçmen)-ensar(yardım eden) ilişkisi kurularak, Kilis'e "ensar kenti" denmesini önerenler, aynı zamanda şehrin bu özelliği ile Nobel'e de aday gösterilmesini istiyorlardı. IŞİD roketlerinin kenti henüz enkaza dönüştürmediği o dönemde Kilis, ilginç ancak "gözden kaçan" bir ekonomik veriye sahipti. İhracat rakamlarının coğrafya genelinde ekside seyrettiği bir süreçte, kentten gelen "ihracat" rakamları artı yöndeydi. TC açısından "yakın bir gelecekte" lehine bitecek Suriye Savaşı'nın en karlısı olunacak bir süreçte, "ihraç edilenin" ne olduğu ve kimlere "ihraç edildiğinin" elbette bir önemi yoktu. Aynı faydacı emellerle, savaşın başından beri uygulanan "göçmenlere açık kapı" uygulaması gibi, bu politikanın da bir getirisi olacaktı. İç politikada yapılan "Büyük Türkiye" hamaseti ve dış politikada AB'ye para karşılığı şantaj kartı olan Suriyeli göçmenler propagandasıyla amaçlanan bu "getiriydi."

Kilis-Antep için IŞİD Planları

Geçtiğimiz günlerde medyaya düşen bir haberde ise TC'nin tüm bu politikalarının nasıl yerle bir olduğu okunabiliyordu. Yayınlanan istihbarat raporuna göre, IŞİD Kilis'in karşısında kontrolü altındaki bölgeden "sızma" yaparak, sınırın TC tarafında bölgesel emirlikler kurmaya hazırlanıyor. Geçtiğimiz sayımızda "Suriyeleşme-Pakistanlaşma" şeklinde değerlendirdiğimiz konjonktürün pratiklenmesi anlamına gelen bu istihbarat, bölgede oyun kurucu olma emellerinin iflas ettiğinin bizzat devletçe itirafı olarak yorumlanabilir. Benzer bir itiraf da Kilis Valisi'nden geldi. Vali, IŞİD'in roket saldırılarına ilişkin yaptığı açıklamada, kentin roket menziline çıktığını belirterek "müjdeli haberi" veriyordu.

Suruç'ta, 10 Ekim'de Ankara'da, Sultanahmet'te ve İstiklal'de... İzlediği politikalarla tüm coğrafyamızı "atış menziline" sokan devlet, içinden geçtiğimiz dönemde de yalanlarla destekli hamaset söylemleriyle iflas etmiş Suriye politikasında belki de son demleri yaşıyor. Bölgesel ve giderek de küresel bir devlet gücü olma heveslisi gözü kara bir kibirden, Azez-Cerablus arasında 98 km'lik ve TOKİ sponsorluğunda bir tampon bölgeyi ilan ettirebilmek için çalınmadık kapı bırakmamaları ve her defasında reddedilmeleri, kaçınılmaz "hazin sonun" işaretlerinden belki de sadece biri.

24 Mayıs'ta Suriye Demokratik Güçleri IŞİD'e yönelik bir operasyon başlattı. Geçen yıl IŞİD'den kurtarılan Tel Abyad/Grê Spî'nin güneyinden başlatılan operasyon, "Rakka'nın Kuzeyini Özgürleştirme" adını taşıyordu. Örgütün siyasi başkanı Rakka'ya yönelik hamle, üç yıldır IŞİD'in elinde olan kentin kırsal kesimindeki bölgeyi denetime almayı amaçlıyordu. Rakka'nın kuzeyinin kurtarılması, Rojava kantonlarının güvenliği için de hayati öneme sahipti. 1 Haziran'da operasyon Ayn İsa kasabası ve çevre köylerin özgürleştirilmesiyle Fırat'ın batısından, askeri başkent ve karargah Menbiç'e yöneldi. 2014 yazında -ABD'nin hava operasyonları başlamadan önce-Ebubekir El Bağdadi'nin şura toplantılarını gerçekleştirdiği Menbiç, aslında -IŞİD açısından- Rakka'nın belirginliğine rağmen daha stratejik bir konumda. IŞİD, TC sınırını aşarak Menbiç üzerinden savaşçı ve silah akışını sağladığı güzergahta; Fırat'ın doğusundan Rakka'ya, oradan da Irak'ta kontrolündeki bölgelere takviye yapıyor.

SDG bu hamlesiyle IŞİD'in Rakka-Menbiç bağlantısını kesti. Bu, aynı zamanda IŞİD'in yaşamsal bağının da kesilmesi demektir.

Rakka-Menbiç Hattının Devletler ve IŞİD Açısından Önemi

Fırat'ın batı-doğu paralelinde uzanan Menbiç-Rakka hattı hem IŞİD, hem de ABD, Suriye ve TC başta olmak üzere devletler açısından büyük öneme sahip. Suriye savaşının düğümlendiği Halep'i de etkisi altına alan hatta Suriye'nin iki büyük barajı Tışrin ve Tabka bulunuyor. IŞİD 2014 yazında Rakka'daki hakimiyetini Tabka barajı ve üssünü ele geçirecek perçinledi. Böylelikle buradan Irak içlerine uzanan alanda "hilafetini" ilan etti.

ABD de, 2014 Eylül'ünde IŞİD'in Kobanê kuşatmasıyla başlattığı hava operasyonlarıyla bölgedeki varlığını arttırmıştı. Rakka'nın IŞİD işgalinden kurtarılmasını ABD'nin iç politikasında geri dönüş alabileceği bir hamle olarak değerlendirebiliriz. Kasım'da gerçekleştirilecek seçimler öncesi Obama'nın Rakka'yı kurtarmasının, Demokratlara artı olarak yazılacağı aşikar. Öte yandan Rakka'nın ele geçirilmesi ABD için prestijini kurtarma anlamına da geliyor. Örgütün Rakka'yı ele geçirdikten sonra, infaz ettiği ABD'lilerin videolarında infazcıların Obama'ya meydan okuyuşu hafızalarda.

Menbiç'in TC açısından önemi ise -Suriye savaşının başından beri takıntı haline getirdiği- Şam rejiminin değişmesi emeliyle paralel. 2016 başlarından beri bölgede ilerleyen SDG güçlerini kastettiği "Fırat'ın batısı kırmızı çizgimizdir" söylemi, TC'nin Kürt düşmanlığının yanı sıra, desteklediği cihatçılara alan açma maksadı da taşıyordu. Kilis'in güneyinde Azez'den Halep'e inen koridorun kapanması, TC'nin Suriye denklemindeki varlık koşulunun da ortadan kalkması anlamına geliyor. Nitekim savaşın başladığı dönemden bu yana hedefleri gittikçe küçülen ve Azez-Cerablus arasındaki 100 km'ye sıkışan TC'nin, Rusya denkleme dahil olunca rejimin Halep'e yönelmesi ve SDG'nin de alanını genişletmesi ile eli zayıfladı. Desteklediği örgütlerin -Kilis'in hemen yanı başındaki bölgede- IŞİD karşısında uğradığı hezimetle, ABD'ye "ya Kürtler ya ben" dayatması da boşa çıkan TC'nin, kırmızı çizgileri böylelikle flulaştı. "Fırat'ın batısına tek bir YPG'li geçmeyecek, anında vuruş!" buyurganlığı ve tehditkarlığı, yerini düşük perdeden "Bölgede 450 YPG'li var ama 2500 de Arap savaşçı var" avunmalarına bıraktı.

Rojava Kantonları Birleşiyor Mu?

2015 Haziranı'nda -Kobanê-Cizire kantonlarının birleşmesi sonrası- gözler batıdaki Afrin kantonuna çevrilmişti. Sınırlarının güneyinde yekpare bir Rojava olasılığı, TC'nin kırmızı çizgilerine de esin kaynağı olmuştu. Geline süreçte, kuzeyinde TC ve güneyinde yine TC destekli örgütlere "komşu" Afrin kantonu, tam bir kuşatma altında. Bu yanıyla Menbiç hamlesinin Afrin'e koridor açma ihtimali var. Bu da şimdilik Rojava kantonlarının siyasi birleşmesinden çok, Cizire'den Afrin'e konjonktürel ve sembolik bir "birleşme" anlamı taşıyor. Ancak böylesi bir koridor, bölgede Azez-Halep hattında konuşlu TC destekli cihatçılarla sıcak temas olasılığını da ortaya çıkarıyor. Geçtiğimiz Şubat ayında SDG güçlerinin Azez'deki Minniğ üssünü ele geçirmesi sonrası TC'nin sert açıklamaları ve obüs saldırılarını hatırladığımızda, önümüzdeki süreçte bu örgütlerle SDG arasında sıcak temas ihtimalinin artabileceğini görüyoruz.

Devletlerin Özel Birlikleri Sahada

Menbiç-Rakka operasyonu ile, Suriye savaşında şimdiye dek görmediğimiz kadar çeşitli devletlere mensup özel birliklerin sahadaki varlıklarını görüyoruz. Cenevre görüşmelerinin tıkanmasıyla "geri dönen" Rusya'nın Tartus limanına çıkardığı 3300 özel birlik mensubu hariç, bu birliklerin operasyonel güç olmadığı söylenebilir; bu durum Suriye savaşı için sıradışı. Suriye'ye Ürdün sınırlarından giren İngiliz özel birliklerinden sonra Fransızların askeri varlığının "üs" seviyesine yükselmesi söz konusu. Halihazırda Rimelan'da üssü bulunan ABD ise "sahadaki" varlığı en çok hissedilen devlet. Ancak ABD'nin söz konusu varlığı ile paralel olarak çok konuşulan ve tartışılan durum ise, medyaya "düşen" fotoğraf kareleriyle

le oluştu. SDG ile birlikte sürdürülen operasyonda YPJ arması takmış ABD askerlerinin fotoğrafları, TC devleti ve eksenindeki medyadan sert tepki gördü. Fotoğrafların servis edilmesi, ABD-TC arasında YPG üzerinden süren gerilim paralelinde yorumlanabilir. Durumun, ABD özel birliklerinin bulunduğu yüksek güvenlikli alana bir muhabirin girip fotoğraf çekmesi kadar naif bir habercilik başarısı olduğu ise tartışmalı. Bu anlamda, YPJ arması üzerinden TC'ye verilen bir mesajdan söz edilebilir.

Ancak devletlerin hegemonya atışmalarına "sahne olan" sembolün YPJ/YPG arması olması; Rojava'yı 2012'den beri toplumsal devrim atmosferine sokan politik öznenin, devletlerin "dostluğuna" güvenmenin "getirisini" göz önünde bulundurmadığı anlamını taşıyor. Aynı zamanda gözünü kulağını Rojava'ya çevirmiş ve verdikleri mücadeleler sonucu devletlerin gadrine uğramış devrimcilerin hassasiyetlerinin de "arma olayı" ile göz ardı edildiği ortada.

ABD TC'ye YPJ/YPG armasıyla SDG'nin koordinasyonunu sağlayan Pentagon üzerinden "mesaj gönderirken", aynı ABD Bakur'daki katliamlara ve devletlerarası farklı stratejilerle gözünü kapatıyor. Devletler bazında bundan farklı bir beklenti taşımamak gerçeğiyle, aynı coğrafyada yine ABD ve TC devletlerinin aktörlüğünde, bu kez CIA koordinasyonunda Ceyş-eş Şimal'ın (Kuzey'in Ordusu) oluşturulduğunu görüyoruz.

Devletlerin, ABD de dahil olmak üzere -Fırat'ın batısı, doğusu, kuzeyi, güneyi fark etmeksizin- çıkar denklemleri sürekli değişiyor. Hele söz konusu Suriye coğrafyası ise... Yazılı olmayan -ama devletlerin pragmatist politikaları bazında geçerliliğini koruyan- bir kuralı hatırlamakta yarar var: "Devletlerin sonsuz dostlukları ve düşmanlıkları yoktur, çıkarları vardır."

Yalnızca Sevme...

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

Küresel kapitalizmin normal yanılması uzun süredir uğramadığı topraklarda, anormal bulmak oldukça zordur. Savaşın, göçün ve adaletsizliğin oyun sahasında, acı perdelerindeki geçiş hızlıdır. Bu geçişler arasında neden sonuç ilişkisi aramak boşunadır. Tepende savaş uçakları cirit atarken, top sesleri kulağına "o normallikte" gelirken, ölümün gerçekliği bu kadar yakinken, anlam kuracak zihin ortadan kalkmıştır.

Suriye'de birkaç yıldır devam etmekte olan süreci bu anormalin dışında görmek gerçekçi değil. Ancak, savaşın gitgide çetrefilli bir hale geldiği bir süreçte, St. Petersburg'dan gelen Mariinsky Orkestrası, Rus besteci Shchedrin'in Not Love Alone (Yalnızca Sevme) parçasını; IŞİD'in Temmuz 2015'te 25 Suriye askerini (IŞİD vari bir şovla) infaz ettiği Palmira Antik Kenti'ndeki Roma Amfityatrosu'nda, yani yine IŞİD'in havaya uçurduğu sayısız antik tapınağın hemen yanı başında çalıyor olması, bu anormalliği bile zorlayan bir eylemdi.

Fırat'ın 120 km güneybatısında yaşananlar, bütün dünyaya, Rusya'nın uluslararası "gayri resmi resmi kanalı" Russia Today aracılığıyla canlı yayından verildi. Orkestra şefi Valery Gergiev de, Panama Belgeleri'nde ismi geçen çellist Sergei Roldugin de Putin'e yakınlığıyla bilinen sanatçılardı. Yani konser aslında sadece bir konser değildi, bütün dünyaya verilen bir mesajdı. Konseri izlemeye gelenlerse Rusya ve Esad rejimi askerleri; Putin'in cesaretlerinden dolayı kutladığı, bölgeden getirilmiş insanlar ve restorasyon çalışmalarını hızla başlatmak için orada bulunan UNESCO yetkilileriydi. Palmira IŞİD'den geri alınırken, öldürülen Rusya askeri Aleksandr Prohorenk'e ve antik kentin restorasyonuna adandı konser.

Putin konsere video-konferans yoluyla Rusya'dan canlı katıldı. Konuşmasında, "Palmira'nın canlandırılmasının, yalnızca tüm insanlığın kültürel mirasına hizmet ettiği için değil, aynı zamanda medeniyetin kurtuluşu için de önemli" olduğunu vurguladı. Medeniyetin kurtarılmasında payımız büyük dedi kısacası. İnsanlığın karşısındaki IŞİD'e karşı indirilen her darbe nasılsa kendiliğinden meşruyd!

"Barbarlığa" karşı alınmış bu zaferin, konser aracılığıyla tüm dünyaya ilan edilmesinin dışında, başka anlamlar da mevcut aslında bu konserde. Batı uygarlığının ilahisi senfoni ile Palmira'nın kutsanması, yine Batı uygarlığıyla özdeşleşmiş imparatorluk Roma'nın antik kentinde verilen konser, biz Batı uygarlığının savaşını veriyoruz anlamı da taşıyor. Barbarlıkla medeniyet arasındaki o kadim savaş! Rusya, Suriye'deki mevcudiyetine ilişkin neden-sonuç ilişkileri üretiyor. Tabi anlayana!

Küreselleşmeyle beraber merkezi siyasetin kökten değişeceğine inanan teoriler karşısında, Huntington'ın Medeniyetler Çatışması çok rağbet görmemişti. Devletler arasındaki çatışmaların ve devletlerin sınırlarında yaşanan çatışmaların giderek kültürel ağırlık kazandığını yazmıştı. Huntington haklı mı? Öğrencisinin Tarihin Sonu tezini alt etmiş benziyor. En azından son birkaç yılda, Suriye'de olanlar düşünüldüğünde...

Uluslararası siyasette iktidarın önemli parçası konumunda bulunanların Ortadoğu'daki sonuç hamleleri, sadece Suriye'deki sürecin gidişatını belirlemeyecek; aynı zamanda kendi izlerini de bırakacak. Peki biz ne düşüneceğiz? Barbar IŞİD'i alt eden, ileri uygarlığın kültürüyle kutsayan bu hareketi nasıl algılayacağız? Medeniyeti kurtarma sevdalılarını nasıl göreceğiz? Bu noktada Huntington'dan çok, Edward Said'in şarkiyatçılık meselelerine ilişkin yazdıklarını hatırlamak yerinde olacak.

Batı zihniyeti tarafından şekillendirilmiş bir çözüm, Suriye'de çözüm olmaktan çok uzaktır. İnsanlığın sözde kurtuluşu, temellerini küresel kapitalizmi doğuran düşünsel birikimden alacaksa, Ortadoğu'da anormal normalliğin sonu gelmeyecek demektir. Rodion Shchedrin'in bestesini isimlendirdiği gibi; "yalnızca sevme" aynı zamanda ekonomik anlamda sömür, siyasi anlamda bağımlı kıl, küresel kapitalist üretimin çarklarından biri haline getir, kültürünün altını boşalt...

SOYKIRIMI TANIMAK

“ İktidarların ve devletlerin kendi siyasi öncüllerinin tarihini kabullenmek ya da başka devletlerin katliamlarını kınamak gibi hamleleri kuşkusuz 2. Dünya Savaşı ile gelen yıkımın acılarını sarma maksatlı “barışçıl” politikalar yürütme -daha doğru ifadeyle, daha sessiz, görünmez sömürü ve savaş politikası yürütme- amacı da taşımaktadır.

İlyas Seyrek

ilyas@meydangazetesi.org

Modern devlet, sahip olduğu topraklar üzerindeki hakimiyetini, kendisinin ürettiği ve biçimlendirdiği bir “ulus” üzerinden meşrulaştırır. Siyasi, kültürel, dini ve ekonomik anlamda bu ulusun egemenliği oluşturulmaya çalışılır. Bu amaç için de hakim ulusla aynı dil, kültür ve dine sahip olmayan toplumlara/halkları hakim “ulus” a ve onun değerlerine entegre etmek, onları asimile etmek veya katliama/soykırıma tabi tutmak, ulus devletin başlıca uğraşlarıdır.

Devletlerin ulus devlet modeliyle yaptıkları katliam ve soykırımlar o devletlerin kanlı tarihlerinin birer parçasını oluşturur. Günümüzdeki iktidarlar ise miras aldıkları siyasi yapının coğrafyadaki meşruluğunu ve hakimiyetini koruyup koruyamadığına göre kanlı tarihi kabullenir ya da reddederler. Ayrıca devletlerin uyguladığı bu katliamlar/soykırımlar, başka ulus devletlerce iç ve dış politikadaki çıkarlar bağlamında bir hamle olarak kullanılmak üzere kınanır, soykırım olarak kabul edilir ya da reddedilir.

İktidarların ve devletlerin kendi siyasi öncüllerinin tarihini kabullenmek ya da başka devletlerin katliamlarını kınamak gibi hamleleri kuşkusuz 2. Dünya Savaşı ile gelen yıkımın acılarını sarma maksatlı “barışçıl” politikalar yürütme -daha doğru ifadeyle, daha sessiz, görünmez sömürü ve savaş politikası yürütme- amacı da taşımaktadır.

Uluslararası Politik Hamle Olarak Soykırımı Tanımak

Devletlerin parlamentolarında başka coğrafyalarda gerçekleşen katliamları/soykırımları tanıması konusu son olarak Alman Federal Meclisi’nin 1915’de gerçekleşen Ermeni Soykırımı’nı tanımasıyla konuşulmaya devam ediyor. Açıkçası, Almanya Başbakanı Merkel TC’ye sürekli gelip gi-

diyorken, TC ile göçmen konusunda anlaşmaya çalışırken TC’nin vize serbestisi ve göçmenlerin TC’ye kabulü konusunda Avrupa’ya yönelik sert açıklamalar yapıyorken gerçekleşen bu hamle, zamanlamasıyla birlikte dikkat çekiyor.

Alman Federal Meclisi’nin aldığı karar sonrası TC yetkilileri ise Ermeni Soykırımı üzerine tartışmaktan ziyade, Almanya’nın yaptığı katliamlar üzerinden tartışmalara girişiyor. Aynı tepkiyi daha önce de gösteren TC, Fransa’nın 2006 yılının Ekim ayında Ermeni Soykırımı’nın inkarını suç sayan bir yasa tasarısını görüşmesine karşı olarak Fransa’nın Cezayir’de yaptığı katliamları hatırlatmıştı. CHP Bolu milletvekili Tanju Özcan Fransa’daki yasa tasarısına karşı hamlede bulunarak “Cezayir Soykırımı’nı inkar edenlere 1 yıl ile 5 yıl arası hapis öngören” yasa tasarısını TBMM’ye sunmuştu.

Soykırımlar konusunda uygulanan bu ve benzeri politik hamleler sadece Almanya ve TC’ye özgü değil elbette. Başka devletlerin başka katliamlarla/soykırımlarla ilgili, zamanlaması oldukça manidar, buna benzer hamlelerini de görmek mümkün.

Ukrayna Parlamentosu’nun 1944’teki Kırım Tartar sürgününü 12 Kasım 2015 tarihinde soykırım ilan etmesi, 2014’te Rusya ile Kırım konusunda yaşanan gerilimin ve Kırım’ın Rusya’ya katılmasının bir karşı hamlesi olarak sayılabilir.

Srebrenitsa kentinde yaşayan Bosnalıların Sırp Cumhuriyet Ordusu tarafından 1995 yılında katledilişi, 8 Temmuz 2015’te BM Güvenlik Konseyi’nce görüşülmüşse de Rusya’nın kararı veto etmesiyle, katliam, soykırım olarak kabul edilmemişti. Rusya’nın aldığı bu karar Sırbistan devleti ile kurduğu iyi ilişkiler ve o dönem Batılı

devletlerle Kırım konusundaki giriştiği tartışmalarla birlikte düşünüldüğünde dış politikaların bir parçası olmuştur.

1915 Ermeni Soykırımı’nın 23 Nisan 2015 tarihinde Suriye Parlamentosu’nca tanınması ise 2011’den beri süregelen Suriye’deki savaşla ilgili TC’nin uyguladığı politikalar, “Kardeşim Esad” ilişkisinden “katil Esad” hitabına geçiş ve muhaliflere olan açık desteğiyle doğrudan ilişkili.

Ermeni Soykırımı’nın tanınmasıyla ilgili bir başka ilgi çeken örneğe ABD’den. 1987’de ABD’de Temsilciler Meclisi ve Senato’nun aldığı soykırım kararı, dönemin ABD Başkanı Ronald Regan tarafından veto edilmişti. Bu politik nedenler, ABD ve TC arasında gelişen ilişkiler ve Reagan’ın o dönemki TC Başbakanı Turgut Özal ile benzer neoliberal ve muhafazakar politika ve ekonomi anlayışı oluşturmaktaydı.

Soykırımların tanınmasıyla ilgili bu olaylar, birer rastlantının çok ötesinde ve bu soykırımların tekrar yaşanmasını önlemek ve küresel anlamda barışın sağlanması için atılan adımlar olmanın aksine, devletlerin güncel çıkarları ve politikalarıyla oldukça ilintili hamleler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu anlamda, devletlerin birbirlerinin soykırımlarını karşılık verircesine tanınması; tanımaların sembolikliği ve dönemsel çıkarların güdülüyor oluşunun birer göstergesi olarak değerlendirilmeyi hak ediyor.

Devletlerin birer politik araca dönüştürdüğü soykırımların tanınması ya da tanınmaması, yapılan soykırımların gerçekliğini değiştiremez. Soykırımlar devletlerin parlamentolarınca onanarak değerli hale gelecek, ya da değersizleşecek; tanınmalarla anılmaya başlanacak ya da halkların hafızalarından silinebilecek olaylar değildir.

Bir Yumruk da Hahamdan

Zeynel Çuhadar

zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Ne anlama geldiğini yakın zamanda sorgulamaya başladığım bir ifade, "dolu düşün boş konuş". Bir Steven Berkoff oyunuymuş. Birkaç yerli yorumu mevcut oyunun. Oyun için iyi diyenler, kötü diyenler... Oyunun orijinal ismi Kvetch'miş. Kelimenin "mızımız" anlamına geldiğini öğrendiğimde, aklımda bir şeyler canlandı bu ifadeye ilişkin...

Evet, ideolojik aygıt olduğu çokça yazıldı medyanın, ancak içinde bulunduğumuz siyasi dönemde, bu işlevinden çok daha fazlasını yapıyor bir kısım medya. Boş konuşuyor, üstelik boş konuşmanın farkındalığı ile yapıyor bu eylemi. Bu topraklarda gündemin ne kadar suni olduğunu anlamak için çok dolu düşünmek gerekmiyor. Anlayıveriyorsunuz. Suni olmayan gündemlerde de aynı tablo. Entesran bir hal almaya başladı mevcut medya.

Medyada aynı tarz bir refleksle verilen başka bir süreç, Muhammed Ali'nin ölümü üzerine Tayyip Erdoğan'ın yaşadıkları... Önce konuşma yapacak yapmayacak dilemması, hazır ABD'ye gitmişken Obama ile görüşüp görüşmeyeceği... Evet, konuşmadan geldi. İyi de oldu! "Haddini aşan, densiz haham" ile aynı ortalama paylaşmaması isabet oldu!

Muhammed Ali'nin cenaze töreninden sonra tüm dünya neredeyse Haham Michael Lerner'in konuşmasını farklı başlıklar üzerinde konuşurken, bizim "düşünceleri ayarlama enstitüsü", hahamın "söyleyin TC liderlerine, Kürtleri öldürmeyi bırakın" sözü üzerinden tüm cenaze törenini gereksizleştirdi.

Haham Lerner'in sözlerinin etkisi büyük oldu. Coğrafyada kendisini "bir takım medyadan" ayıranlar bile, bu etkili sözlerden nasiplerini almış olacak ki, Muhammed Ali'nin Müslümanlığının da, ABD'deki siyahların İslam anlayışının da "yanlış" olduğu tespitinde bulundu. Coğrafyada herkes uzmanlık alanının dışındaki işlerde çalışıyor! Kendisini seküler olarak adlandıran bu cenahların muhakkak diyanette İslam bilgini olarak bir makam istemeleri şart!

Peki şu haham ne demiş bu kadar rahatsız edecek? Demiş ki; ABD'deki Afro-Amerikan mücadeleyle dayanışma içerisinde olalım; burada ve bütün dünyada siyasetçiler ya da başkaları tarafından ya-

yılan İslamofobiye karşı duralım; Filistinlilere baskı uygulayan İsrail hükümetine karşı olalım; nüfusun %1'lik bir kesiminin, %80'in ihtiyaçlarını karşılayacak refaha sahip olması doğru değildir, bunu adil paylaşalım; şiddet politikalarına dayalı siyaset yapanlar bunu bıraksın; ırkçı polisler tarafından yakalanıp ırkçı hakimler tarafından mahkum edilen Afro-Amerikalılar serbest bırakılsın, onlar yerine 2008 yılında ekonomik çöküşe yol açan şirketler ya da büyük bankaları işletenleri yakalayın; TC Kürtleri öldürmeyi bıraksın; İsrail Başbakanı Netanyahu'ya söyleyin İsrail için güvenlik, Batı Şeria'daki işgale son vermektir; ABD'nin yeni başkanına söyleyin ülkenin güvenliği, dünyanın geri kalanını baskılayacak politik stratejiler geliştirerek sağlanmaz...

Haham, boş konuşmamış. Başkanlık adaylarından Hillary Clinton'ı desteklediğini açıktan gösteren ve Clintonların seçim kampanyasına destek için hazırlanmış bölümleri saymazsak, önemli hususlara bile değinmiş. Vietnam Savaşı'na karşı çıktığı için Muhammed Ali'yle beraber yargılanan Lerner, "bugün Muhammed Ali olmak lazım" demiş ve konuşmasını "Barış hepimizin üstünde olsun!" diyerek bitirmiş.

Yani, kendisi de bir Yahudi olan Dolu Düşün, Boş Konuş'un yazarı Steven Berkoff gibi, İsrail'in Filistin'de yaptıklarını normalleştiren "Zimbabve'de de insanlar katlediliyor, neden onlara karşı değil de sadece İsrail'e karşı eylemler düzenleniyor?" diye boş konuşmamış.

Muhammed Ali ve Lerner.. Her ikisi de inançları ya da dini kimlikleriyle biliniyor ve gündem ediliyor. Onların söyledikleri, bugün kimileri tarafından her ne kadar yalnızca "dini" kimlikleriyle gündeme getirilse de, bu ve benzeri kimlikler bazen esas olan vurgunun birer kisvesidir.

Muhammed Ali ve beraberindeki tartışmalar her ne kadar "boş düşünüp, boş konuşacaklara" malzeme verse de, Lerner'in cenazedeki konuşmasının kroşevari etkisi, düşünmeden konuşanlarda sersemletici bir hava yaratmışa benziyor.

Bu arada, düşünceleri ayarlama enstitüsü, işe başlamış bile, haham meğer Fetullah Gülen'in arkadaşısıymış!

Liselerde İsyan

Şeyma Çopur

seyma@meydangazetesi.org

Her şey, İstanbul Erkek Lisesi müdürünün okulda düzenlenen mezuniyet gününde yaptığı konuşma sırasında, öğrencilerin müdüre sırtını dönmesiyle ve bir bildiri yayınlamasıyla başladı. O gün orada yaşananlar, aslında tüm senenin özeti. Arkadaşlarımız dağıttıkları bildiride, okulda yasaklanan etkinliklerden ve şenliklerden, yapılan fişlenmelerden, artan baskıdan söz ediyor ve tüm liselileri bu isyana ortak olmaya çağırıyordu.

O gün orada yapılan ve yüzlerce kişiyi aynı bildiri etrafında toplayan eylem, yıllardır süren baskıların, daha da arttığı bu yeni dönemdeki patlamasıydı. Yapmak istediğimiz etkinliklerin yasaklanması ne ilkti, ne de son.

Bizi baskı altına alıp "eğmek" için her yolun mübah olarak görüldüğü eğitim sisteminde, bu dönemde değişen tek şey mübah olana gidilen yoldu. Değişen iktidarlar, asla bizimle aynı tarafta olamazlardı. AKP iktidarı döneminde öğrenci ve okul yönetimi arasındaki zıtlık, "muhafazakar" politikalarından dolayı daha netleşmiş görünse de; aslında AKP iktidarı öncesi de sonrası da bizim için hep aynı netlikteydi. Yıllardır üzerimize giydirilen üniforma, yasaklanan dergiler, düşüncelerimiz... Okul idaresi ile bizi çok net ayıran statülerimiz kadar ortadaydı.

Okula başlamamızla birlikte karakterlerimiz "itaatkar" hale getirilmek istenirken, bağlandığımız ipler giderek geriliyor ve kopmaya yaklaşıyordu. Kopma anına kadar ne zaman isyan etmeye kalkışsak; o ipin ucunu tutanlar ipi ya boynumuza düğümleyiyor ya da gevşeterek bizi "rahatlatıyordu." Tek seçeneğimiz, o ipleri kesip atmaktı. Ancak bu defa "herkes" o ipleri kesmek yerine iplerin üzerinde yürümeyi seçmişti. Koptu kopacak bir ip üzerinde yürünmekteydi bu defa.

Daha açık söylemek gerekirse, bu süreci yürütenler yıllar boyu devam eden tüm baskıları görmezden gelerek, Kemalist eğitim politikalarının muhafazakarlar kadar baskıcı olduğunu bilmiyormuş gibi, ipin üzerinde cambazlık yapmayı tercih ettiler. Söylemleri, eylemleri hatta isimleri bile her şeyi tektipleştiriyordu, tıpkı eğitim gibi... Karanlığa sırtımızı dönelim derken, aydınlanmadan bahsediyor; gericiliğe karşı duralım derken ilerlemeciliği savunarak yine aynı sistemin değirmenine su taşıyorlardı. Ancak savundukları, baskıların, yasakların bir başka kılığa, Kemalizme bürünmüş haliydi. "Dindar ve kindar nesillerin yetiştirilmesi amaçlanıyor" diyerek savunulan laiklik ve bilimsellik, yaşadıklarımızı ne kadar özetleyebiliyor? Özetlemek bir yana, bu söylemlerin her biri baskılara karşı hissedilenleri siğlaştırıyor.

Tam bu noktada ip koptu kopacak... Baskıyla, itaatle, otoriteyle, iktidarla boynumuza düğüm düğüm olmuş ipi kesip atmamak yerine, ipin üzerinden yürüyüp daha iyi bir eğitimi istemek, daha iyi bir baskıyı, daha iyi bir otoriteyi istemek kadar anlamsızdır.

Bunu söylemek, devletin okullarda yürüttüğü "proje"yi yok saymak değil. Bunu söylemek, devletin yüzyıllardır eğitimdeki değişmez, tek ve en büyük projesinin "kendine uygun insanlar yetiştirmek" olduğu gerçeği üzerinde ısrarcı olmak. Bugün toplumun beyaz yakalı kesimini oluşturacak liselerde eğitilenler üzerinden şekillenen politika, geçtiğimiz dönemlerde "Meslek Lisesi Memleket Meselesi" projesiyle toplumun mavi yakalılarını hedef almıştı.

İpten kurtulmak, ipi parçalamaktır. O ip üzerinden bir yere varılacağını düşünenler; laikliğe, bilimselliğe, hatta aydınlığa uzanabilirler. Ancak, herkes cambazı hayranlıkla seyrederken, cambazın, ipin kopmasıyla yere çakılmasını da anlatabilmesi gerekir.

Anlatmaya yüzü olur mu bilmem, ama sahneye çıkıp şovunu sürdürebilmek için ipi düğüm düğüm etmesi gerekeceği kesin...

Abdullah Cömert Ethem Sarısülük Katledildiği Sokakta Anıldı Mezarı Başında Anıldı

Taksim Gezi İsyanı eylemlerinde Antakya Armutlu'da başından vurularak katledilen Abdullah Cömert, katledildiği sokakta ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından anıldı. Hatay Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Ahmet Atakan Sokağı'nda bir araya gelinerek Abdullah Cömert'in katledildiği so-

kağa doğru yürüyüş gerçekleştirildi.

"Her yer Gezi, her yer direniş", "Ali, Ahmet, Abdullah kavgamızda yaşıyor" sloganları eşliğinde gerçekleşen yürüyüşe Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz ve Ahmet Atakan'ın anneleri de katıldı.

1 Haziran 2013 tarihinde Ankara'daki Taksim Gezi İsyanı eylemlerinde katil polis Ahmet Şahbaz'ın hedef gözetip başından vurularak katlettiği Ethem Sarısülük, yaşamını yitirmesinin üçüncü yıldönümünde, Çorum Sungurlu Beylice köyünde bulunan mezarı başında anıldı.

Anmaya İstanbul ve Ankara'dan

gelen yoldaşları, ailesi, dostları, çeşitli devrimci kurumlar, Ankara Emek ve Demokrasi Platformu, Taksim Dayanışması, yine Taksim Gezi İsyanı'nda katledilen Berkin Elvan'ın annesi katıldı. Aile adına yapılan konuşmada Ethem'in ağabeyi Mustafa Sarısülük, Ethem'in mücadelesinin sürdüğünü vurguladı.

Ali İsmail Korkmaz Katledildiği Fırının Önünde Anıldı

Taksim Gezi İsyanı sürecinde Eskişehir'de gerçekleşen eylemler sırasında faşistler tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz için, saldırıya uğradığı Kurtuluş Mahallesi Sanayici Sokak'taki ekmek fırınının önünde anma düzenlendi.

Anmaya Antakya'dan gelen baba Şahap Korkmaz, abi Gürkan Korkmaz, yakınları ve çok sayıda mücadele dostu katıldı. Ağabeyi

Gürkan Korkmaz, anmaya gelemeden Ali İsmail'in annesinin sözlerini de aktardı. Gürkan Korkmaz: "Ali İsmail bu sene mezun olacaktı. Kep atacaktı, biz karanfil atmaya çıktık. Cübbe giyecekti, kefen giymek zorunda kalmayacaktı. Ama biliyoruz, görüyoruz ki; dün, iki gün önce binlerce Ali İsmail mezun oldu. Bizden bir evladımızı aldılar, binlerce evladımız, kardeşimiz oldu." dedi.

Mehmet Ayvalıtaş Anmasına Polis Saldırdı

Taksim Gezi İsyanı'nda yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilişinin 3. yıldönümünde yapılan anmaya polis saldırdı.

1 Mayıs Mahallesi'nde devrimci kurumlar, Mehmet Ayvalıtaş'ı anma etkinlikleri kapsamında ortak bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meh-

met Ayvalıtaş Kütüphanesi önünde bir araya gelen kurumlar, Mehmet Ayvalıtaş'ın vurulduğu yere doğru yürüyüşe geçti. Şükrü Sarıtaş Parkı'nda yapılmak istenen anmaya, polis gaz bombası, tazyikli su ve plastik mermi ile saldırdı. Saldırıya taşlarla karşılık verilirken, sokaklara barikatlar kuruldu.

Medeni Yıldırım Davası Yine Ertelendi

Amed Licê'de yapılması planlanan kalekola karşı 28 Haziran 2013 tarihinde düzenlenen eylemde askerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren Medeni Yıldırım'ın

katledilmesiyle ilgili davanın 4. Duruşması, Diyarbakır 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmaya, tutuksuz yargılanan asker Adem Çiftçi katılmazken, Medeni

Yıldırım'ın ailesi ve avukatları katıldı.

Yaklaşık 20 dakika süren duruşmada kararını açıklayan mahkeme,

sanık Adem Çiftçi'nin bir sonraki duruşmada SEGBİS (Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi) ile hazır edilmesine karar verdi. Duruşma, 13 Ekim'e ertelendi.

Refah Şovenizmi

Merve Arkun

mervearkun@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz günlerde, Reuters haber ajansı kaynaklı bir haber, farklı haber sitelerine eşzamanında düştü. Habere göre; Libya Kızılayı, Zuwara şehrinin kıyılarında 85 göçmenin cansız bedenini buldu. Haberin farklılık arz eden bir tarafı yok tabii! Buna benzer onlarca haber, her ay sayısız kanalda ve haber sitesinde veriliyor.

Bir detay, göçmenlere ilişkin kaygısızlık yaratan haberler havuzunda eriyip gitti. Bu 85 göçmenin ne zaman öldüğü bilinmiyor. Bu kayıp detay, göçmenlere ilişkin bildiklerimizin bilmediklerimizden az olduğunun ispatı. Peki bu 85 insanın durumuna benzer başka vakalar yaşanmış olabilir mi? 2016 yılında aynı rotayı kullanan 49 bin kişiden 2500'ü aynı şekilde yaşamını yitirdi.

Göçmenlere ilişkin verilerimizin büyük bir çoğunluğu, uluslararası göçmen organizasyonları tarafından sağlanıyor. Bu organizasyonların bir kısmı doğrudan AB'nin ilgili komis-

yonlarına bağlı. Mevcut refahlarını bozmamak için göçmenler karşısında adeta demir kapı kesilen AB kaynaklı verilere güvenmek... Çaresizlik mi?

Demir Kapı

Avrupa'nın göçmen politikalarındaki demir kapı stratejisi yeni değil. 1970'lerden bu yana Avrupa'nın siyasi gündeminin bir parçası hep göçmenler oldu. Sınırlarına dahil ettiği göçmenlerin Avrupa toplumuna entegrasyonu da, zaman zaman göçmenlere yönelik ırkçı politik uygulamalar da aynı tutumun bir parçasıydı.

1990'larla beraber, Avrupa'da özellikle sağ kanat partilerin göçmenlere yönelik söylemlerinde yapısal bir değişim meydana geldi. Ülkedeki mevcut "refah"ın sınırlandırılmasına yönelik bu söylemin doğrudan hedefi göçmenlerdi. Avrupa'daki refahın, doğrudan Avrupalılara ait olması, "göçmenlerin bu refahı sö-

mürmesine izin verilmemesi" gerektiği gibi söylemler, her ne kadar popülist gibi görülse de aynı söylemle iş yapanlar şu an Avrupa'nın birçok yerinde iktidarda bulunuyor.

Şovenizm

Refah, Avrupalı toplumun değerlerini içselleştiren ulusal, kültürel, etnik ya da ırksal olarak aynı sınıflandırmanın içinde bulunanlar için olmalıydı. Çünkü, bu refahı oluşturan kaynaklar, sözde etnik olarak homojen nüfus tarafından yaratılıyordu. Bu söylem ve onun dayandığı siyasa, sosyal bilimlerde refah şovenizmi diye adlandırılan bir olguya dayanıyor. Bugün Avrupa'daki ırkçı eğilimleri de, AB'nin son süreçte (ve aslında sadece son süreçte olmayan) takındığı tavrı da bu olgu üzerinden değerlendirmek, meseleyi etraflıca görmek açısından önemli.

Refah şovenizmi, aslında kapitalist ekonominin bilindik "kıt kaynaklar" teorisinden hareket eder. Kıt

kaynaklar için etnik bir rekabet söz konusudur. "Toplumsal refaha" sahip coğrafyalarda, buraya sonradan eklenenlerin ya da işsizler gibi bu refahı oluşturma bir paydasi olmadığı iddia edilenlerin bundan yararlanmasının önüne geçilmek istenir. Dolayısıyla, göçmen sayısının fazla olduğu tüm coğrafyalarda, her zaman, ekonomik ya da toplumsal kötüye gidişin esas sorumlusunun göçmenler olduğu iddia edilir.

AB'nin yakın süre içerisinde uygulamaya koyacağı yeni geri alım anlaşmaları da, söz konusu refahı muhafaza etme kaygısıyla oluşturulmuş stratejilerdir. Strateji, aslında "refahı koruma" ardında; savaştan, açlıktan ya da ölümden "kaçarak", Avrupa sınırına gelen göçmenlerden "korunma" amacını taşır. Avrupa'nın kendisinin yarattığını iddia ettiği refahın "gerçekten nasıl oluştuğu" sorgulanmadıkça; Avrupalı olmayanlara düşecek olan şey ise Avrupalı senaryolarının çaresizliğine sıkışmak olacaktır...

AB Yeni Geri Gönderme Projelerine Hazırlanıyor

Yakın zamanda birçok siyasi tartışmayı da beraberinde getiren Geri Kabul Anlaşması, AB Göçmen Komisyonu tarafından geniş bir hale getiriliyor. Göçmen sayısını azaltmak için Afrika ve Ortadoğu'daki devletlerle yapılması planlanan bir dizi anlaşmaya hazırlanan AB, "ekonomik teşvik" yoluyla anlaşmaya varılan devletleri göçmen-

leri geri almaya ikna edecek. Anlaşma dahilinde, işbirliğine gitmekten imtina eden devletlere ilişkin bir dizi yaptırım da öngörülenler arasında.

Proje kapsamında ismi geçen devletler arasında ilk aşamada, Tunus, Nijer, Etiyopya, Mali, Senegal, Nijerya, Libya, Ürdün ve Lübnan yer alıyor.

Akdeniz'de Göçmen Ölümleri Sürüyor

Mayıs ayı içerisinde, göçmenlerin bulunduğu tekne ve botların batması sonucu, birçok göçmen daha yaşamını yitirdi.

İtalya'ya gitmeye çalışan ve Libya kıyılarında alabora olan lastik bot-

ta bulunan 80 kişi kaybolurken; ay sonunda, yine aynı rota üzerinden İtalya'ya gitmeye çalışan ve içerisinde 562 kişinin bulunduğu tekne, Sicilya Kanalı'nda alabora oldu, ilk belirlemelerde teknede bulunan 30 göçmenin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Savaş Bölgelerinin Mekansal Dönüşümü

ASKERİ İŞGAL

Yeni baştan inşa et ya da yık; bir mekanı dönüştürmek, çoğu zaman politik bir eylem niteliği de taşır. Bir mekan herhangi bir şekilde dönüştürüldüğü anda, o mekanda ortaya çıkacak ilişkiler de dönüştürülür. Bazen mekansal dönüşüm, söz konusu mekandaki ilişkileri şekillendirmek için gerçekleştirilir.

Bir mekanın dönüşümü kimi zaman ekonomik, sosyal, politik, kültürel; kimi zamansa askeri amaçlar doğrultusunda kurgulanır. "Tehdit" her zaman sınırın ötesinden ya da dağlardan değil, hakimiyet için baskıladığın topraklardan gelir. Böyle olduğunda çözüm, yalnızca "savaşmak"ta değil; baskıladığın o toprakları yıkmakta, dönüştürmekte ya da işgal etmektedir.

Askeri İşgal Örneği Olarak Varosia, Bağdat ve Filistin

İkinci Kıbrıs Harekati'nin ardından Mağusa'nın Varosia ilçesi işgal edilmiş, yerleşime ve iskana kapatılmış, ordu eliyle "insansız bölgeye" dönüştürülmüştü. Savaş sonrasında Girne'nin batısından doğusuna uzanan sahil şeridindeki çoğu arazi, ordu tarafından işgal edilmiş; işgale karşı taşınmazını talep eden bölge halkı ise "kamulaştırma" ile tehdit edilmişti.

Artık şiddetin başkenti olan Bağdat, savaşın,

uluslararası müdahalenin ve onlarca yıl süren ambargonun ardından kimliksizleştirilmiş; şehri üs edinen askerlerle, gökyüzünde aralıksız dolaşan askeri helikopterlerle, kentin ortasında yükselen gözlem zepliniyle işgal edilmişti.

İsrail'in işgali altındaki Filistin toprakları da, bitmeyen savaşın ardından bir garnizona dönüşmüştü. Kontrol noktaları, sınır ötesi İsrail yerleşimleri ve Gazze'nin etrafını kuşatan duvar, tel örgüler, kontrol kameraları, ısı sensörleri, askeri araçlar için geçiş yolları...

Filistin'de olağanüstü halin cisimleşmiş sembolü olan kimlik kontrol noktaları, akrep ya da panzer gibi savaş araçlarının varlığı ve onların yarattığı "sürekli savaş" psikolojisi, Filistinlileri bir savaş çıkmazına mahkum ediyor. Gazze Şeridi'nin doğusundaki sınır bölgesine kurulan "taşınabilir gözetleme kuleleri" ve söz konusu kulelerden İsrail askerleri tarafından Filistinlilere açılan ateşler, kalekollardan Kürt halkına açılan ateşe oldukça benziyor.

Filistin topraklarına yerleştirilen Yahudi yerleşimcilerse, bu savaşın başka bir boyutu. İsrail'in işgal altındaki Filistin topraklarında 1967'den beri sürdürdüğü yerleşim politikası, sürekli olarak artış gösteriyor. 2015'in verilerine göre, Tel Aviv yönetiminin -yarısından fazlası Batı Şeria'da olmak

üzere- Doğu Kudüs'te, Golan Tepeleri'nde, Gazze Şeridi'nde 600 bine yakın yerleşimcisi bulunuyor. Yerleşimciler, Filistin halkına yönelik savaşta, savaş gündelik yaşama ve tüm Filistin'e yaymakta son derece etkili oluyor.

İsrail'in yerleşim politikası dışında sürdürdüğü "ev yıkım politikası" da, Filistin toprakları üzerindeki militarizasyonu sürekli olarak artırıyor. Ev yıkımları, Filistin halkını yerinden etme ya da İsrail devletinin "mekanı istediğince dönüştürme" politikasının en somut hallerinden biri oluyor.

Tüm bu örneklerin yanında, iktidarların kendi çıkarları uğruna önce savaştığı, sonra da "dönüştürdüğü" bu mekanları görebilmek için çok da uzağa gitmeye gerek yok.

Yık ya da İşgal Et: Devletin "Kürdistan Dönüşümü"

2008 yılında hükümet ve TOKİ arasında yapılan anlaşmayla birlikte inşasına başlanan kalekollar, birçok kez tartışma konusu oldu. "Barış süreci" henüz sürerken gündeme gelen bu yüksek güvenli karakollar, aslında yaklaşmakta olan savaşın ayak sesleri gibiydi. Gözetleme kulesi, mevzisi, cephaneliği bulunan kalekollar; inşa edildikleri her yerde bölge halkının yaşam alanına yönelik fiili bir saldırıyı da beraberinde getirdi.

Amed Licé'ye bağlı Hezan Köyü'ne yapılmak istenen kalekol inşaatına karşı, bölge halkının "Savaş Değil Barış İstiyoruz" pankartıyla, Haziran 2013'te gerçekleştirdiği eyleme askerlerin ateş açması sonucu 18 yaşındaki Medeni Yıldırım yaşamını yitirmiş; kalekolun beraberinde getirdiği "tehdit" doğrudan bir saldırıya dönüşmüştü. 2014 yılında Dersim dağlarına ve tepelerine inşa edilmeye başlanan sayısız karakol ve kalekol inşaatının yanı sıra kent merkezine inşa edilen helikopter pistiyle, Dersim de adeta askeri bir işgal altına alınmıştı.

Geçtiğimiz yazdan bu yana süren savaşla birlikte ise, şehirlerin askeri işgal bölgelerine dönüştürülmesine dair örnekler artıyor. Kültür ve Turizm Bakanlığı Diyarbakır Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu, yakın zamanda, Amed'de bulunan ve birinci derece arkeolojik sit alanı olan Dakyanus Antik Kenti'ne karakol inşasına onay verdi. Kentin su kaynaklarının da üzerinde bulunan Amed Tahir Elçi Kent Ormanı'nın 290 hektarlık alanı, "atış alanı, mühimmat deposu ve lojman" yapılmak üzere Jandarma Komutanlığı'na devredildi. Bölge halkı, Tahir Elçi Kent Ormanı'nın devriyle birlikte devletin, Amed çevresindeki stratejik bir tepeyi işgal ederek şehirdeki askeri işgali daha da derinleştirdiğine dikkat çekti.

Özyönetim ilanlarını bahane ederek sokağa çıkma yasakları ilan eden devlet, Kürdistan'ın farklı yerlerindeki çeşitli ilçelerde bulunan okullara korucular yerleştirdi. Bu korucuların İçişleri Bakanlığı tarafından görevlendirildiği ise, bakanlığın "gizli" bir genelgesi ile ortaya çıktı. Sûr'da bulunan 1 No'lu Aile Sağlık Merkezi karakola dönüştürüldü, binasına askerler ve özel hareket polisleri konumlandırıldı; aynı durum Bağlar için de gündeme geldi. Farqin'da bulunan Tarihi Azizoğlu Konağı karakola dönüştürüldü. Şemzinan'de bulunan 34. Hudut Jandarma Tugayı Komutanlığı yakınında inşa edilen ve bitme aşamasında olan TOKİ konutlarının askere tesis edileceği belirtildi; İlçe Emniyet Müdürlüğü yakınında bulunan Şemdinli Orman İşletme Şefliği'ne ise özel hareket timlerinin yerleştirilmesi için emniyet tarafından el konulacağı belirtildi.

Kürdistan'da artan işgale ilişkin yakın zamanda açıklanan bir veri ise, bölgedeki militarizasyonun boyutlarını açıkça gösterdi. Geçtiğimiz Nisan ayında Resmi Gazete'de yayımlanan Bakanlar Kurulu kararıyla "Amed, Şirnex, Colemerg ve Mêrdîn'in farklı ilçe ve mahallelerinde, toplam 115.510 metrekarelik alanın, karakol ve kalekol inşaatları için acele kamulaştırılacağı" açıklandı.

İşgale Karşı Direnmek

Her bir militer yapılanma, bulunduğu ya da "bulunmak istediği" mekanı, kendi amacı doğrultusunda dönüştürür. Herhangi bir ordu ya da onun bağlı bulunduğu devlet içinse, özellikle savaşlarda, önemli olan tek şey savaşın yürütüldüğü bölge değildir. Savaş süresince bölgede kurulacak, yıkılacak ya da başka bir forma dönüştürülecek yapıların varlığı da savaş stratejilerinin bir parçası olur çoğu zaman.

İktidarlar, sürdürdükleri savaşlar boyunca, gerçeği yıkmak ve ortaya "yeni bir gerçek" çıkarmak için mekana yönelik saldırıları kullanır. Var olan ve aslında yok etmek istediği kültürü yıkıp yerine "egemen kültürü" inşa etmek için, zor ve şiddet mekanizmasıyla -yani orduyuyla- bu mekansal saldırıları gerçekleştirir.

Savaş kapısının önüne gelip, evinin içine girilirse; bir yandan savaşın yıkıcılığına karşı direnirken bir yandan da mekanın yıkımına karşı direnmek zorunda kalır. Yıkılan şehir surlarına, bombalanan köprülere, karakola çevrilen okullara, kalekola çevrilen sağlık binalarına, yakılıp yıkılan bir bütün şehre; kimliksizleştirmeye, yok etme politikalarına ve "mekansal tüm dönüşümlere" direnir. Kendi gerçekliğini yaratmak üzere...

Rehabilitasyon mu Asimilasyon mu?

Serhat Budak

serhat@meydangazetesi.org

2015 yılının Temmuz ayından bu yana Kürdistan'da süren devlet saldırıları, yeni tartışmaları da beraberinde getiriyor. Gazetemizin 31. ve 33. sayılarında yayınladığımız bazı yazılarda da değindiğimiz Kürdistan'a yönelik imar planları halen tartışılırken; Kürdistan'da asimilasyonun zemini olacak başka planlar dillendirildi devlet yetkilileri tarafından. Yakın zamanda Bakanlar Kurulu toplantısında alınan bir kararla, Başbakan Yardımcısı Tuğrul Türkeş'in, Kürdistan'da yürütülecek "inşa ve ihya" sürecinin koordinatörlüğünü yürüteceği duyuruldu.

"Toplumsal ve sosyal bir rehabilitasyon çalışması" olarak açıklanan bu süreçle birlikte devlet, devletin Kürdistan'ı yeniden dizayn etme politikalarına yenisini ekledi. Peki, bölgeyi rant alanına dönüştürmenin paralelinde işleyecek olan toplumsal bir Türkleştirme projesi olarak rehabilitasyon ne anlama geliyor?

Sağlığına kavuşturma ya da tedavi edip bir işe alıştırma olarak tanımlanan rehabilitasyonun, devlet tarafından Kürdistan'da yürütülecek bir "iyileştirme" projesi olarak sunulması aslında bir savaş stratejisi olarak karşımızda.

Uyguladığı baskıcı politikalarla toplumun ruh sağlığında kalıcı hasarlara neden olan devlet, sonrasında, bu "hastalıkları" "iyileştirmek" için uğraşır. Bu durumun kendisi "rehabilitasyon" olarak tanımlansa da, bu iyileştirme sürecinde, var olan durum geri dönüşü mümkün olmayacak bir şekilde "kötüleştirilir". Devlet; kendinden olmayana ya da onun dayattığına biat etmeyi "hasta" ilan edip, çeşitli projeleriyle bu "hastalıkları tedavi etmek" isterken aslında bu tedavinin ardında başka bir savaş yöntemini uygulamaya koyar: Asimilasyon

MHP'nin kurucusu Alparslan Türkeş'in oğlu Tuğrul Türkeş'in MHP'den ayrılma-

rak AKP'ye geçmesi, MHP kanadında tartışmalara neden olmuştu. Türkeş, 1 Kasım seçimlerinden sonra edindiği başbakan yardımcılığı pozisyonunu Binali Yıldırım döneminde de sürdürerek kendine yönelen eleştirileri de bertaraf etmişti.

Savaş stratejisinin bir uzantısı olarak bölgede gerçekleştirilecek "rehabilitasyon" çalışmasının koordinatörlüğünde, Tuğrul Türkeş gibi ırkçı geçmişi aşikar olan bir ismin görevlendirmesi, savaşın psikolojik yönünü açıkça gösterir nitelikte. Kendi siyasi varlığını babası Alparslan Türkeş'in siyasi varlığı üzerinden sağlayan ve bu geleneğin savunucusu olan Türkeş'in koordinatörlüğünün, denk düştüğü yeri iyi görmek gerek.

Türklük konusunda Nazi ırkçılığına varan bir ırkçılığı savunan; işçilere ve devrimcilere karşı ülkücü grupları silahlandırarak; sendikacıların ve devrimcilerin katledilmesi emrini veren; Alevilerin ve Kürtlerin katledilmesinde aktif rol oynayan bir geleneğe sahip olan Türkeş'in, Kürdistan'da ne gibi çalışmaları koordine edeceğini bugünden tahmin etmek zor değil.

Batman Valiliği'nden Diyarbakır Valiliği'ne uzanan baskıcı ve katliamcı özgeçmişleriyle bilinen Efkân Ala'nın, Kürt halkının yaralarını deşmek istercesine Başbakanlık Müsteşarlığı'ndan İçişleri Bakanlığı'na getirilmesi ile Tuğrul Türkeş'in rehabilitasyon koordinatörlüğünün benzerliği açık.

Devletin rehabilitasyon adı altında amaçladığı; bölgede yıllardır uyguladığı asimilasyon politikasını farklı bir boyutta sürdürülebilmektir. Bu asimilasyon politikasının hedefi, babası Alparslan Türkeş'in sözünü hatırlatan Tuğrul Türkeş'in açıklamasında da oldukça nettir: "Biz ne kadar Türksek onlar da o kadar Türk, biz ne kadar Kürtsek onlar da o kadar Kürttür."

"Amed'in Garnizon Kent Olmasına İzin Vermeyeceğiz"

Vicdani Ret Derneği, 14-15 Mayıs tarihlerinde Amed'de, Tahir Elçi Kent Ormanı Koordinasyonu'yla birlikte, "Amed'in Garnizon Kent Olmasına İzin Vermeyeceğiz" başlığıyla, iki günlük etkinlik düzenledi.

14 Mayıs'ta, Sümerpark Resepsiyon Salonu'nda gerçekleştirilen oturumlarda, vicdani ret hareketinden savaş karşıtı mücadeleye birçok başlık tartışıldı. İlk oturumda söz alan VR-DER Eşbaşkanı Merve Arkun, vicdani ret mücadelesinin savaş

karşıtı hareket içerisindeki pozisyonuna; VR-DER Avukatı Davut Erkan, vicdani reddin hukuksal boyutuna; VR-DER üyesi Oğuz Sönmez ise vicdani ret hareketinin tarihçesine değindi. Patika Ekoloji Kolektifi'nden Ahmet Özgür Erdoğan da yaptığı sunumla bir savaş stratejisi olan ekolojik yıkımlardan bahsetti. İlk oturumda, aynı zamanda, Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde tutsak olan devrimci anarşist vicdani retçi Umut Fırat Süvarioğulları'nın göndermiş olduğu açıklık grevi mektubu okundu. Aynı

gün gerçekleştirilen ikinci oturumda ise Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi İmar ve Şehircilik Daire Başkanı Murat Alökmen bir konuşma gerçekleştirek, Tahir Elçi Kent Ormanı'nın hukuksal sürecine dair güncel bilgilendirmeler yaptı. Mezopotamya Ekoloji Hareketi adına konuşan Nihat Kıratlı da, bölgede sürmekte olan ekolojik yıkımlara değindi.

Etkinliğin ikinci günü ise 15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü kapsamında, Tahir Elçi Kent Ormanı'nda

düzenlenmek istenen vicdani ret açıklamaları ile geçti. Tahir Elçi Kent Ormanı Koordinasyonu bileşenlerinin ve Vicdani Ret Derneği üyelerinin, Tahir Elçi Ormanı'nda gerçekleştirmek istediği açıklamalar, ormanın girişini kapatan polisler tarafından, "ormanın askeri atış alanı olduğu" iddiasıyla engellendi. Alanı kapatan polisler, hiçbir yasal dayanak olmaksızın, vicdani retçileri ve savaş karşıtlarını "can güvenliğiniz yok" diyerek tehdit ederken; Amed'in militarizasyonuna izin vermeyeceklerini vurgulayan vicdani retçilerse, polislin tehditlerine ve alanı gasp etmesine karşı, polis barikatları önünde yeni vicdani ret açıklamaları gerçekleştirdi.

Gerçekleştirilen eylemde Şahin Efe, Raser Işıkalın ve Velat Ekin vicdani reddini açıklarken; yurtdışında yaşayan Mustafa Doğan Günal'ın ve İstanbul'da yaşayan Kemal Ozan Aybar'ın göndermiş olduğu vicdani ret açıklamaları da basınla paylaşıldı.

Eylem, Amed'in militarizasyonuna, bölgede sürmekte olan savaşa ve yıkımlara karşı "Savaşa Karşı Vicdani Ret" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Vicdani Retçiler Günü'nde İzmir'de Vicdani Ret Açıklamaları

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü kapsamında, İzmir'de, Halkların Köprüsü Derneği'nde düzenlenen basın toplantısında, altı kişi vicdani reddini açıkladı.

Basın toplantısında vicdani reddini açıklayan Hasan Çelik, hiçbir zenginin ölmediği ve bedelli parası olmayan her Türk'ün asker doğduğu bir savaşa katılmayacağını belirterek; açıklamasında, "Ömrümden ömür çalmanıza, benliğimi ele geçirmenize, bana o üniformayı giydirmenize izin vermeyeceğim" dedi.

2014 yılında askere gitmek zorunda bırakıldığını belirten Canberk Olga ise yaptığı açıklamada, askere gittiği için

pişman olduğunu belirterek, "Yaşamımızı çalan devlet, askerlikle beraber bizi istekleri doğrultusunda harcayabilecekleri bir piyona çeviriyor" dedi.

Vicdani reddini açıklayanlardan biri olan Amerikan vatandaşı Tyson Whitfield, dünyaya bir siyah olarak geldiğini belirterek, "Babam gibi Irak'ta çocukları öldürmemi ya da Kürdistan'da çocukları, sivilleri katletmemi emrettiniz. Sizin adınıza hiçbir canlının canını yakmayacağım. Canını yakacağım yegâne canlılar, sınıf savaşı yöntemleriniz ve sizlersiniz" diye konuştu.

Düzenlenen basın toplantısında ayrıca Barış Narin, Barış Esmir ve İbrahim Yavuzöz de vicdani reddini açıkladı.

Sergen Sucu Vicdani Reddini Açıkladı

Amed'de yaşayan Sergen Sucu, Diyarbakır Eğitim-Sen Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında "Yüzde 69 engelli raporum bulunması ve rapora istinaden askere gitmeme olanağım olmasına rağmen muafiyet sunmayı reddediyorum" diyerek vicdani reddini açıkladı.

Açıklamasında, insanın temelinde savaşmak, sömürmek ya da mülk kültürü olmadığını belirten Sucu, "Savaş, bölgemizde ve dünyada halkları ayırmakta, birbirine düşman kılmaktadır.. Yaşam ve barış için savaşmayı, öldürmeyi reddediyorum" diyerek zorunlu askerlik hizmetini reddettiğini belirtti.

Kadınlar Savaşı Reddediyor

Taksim Tarlabası'nda bulunan İnfial'de, 29 Mayıs tarihinde düzenlenen bir etkinlikte, 8 kadın vicdani reddini açıkladı.

"Kadınların Vicdani Reddediyor Savaşı" başlığıyla düzenlenen etkinlikte söz alan Vicdani Ret Derneği Eşbaşkanı Merve Arkun, özellikle savaş politikalarının bu kadar belirgin olduğu bugünlerde vicdani ret açıklamalarının önemine değinirken; "Kürdistan'da yaşananlarla beraber

kadınlar üzerindeki tahakküm, katledilen kadınların bedenlerinin teşhir edilmesi, kadınların sürgüne uğratılması, vicdani reddin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor" dedi.

Etkinlikte Melek Demiral, Hüsnüye His, Özlem Dede, Ebru Altuntaş, Arzu Serter, Nimet Arıkan, Bermal Söğüt ve Fatma Kurt vicdani reddini açıklarken; Ülkü Saydan da daha önce gerçekleştirmiş olduğu vicdani ret açıklamasını yineledi.

Vicdani Retçiye İşkence "Tasdiklendi"

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, vicdani retçi olduğu için askerlik yapmayı reddeden Enver Aydemir'in açtığı davada, Türkiye'nin, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin işkence ve kötü muameleyi yasaklayan 3'üncü maddesini ihlal ettiğine karar verdi.

Vicdani retçi Enver Aydemir 2007 yılında zorla askere alınmış, "emre itaatsizlik suçlaması"yla hakkında

cezai süreç başlatılmıştı. Tutuksuz olarak yargılanırken "kaçak" duruma düştükten sonra 2009'da yakalanan Aydemir'e 2011 yılında hapis cezası verilmiş; Aydemir tutuklu kaldığı süre boyunca defalarca kötü muameleye ve işkenceye maruz kalmıştı.

AİHM'in vermiş olduğu kararın ardından Türkiye, vicdani retçi Aydemir'e 18 bin Euro tazminat ödeyecek.

Vicdani Ret Hakkı İçin Anayasa Mahkemesi'ne Bir Başvuru Daha

Anayasa Mahkemesi önünde, vicdani ret hakkının kullanılabilir olması için yapılan başvuruların sayısı gün be gün artıyor. Daha önce vicdani retçi Osman Murat Ülke, Vedat Zencir, Vicdani Ret Derneği avukatı Davut Erkan ve Yehova Şahidi bir vicdani retçinin yapmış olduğu başvuruları ardından, bir başvuru da

Müslüman vicdani retçi Muhammed Cihat Ebrari tarafından yapıldı.

Vicdani Ret Derneği'nin hukuki danışmanlığında yapılan başvuruyla birlikte, vicdani ret hakkının tanınması için Anayasa Mahkemesi'ne yapılan başvuruların sayısı 5'e ulaştı.

EBCO: Vicdani Retçi Ruslan Kotsaba'yı Serbest Bırakın

Ukraynalı vicdani retçi gazeteci Ruslan Kotsaba, 12 Mayıs tarihinde, Ivano-Frankivsk (Batı Ukrayna) şehir mahkemesi tarafından, üç buçuk yıl hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme Kotsaba'yı "Ukrayna silahlı kuvvetlerinin yasal aktivitelerini engellemek" gerek-

çesiyle suçlu buldu.

Avrupa Vicdani Ret Bürosu (EBCO), Kotsaba'nın tutuklanmasının ardından bir açıklama yaparak, vicdani retçi Ruslan Kotsaba'nın derhal serbest bırakılması gerektiğini vurguladı.

Vicdani Retçilerin "Halkı Askerlikten Soğutma" Davası Ertelendi

Roboskili vicdani retçi Necdet Encü ve vicdani retçi Yannis Vasilis Yaylalı hakkında, 26 Mayıs günü, Uludere Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen "halkı askerlikten soğutma" davası, 20 Ekim'e ertelendi.

Uludere Asliye Ceza Mahkemesi'nde gerçekleştirilen duruşmada, davanın ilk duruşmasına katılmayan Necdet Encü'nün savunması alındı. Encü, "suçlama-

ya" konu olan gün, vicdani reddini açıkladığını belirterek; "Roboski Katliamı'nda birçok yakınımı kaybettim. Savaşlara karşı tavır olarak vicdani reddimi açıkladım ve bu tavrımı sürdüreceğim" dedi.

Esasa ilişkin savunma hazırlamak için süre isteyen vicdani retçi Yannis Vasilis Yaylalı'nın ve Roboskili vicdani retçi Necdet Encü'nün talebi üzerine, mahkeme, 20 Ekim 2016 tarihine ertelendi.

Dünyanın Birçok Yerinden Vicdani Retçiler 15 Mayıs'ta "Savaşa Hayır" Dedi

Venezüela

Güney Kore

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü, orduların ve savaşların bir parçası olmayı reddeden savaş karşıtları tarafından, her yıl, dünyanın farklı coğrafyalarında bir mücadele günü olarak simgeleşiyor. Vicdani retçiler, her yıl olduğu gibi bu yıl da birçok farklı yerde "savaşa hayır" demek için buluştu.

30 yılı aşkın bir süreden bu yana, Avrupa ülkelerinde vicdani ret hakkının tanınması ve dünya üzerindeki savaşların sonlanması için mücadele eden Avrupa Vicdani Ret Bürosu(EBCO), 2016 yılının ilk toplantısını 14-15 Mayıs tarihlerinde Londra'da gerçekleştirdi. Toplantı, Britanya'da düzenlenen ve 1. Dünya Savaşı'na anti-militarist bir perspektifle yaklaşan 1. Dünya Savaşı Barış Forumu'nun, savaşın 100. yıldönümü vesilesiyle yaptığı davet üzerine Londra'da gerçekleştirildi. Toplantının ikinci günü olan 15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde ise, Londra'daki Tavistock Meydanı'nda, 200'ü aşkın kişinin katılımıyla bir eylem

gerçekleştirildi. 15 Mayıs'ta aynı zamanda Londra'daki bir sokak sergisinde de, Haringey 1. Dünya Savaşı Barış Forumu'ndan katılımcılarla birlikte, 1. Dünya Savaşı sırasında vicdani retçilerin yaşadığı sokaklara savaş karşıtı ve anti-militarist afişler asıldı.

Venezüella'da, Laboratorio de Paz adlı kurumun yürümlükte olduğu #SoyCivilNoMilitar kampanyası dahilinde düzenlenen etkinlikte, 43 kişi, savaşa ve militarizme karşı vicdani reddini açıkladı. Kampanya dahilinde hazırlanan bir dergi ile de vicdani ret hakkı konusunda bilgilendirmeler yapıldı.

Güney Kore'de ise savaş karşıtı olan ve vicdani ret hakkı için mücadele eden World Without War İnisiyatifi'nin çağrısıyla, 15 Mayıs tarihinde, bisikletli eylem düzenlendi. Düzenlenen eylemde zorunlu askerlik hizmetini reddettikleri için şu anda Güney Kore'de tutuklu olan 700'ü aşkın vicdani retçiye dikkat çekilirken; savaşa karşı barış çağrısı yapıldı.

Düşlediğini Eylemek Özgürlük, Özgürlük Anarşizm Anarşizm Örgütlenmektir

Halil Çelik

halil@meydangazetesi.org

Örgütlü Anarşizm Bir Tartışma Konusu Değildir; Tarihimizdir, Bugünümüzdür

İki yüzyılı aşan bir süredir özgürlük ve adalet mücadelesinde olan anarşizm, dönem dönem farklı tartışmalardan geçmiştir. Dünya genelinde 1960'lar sonrasında, coğrafyamızda ise 1980 sonrasında gelişen süreçte anarşizm adına farklı bir tartışma gündemleşmiştir: Örgüt ve örgütlenme. Bu tartışmanın nasıl geliştiğine ve tartışmanın kendisine dair düşüncelerimizi, bugün coğrafyamızdaki devrimci anarşist mücadeleye deneyimimiz ortaya koyuyor ve elbette bir cevap oluyor. Öte yandan yine coğrafyamızda anarşizmin farklı mücadele biçimlerinin de neredeyse tamamının örgütlenme temelli yaklaşımları, bu tartışmanın günümüzde kendi cevabını bulduğunu gösteriyor.

Örgütlenme ve örgüt tartışmalarının ötesinde anarşist tarihe bakılırsa; Arjantin ve Şili'nin belli bölgelerini kapsayan Patangoya'da anarşist işçilerin öz örgütlülüğü olan FORA, Ukrayna'da işçi ve köylülerin öz örgütlülüğünün bir araya geldiği Mahnovist Hareket ve bugünün Portekiz ve İspanya'sını kapsayan İberya Yarımadası'nda gerçekleşen İberya Devrimi'ndeki CNT/FAI; örgütlü anarşizmi işçiler, köylüler ve tüm ezilenlerde toplumsallaştırarak buldukları bölgelerde birer halk hareketine dönüşmüşlerdir. Asıl incelenmesi, irdelenmesi gereken örgütlenmenin ve örgütün tartışılması değildir. Halk hareketine dönüşmüş anarşist örgütlerin, örgütlenmeye nasıl yaklaştıkları, örgütlülüklerini nasıl ve hangi araçlarla sürdürdükleridir.

Öz Örgütlülük Anarşizmin Temel Örgütlülüğüdür

Örgütlenmenin farklı yol ve yöntemleri farklı amaçlar için kullanılabilir. Farklı ideolojilerin, farklı felsefi

yaklaşımların, hatta farklı düşüncelerin örgütlenme biçimleri farklı olabilir. İdeoloji, felsefe, düşünme biçimi olmanın ötesinde, bir yaşam olarak anarşizmin örgütlenme yöntemleri ise elbette kendi özgünlüğündedir. Siyasi, ekonomik ve sosyal ilişkilerin örgütlenmesi, anarşist bir örgütün işleyişi demektir. Gerek siyasi, ekonomik ve sosyal işleyişin örgütlenmesinde, gerekse örgütün toplumsallaşarak bir halk hareketine dönüşmesinde, öz örgütlülük olmazsa olmazdır.

Öz örgütlülükler, siyasi veya ekonomik iktidarlara karşı, ezilenlerin kendi örgütleridir. Bu örgütlülükler iki farklı şekilde gelişebilir. Öncelikle, farklı iktidar gruplarına veya farklı iktidar yapılarına karşı özgürlük mücadelesi geliştirecek olan örgütlülüktür. Bu örgütlülük, farklı iktidar gruplarını veya iktidar yapılarını ortadan kaldırmanın ötesinde, bir ilişki biçimi olarak iktidarı yok etmeyi de hedefler. Bu örgütlülüğün öznelini belirleyecek olan şey ise, aynı ezilmişliğin bir parçası olmalarıdır. Çünkü bir ezilmişliğe karşı, ancak ve ancak o ezilmişliği yaşayan kişi veya gruplar mücadele edebilir. Geliştirilecek mücadelede o ezilmişliği farklı boyutları ile yaşamış kişi veya gruplar, onunla nasıl mücadele edileceğini de en iyi belirleyebilecek olanlardır. Öz örgütlülük bu şekilde oluşabilir. İkinci bir şekliyle de öz örgütlülük coğrafi bir belirlenimle oluşabilir. Yani belli bir coğrafi bölgenin siyasi, ekonomik ve sosyal yaşamının organize edilmesi de yine o coğrafyada yaşayan kişi ve grupların oluşturduğu örgütlenmeler ile sağlanabilir. Burada da yine aynı yaklaşım söz konusudur. O coğrafi bölgenin öznesi olmak, oranın işleyişini organize edebilmenin bir koşuludur. Çünkü -hangi coğrafi bölge olursa olsun- orada yaşamını sürdürenler, oranın işleyişini en doğru şekilde yürütebilecek olanlardır. Yani bir coğrafi bölgenin öz örgütlülüğü,

o bölgenin kendisinden çıkmalı ve o bölgenin siyasi, ekonomik, sosyal ilişki biçimlerini bu öz örgütlülük belirlemelidir. Farklı bölgeler elbette birbirinin ilişki biçimlerine etki edebilir. Ama nihai işleyiş inisiyatifi, o bölgenin öz örgütlülüğünde olmalıdır.

Ukrayna'daki işçi ve köylüler, Çiftlik İşçileri Sendikası, Gulya Polye Köylü ve İşçi Konseyleri, Maden ve Doğrama İşçileri Sendikası, Tarım Komisyonları gibi öz örgütlülükler yaratmışlardır. Bir anarşist örgütlenmenin halk hareketine dönüşme süreci, bu öz örgütlülüklerle sağlanmıştır. Mahnovist Hareket ile beraber yine bu öz örgütlülüklerle yeni örgütlenmeler eklenmiştir. Köylülerden ve işçilerden oluşan yerel bölgesel komünler, konseyler oluşturulmuştur. Bir yandan gündelik yaşamın siyasi, ekonomik ve sosyal olarak organize edildiği işçi ve köylü komünleri, öte yandan Hetman Hükümeti'yle Denikin ve Wrangel'in beyaz ordularıyla, burjuva Petlurist Hareketi'yle ve Bolşevik Kızıl Ordu ile savaşı organize eden konseyler örgütlenmiştir. Benzer örnekler, anarşist örgütlerin bir halk hareketine dönüştüğü tüm coğrafyalarda görülebilir. İberya'da gerçekleşen toplumsal devrim de bu örneklerin en belirginlerindedir.

Halk Hareketi Kendiliğindenliğiyle Toplumsal Devrimi Yaratır

Halk hareketi olan CNT/FAI'den FORA'ya ve Mahnovist Harekete kadar halk hareketine dönüşmüş anarşist örgütler, kendiliğindenlikle varlığını sürdürmüştür. Kendiliğindenlik hareketin kendi iç dinamikleri ile yönlendirildiği bir süreci tarif eder. Elbette dışsal etkiler ile bir ilişki geliştirilecektir. Ancak dışsal hiçbir etki hareketin işleyişini ve örgütlenmesini belirlememelidir. Kendiliğindenlik dışsal bir etki sonu-

cu değil de kendi iç dinamiklerinin belirlediği bir süreç olması nedeniyle, anarşist bir örgütlenme için vazgeçilemezdir. Kendiliğindenlik anarşizme yönelik bilinçli bilinçsiz çarpıtmalar sonucu sık sık kadercilik veya spontanelik ile karıştırılır. Anarşist bir örgütlenmede kendiliğindenlik tamamıyla iradi bir durumu tarifler. Bu iradi durum, öznelere belirginleştirmek açısından oldukça önemlidir. Bu iradi durum, örgütlülüğü oluşturan öznelere bu örgütlülükteki sorumluluğuna da vurgu yapmış olur. Mahnovist Hareket'in Özgür Topraklar deneyiminde bir yandan Bolşeviklerin resmi komünleri varken, Pokrovskoe köyünde köylülerin bu resmi komünlere değil de kendiliğindenliğiyle oluşturdukları Çalışma Komünleri'ne dahil olması, bu durumun tarihsel bir örneğidir. Gulya-Polye gibi diğer köylerde de benzeri süreçler yaşandı. Halk hareketine dönüşmüş anarşist örgütlülük bu kendiliğindenlik ile toplumsal devrimi yaratabilmiştir.

Toplumsal Devrim Gündelik Devrimler ile Yaratılır, Yaşatılır

Toplumsal devrim en geniş anlamıyla tüm toplumsal yapının siyasi, ekonomik ve sosyal ilişkilerinin iktidarlı ilişkilerden ve yapılardan arındırılarak yeniden yaratılmasıdır. Anarşizme içkin bir kavram olan toplumsal devrim, anarşist bir örgütün benimseyeceği bir devrim perspektifidir. Makro boyutuyla tüm toplumun yaşamının yeniden yaratılmasının hedeflenmesini içeren toplumsal devrim, kişilerin veya grupların mikro yaşamlarında gündelik devrim anlayışıyla kendini bulmalıdır. Gündelik devrim, gündelik yaşamın siyasi ekonomik ve sosyal örgütlenmesini toplumsal devrim iddiasıyla yeniden yaratmayı gerektirir. Her bireyin yaşamını yeniden yarattığı gündelik devrimler, toplumsal bir kırılma anını beklemek gibi ertelemeci bir işleyişi reddeder.

Gündelik devrim şimdinin yeniden yaratılmasını örgütlemektir. Gündelik devrimlerini gerçekleştirerek özneleşen bireylerin örgütlülüğü, toplumsal devrime giden yolu yaratacaktır. Mikrodan makroya bir dönüşüm ve tüm yaşamın yeniden yaratılmasıdır toplumsal devrim. Anarşist örgütlenmenin halk hareketine dönüşmesinde bu toplumsal devrim iddiası toplumsallaşmada, halk hareketine dönüşmede oldukça önemli bir etkidir. İberya toplumsal devrimi bunu net olarak göstermiştir. İspanya'nın köylerinde eşek sırtında gezerek köy köy anarşizmi anlatanların yarattığı öz örgütlülükler, 1920'lere kadar sendikalar, birlikler, komün ve kolektiflerden oluşmuş yine aynı süreçlerde CNT/FAI ile beraber halk hareketine dönüşmüştür. Bu halk hareketiyle ezilenler, İberya yarımadasında toplumsal devrimi toplumun tüm kesimlerinde yaşama dönüştürmüş, yeni bir yaşam yaratmışlardır. CNT/FAI yaratılan yeni yaşamı da yine aynı toplumsal devrim perspektifi ile savunmuş. Coğrafyanın farklı bölgelerinde komün, kolektif ve kooperatiflerle üretim dağıtım ve tüketim ilişkilerini yeniden yaratmıştır.

Örgüt, Toplumun İhtiyaçlarından Doğup Yine Toplumun İhtiyaçlarına Cevap Verdiği Ölçüde Halk Hareketi Olur

CNT/FAI'nin İberya'da bütün bir yaşamı yeniden yarattığı deneyim öz örgütlülükleriyle bir halk hareketine dönüşmüş anarşist bir örgütün toplumun ihtiyaçlarına cevap olması gerektiğini açıkça gösteriyor. İberya'da devrim yıllarında bir yandan yaşamın ekonomik yeniden yaratılması bir yandan siyasi ilişkilerin yeniden yaratılması sürerken savaşın yakıncılığı karşısında yine ihtiyaçları karşılamak üzere silah fabrikalarına el konulmuş, yetmeyince bazı fabrikalar silah fabrikasına dönüştürülmüştü. Bu örnek de, yine halk hareketi-

nin gerek toplumsal devrimin kırılma anlarında, gerek toplumsal devrimin yeniden yaratım zamanlarında; hareketin toplumun ihtiyaçlarını görmesi ve ona cevap olmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor.

Bu kaçınılmaz durum Patagonya'daki FORA deneyiminde de kendini başka bir şekilde gösterir. FORA henüz Arjantin İşçi Federasyonu (FOA) olduğu 1902 Ocak ayında, işçilerin sendikali olmalarının önüne geçen La Princesa fırınlar zincirine yönelik bir boykot çağrısı yapmıştı. Boykot kampanyası sebebiyle FOA'lı iki işçi tutuklanınca tüm fırınlardan toplam 7 bin işçi genel greve giderek üretimi durdurmuştu. Buenos Aires şehrinin neredeyse tamamen ekmezsiz kaldığı bir süreçte işçilerin öz örgütlülüğüyle oluşturduğu kooperatif, sadece işçiler ve aileleri için ekmeğe üretmiştir. İşçilerin öz örgütlülüğü burada işçilerin ve ailelerinin ihtiyaçlarının tek dayanağı olmuştur. Bu örgütlülük, FORA'yı Patagonya'da bir halk hareketine dönüştürmüştür. FORA deneyimi de, CNT/FAI deneyimi de halk hareketinin öz örgütlülüklerinin halkın ihtiyaçlarından doğmasını ve yine halkın ihtiyaçlarına cevap verebilmesinin tarihsel örneğidir.

Anarşizmin coğrafyamızda öz örgütlülükler yaratma iddiasıyla yola çıktığı bir deneyimin henüz ilk adımlarındayız. Mücadelemizin toplumsal devrimi yaratmadaki koordinatlarını, tarihsel olarak halk hareketine dönüşmüş anarşist örgütlerin örgütlenme deneyimlerinde -eksikleri ve fazlalıklarıyla, doğruları ve yanlışlarıyla- görüyoruz, öğreniyoruz. Örgütlülük ve toplumsallık perspektifini derinleştirerek toplumsal devrimi bir iddia veya bir perspektif olmaktan çıkarıyor; yaşamın her anında yeniden yaratıyoruz, yaratacağız. Yüreğimizde yeni bir taşıyoruz, şimdi şu anda bu dünya büyümekte...

Coğrafyamızda son süreçte yaşanan siyasi sıkışmışlık, savrulmalara dönüşmeye başladı. Geçtiğimiz 1 Mayıs, bu siyasi savrulmanın somutlaştığı bir örnek oldu. Her yıl devletin tüm yasaklarına, baskılarına karşı Taksim ısrarını sürdürenler, bu yıl farklı bir tartışma başlattı. 1 Mayıs alanı olan Taksim'e çıkmak veya "daha kitlesel" olabilmek adına Bakırköy'de miting yapmak... Siyasi savrulmanın gelişi, bu tar-

tışmanın sığılından kendini gösteriyordu. Hatta bu tartışmanın kendisi de siyasi savrulmanın önemli bir göstergesiydi. Tartışmaların bütünü, kitleselleşmek ve alan fetişizmi üzerinden gerçekleşti. Yıllardır, "Taksim 1 Mayıs alanıdır, Taksim'den vazgeçmeyeceğiz" diyenler, bu yıl "1 Mayıs'ta Taksim" demenin "gereksiz bir ısrar" olduğunu söyledi. Bu düşünsel farklılaşma gibi görünen savrulma; onları, devletin belir-

lediği alanda 1 Mayıs'ı "kutlamaya" itti. Ve beklenen "kitleselleşme" de gerçekleşmedi. Ya da Bakırköy'deki "kitlesellik" iddia edildiği gibi ezilenlere bir moral ya da bir güç kaynağı olmadı.

Ezilenler için tek moral kaynağı "kitleselleşmek" veya "kitlesel" bir görüntü olmamıştır. Bir alanın mücadelesini vermek veya tüm baskılara-yasaklara karşı alanın

1 Mayıs 2016, İstanbul/Taksim Yürüyüşü

mücadelesinde ısrarcı olmak da çoğu zaman bir moral kaynağı olmuştur. Coğrafyamızdaki 1 Mayısların, özellikle de İstanbul 1 Mayıs'ının böylesi bir anlamı vardır. Taksim'de 1 Mayıs mitinglerinin yapılmasını sağlayan, yıllar boyu her 1 Mayıs'ta Taksim'de ısrarcı olmak, bunun mücadelesini yükseltmek değil midir? İşte tam da bu yüzden 1 Mayıs'ta Bakırköy'e gitmek, Taksim 1 Mayıs'ının toplumdaki meşrulu-

ğunu yok etmek isteyen devlete yaramıştır.

Bütün bu savrulmalara rağmen geride bıraktığımız 1 Mayıs'ta Taksim'de ısrar edenler, bu politikaları bozdu. 1 Mayıs sabahı daha ilk saatlerde İnşaat-İş Sendikası temsilcileri, Taksim Meydanı'nda bulunan bir şantiyeden çıkarak Taksim'e girdi. Devrimci Anarşist Faaliyet'in de

aralarında bulunduğu sendikalar ve devrimci kurumlar, Zincirlikuyu'dan Taksim'e doğru kortejler oluşturarak, bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ayrıca birçok kurum, gün boyu Taksim Meydanı çevresinde farklı eylemler yaptılar. Taksim'e yönelen tüm eylemlere polis saldırdı. Eylemlere yönelik yaşanan polis saldırılarında, yüzlerce insan gözaltına alındı, TOMA'nın ezdiği bir kişi yaşamını yitirdi.

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları - 22

Zapatistlerin Perspektifinden Ekonomi Politik (1)

Zapatista Hareketi, 80'li yıllardan bu yana, Orta Amerika'da sürdürdüğü anti-kapitalist mücadelesi ve sahip olduğu öz-örgütlü karakteriyle, en önemli güncel deneyimlerden biridir. EZLN, Ocak 1994'te Chiapas'ı özgürleştirdikten sonra dünya çapında görünür olmuş; uzun yıllar boyu, yoğun devlet şiddetine ve katliamlara karşı sürdürdüğü direnişle küresel bir dayanışma ağının oluşmasına zemin sağlamıştır.

Zapatista Hareketi, 2015 yılının Mayıs ayında Chiapas'ta düzenlediği seminerde, kadın mücadelesinden ekonomik örgütlenmeye kadar birçok konuda deneyim aktarımı gerçekleştirdi. Şimdiye kadar, hareketin dışından birçok yazar ya da akademisyen Zapatista deneyimini yazmış olsa da, hareketin içerisinden aktarılan bu deneyim, bizler için oldukça önemli.

Anarşist Ekonomi Tartışmaları başlıklı yazı

dizimizin bu bölümünde, söz konusu seminerde, Zapatistlerin ekonomik pratiğini ve özgün çözümlerini içeren bir konuşma yapan Subcomandante Insurgente Moisés'in sunumuna yer vereceğiz. Gelecek sayıda ikinci kısmını da yayınlayacağımız bu sunumla, Zapatistlerin 30 yıl önce içinde bulunduğu durumu ve Meksika devletinin Zapatistleri kapitalizme "yeniden" entegre etmeye yönelik çabalarını irdeleyeceğiz.

Çeviri: Özgür Oktay

Subcomandante Insurgente Moisés'in Konuşması

4 Mayıs 2015

İyi akşamlar yoldaşlar,

Size anlatacağım -okuyacağım değil- halklarımızın ekonomisinin dün ve bugün hakkında; size kapitalizmden bahsedeceğim. 30 yıl önceki, 20 yıl önceki ve son birkaç yıl içindeki durumdan bahsedeceğim. Anlatacağımı üç bölüme ayırdım; halkların 30 yıl önce nasıl yaşadıkları, Zapatista olmayanların nasıl yaşadıkları ve bugünün Zapatistleri olan bizlerin nasıl yaşadığımız.

Yüzyıllar önce nasıl olduğunu bilmediğimizi sanmayın; biliyoruz. Fakat 30 yaşında olduğumuz için meseleyi buradan -83 yılından başlatmak istiyoruz. Bir grup yoldaşın buraya geldiği 1983 yılından bugüne otuz küsur yıl oldu.

EZLN kurulmadan önce, kapita-

list sistem için biz Chiapas'lı yerliler yoktük. Onun için bir halk değildik; insan değildik. Onun için çöp olarak bile varlığımız yoktu. Coğrafyamızın geri kalanındaki diğer yerli kardeşlerimiz için de durumun benzer olduğunu tasavvur edebiliyoruz. Ve yerlilerin var olduğu herhangi bir coğrafyada da böyle olduğunu tahmin edebiliyoruz.

Yaşadığımız yerleri; yani dağlık bölgeleri, tepeleri koruma alanı olarak belirlemişler. Orada, Montes Azules Biyosfer dedikleri bölgede, yerlilerin yaşadığını bilmiyorlardı. Bu yüzden kimse orada doğan küçük erkekleri ve kadınları saymadı. Yani kapitalizm bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyordu; kimse sayım yapmadı, çünkü onlar için biz yoktük.

Peki orada nasıl hayatta kalıyorduk? Tabii ki Toprak Ana ile... Hiçbir hükümet, hiçbir vali ya da belediye başkanı bizi dikkate almazken Toprak Ana bize hayat verdi. Unutulmuştu. Önemli buldukları tek şey

halklarımızın çevresinde çok iyi toprakların olmasıydı ve bu yüzden orada birkaç toprak sahibi ya da büyük işletme sahibi yaşıyordu.

Binlerce hektarlık iyi toprak, iyi su ve iyi nehirlerin sahibi onlardı. Bu yüzden bizi o bölgeden attılar; dağların içlerine sürgün ettiler, çünkü onlar için bu tepeler yararsızdı -onlar için bir faydası olmadığı için- bizi orada bıraktılar.

Neden binlerce ve binlerce hektar iyi toprağı kendilerine alıyorlar? Binlerce ve binlerce büyük baş hayvan sahibi olabilmek için. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre orada kalabildiler? Çünkü beyaz bekçiler dediğimiz iyi silahlanmış adamları vardı ve bizi o topraklara sokmuyorlardı.

Eğer o dönemde unutulduysak, halkın ekonomisinden nasıl bahsedebiliriz? Bu büyük işletmelerin tek yaptığı dedelerimizi, ninelerimizi, büyük dedelerimizi ve büyük ninele- rimizi sömürmekti. Bize gelince, biz

yaratıcı olmak zorundaydık; toprak ve işletme sahiplerinin önümüze çıkardığı bütün kötülöklere direnerek nasıl yaşayabileceğimizi, Toprak Ana ile nasıl hayatta kalabileceğimizi hayal etmek zorundaydık.

Hiçbirimiz otobanları bilmiyorduk, klinik ve hastane denilen şeylerin olduğunu bilmiyorduk, okul ya da derslikte eğitimden de haberimiz yoktu. Sağlık kampanyası, programı, fonu, hiçbir şeyi yoktu. Unutulmuştu.

Bütün erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim, bugün örgütlü olan yoldaşlarım adına konuşuyorum. Şimdi halklarımızın içinde kapitalist ekonomiyi görüyoruz, çünkü şimdi yukarıdakiler halklarımızla ilgilenmeye başladılar. Bu ilgi, halkların kendisinden çok, yaşadığı bölgeye, yaşayageldiği bölgeye yönelik -çünkü burası aynı zamanda bir zamanlar yaşamını yitiren kardeşlerimizin, yoldaşlarımızın yaşadıkları yer.

En iyi toprakları aldıkları ve yıllarca kullandıkları yetmedi, şimdi tepelerle, dağlarla ilgilenmeye başladılar; Birçok kez söylediğimiz gibi, bu -doğanın zenginliği- onlar için satılacak bir başka maldan farksız. Böylece daha önce bizi sürdürdükleri yerden çıkarmanın yollarını aramaya başladılar. Şimdi bizi buradan atmak istiyorlar. Burayı elimizden alıp bizi tahliye etmek istiyorlar, çünkü bu zenginliği istiyorlar.

Biz ve büyük-büyük-dedelerimiz ve ninelerimiz, orada bulunan zenginliğe iyi baktık. Ve onlar da bu yüzden orayı almak ve zenginliğini söküp çıkartmak istiyorlar. O kapitalistler, Toprak Ana'nın milyarlarca yılda yaptığını sadece birkaç yılda yok edecekler.

Bu nasıl olacak? Kapitalist sistemin yaptığı numarayı hatırlayın; kurdukları tuzak, kanununun 27. maddesini değiştirerek "ejido"ların (kömünel toprakların) özelleştirilmesine izin vermektir. Çünkü Toprak Ana'yı satılabilir ve kiralanabilir yapmaya çalışıyorlar.

Hafızanızı biraz zorlamanızı istiyorum, çünkü 20 yıl kadar öncesinden -görünür olmaya karar verip ortaya çıktığımız zamandan- bahsedeceğim.

Bunu gören hükümet, değişik birçok yoldan kendini gizleyerek bu bölgeye gelmeye başladı. Kötü hükümetin ilk yolu, otoban inşaatı yapmakla taleplerimizi karşıladığını söyleyerek etrafta dolaşmaktı. Fakat

otoban yapmalarının nedeni bu değil -27. maddedeki değişikliklerle ejido'ların özelleştirilmeye açılması. Böylece hükümet iki yönden avantaj sağlıyor: Bizim ayaklandığımızı gördü ve şimdi otobanlar döşeyip projeler fonlamakla taleplerimizi karşılıyor gibi davranıyor. Ama onlar bu projelere bir ya da iki milyon pezo aktardıklarını söylerken; bu miktar yüz, iki yüz, üç yüz projeye bölündüğünde, her birine yetersiz miktar kalıyor, o da halklara gitmiyor. Elbette çeşitli seviyelerdeki hükümetlerin ceplerine gidiyor. Fakat yine de bunu başarı olarak ilan ediyorlar. Bize söyledikleri bu.

Yoldaşlarımızın ve kardeşlerimizin bu projeler hakkında nasıl konuştuklarını bir duysanız. Bu projelere "pececito" (küçük balık) diyorlar, ne demekse... (Tek başına bir peso anlamına gelen "pesesito" ile eşsesli). Bu yüzden biraz para alıyorlar ve bir sürü proje yapıyorlar diyorum.

Ayrıca orada burada birkaç okul ve klinik ortaya çıktı. Bunlarda okumayı bile sökmemiş ama burs kazanan öğrenciler var. Ve diyorlar ki, kliniklerde yeni halk sağlığı sigorta kimliğini gösterirsen sana iyi bakarlar. Ama gerçekte kliniğe gittiğinde hiç doktor yok diyorlar; eğer bir doktor varsa, hiç ilaç yok diyorlar; eğer hem bir doktor, hem ilaç varsa, ilaç eski tarihli oluyor. Ama okumayı bilmediğimiz için, doktor yine de ilacı veriyor; hastalık iyileşmiyor. Amaç sadece seni ilaçla tedavi ediyormuş gibi göstermek; senin hastalığına iyi gelen ilacı alıp almadığını bile bilmiyorsun.

Size anlattığım gibi, yıllar geçtikçe buna benzer yeni projeler ortaya çıkmaya başladı. Kötü hükümetin biraz para dağıtarak uygulamaya koyduğu bu projeler, hükümetin birer Zapatista olacak olanları kontrol etmesine yaradı. Sanırım buna "isyan karşıtı kampanya" ya da "düşük-yoğunluklu savaş" deniyor. Adı önemli değil, ama seni kontrol ediyor ki artık mücadele etmiyorsun. Çünkü diyor ki "Buyur al, artık taleplerini karşılıyoruz. Ve eğer Zapatistlere katılmayı aklından bile geçiriyorsan, silahlı kuvvetlerime şöyle bir bak, çok daha hazırlıklılar. Yaptığın şey, kendi kendini ölüme göndermektir." Bunların hepsi, onları kontrol etmek için yapılan bir kampanyanın parçaları.

Böyle diyorum, çünkü "ejido"larının özelleştirilmesine izin veren halklar -evet, bazıları buna izin verdi- şimdi evsizler. Tiner ve benzeri madde bağımlılılarıyla dolu şehirlere benziyorlar. Aynen böyle oldular, çünkü topraklarını sattılar; sanki çiftlik sahibiymiş gibi tapu belgelerini aldılar ve mülkiyeti alınca gidip onu sattılar. Şimdi sokakta kaldılar. Şimdi mısır ya da fasulye yetiştirecek hiçbir yerleri yok.

Bazıları ise bu projelerden birini aldı ve şimdi kapitalizmin kurallarının gerektirdiği faizi ödemek zorunda. Birkaç örnek vermek gerekirse, La Realidad bölgesinde Jataté nehrinin aktığı yerde Agua Perla adında bir halk var. Bu halk, hükümet projelerine girdi ve şimdi bir grup "caxlanes" (yerli olmayanlar) ya da "mestizos" (melezler) gelip onlara şöyle diyor: "Beyler biliyor musunuz, borcunuz

şu kadar. Toprak artık sizin değil ve problem çıkmasını istemiyorsanız ya Escarcega'ya taşının ya da Oaxaca'ya.

Partidista'ların (parti üyelerinin ya da takipçilerinin) gönderdikleri yerler buraları. Onlara "partidistas" demek zorundayım, çünkü bizimle uğraşanlar önce sadece PRI-istas (PRI takipçileri) idi, ama şimdi bütün siyasi partiler aynı şeyi yapıyor, o yüzden artık onlara "partidistas" diyoruz.

Roberto Barrios'ta Chulum Juarez adında bir başka halk da projelerden faydalandı. Aynı şey... Onlara otoban yapmayı teklif ettiler ve kabul edildi. Asfalt döşenmeye başlamıştı bile. Otobanı bitirmeleri sadece birkaç ay sürdü ve iyi bir otoban yaptılar. Artık otoban var, onlar da "domo"larını (ondulin teneke çatı ve diğer şeyler) aldı. Halkın yollarına çakıl döşendi. Otoban da bittiğinde geliyorlar ve diyorlar ki "Beyler biliyor musunuz, gitmek zorundasınız. Çünkü bu tepede uranyum var ve hükümet onu çıkaracak. Yaşamak istiyorsanız gitmek zorundasınız. İsterseniz Oaxaca'ya gidin ve kendiniz gitmezseniz, zorla götürüleceksiniz."

İşte 20 yıl önce hazırlamaya başladıkları şey buydu, şimdi de uyguluyorlar. Şimdi kapitalist sistemin kanunlarını değiştirdikleri için daha da fazla uygulanıyor. Her şey kağıt üzerinde, anlaşma yapılmış, imzalanmış. Buna karşı diyoruz ki, "İmzalanmış, onaylanmış ama halk buna direndiğinde ne olacak henüz görmedik. Ve Zapatista buna direndiğinde ne olacak, göreceğiz."

fazakar, kutsal aileye bağımlı ve devletin daimi destekçisi "yeni nesil bireyler" olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kadınlar Nüfus Politikalarının Karşısında

Nüfus politikalarının uygulanmasında, pek çok toplumsal ve ekonomik etmen vardır. Kadını toplumsal alandan uzaklaştırarak güçlendirilecek iktidar ve kadının üretim gücünden elde edilecek iş gücü, bu etmenlerin önde gelenleridir.

İlk olarak Aydınlanma'yla başlayan "bedenlerin kontrolü" meselesi, modern nüfus kavramı olarak günümüze dek uzanmıştır. Devletlerin nüfus politikalarında amaçladıkları, toplumun yaşam kalitesini artırmak değil; sahip oldukları iktidarın uluslararası düzeyde bir güce dönüşmesi ve ekonomik olarak güçsüz olan coğrafyalarda ayrıcalıklı konumlarını koruma isteğidir.

19. ve 20. yüzyıllarda Avrupa'da ve Kuzey Amerika'da yasak olan doğum kontrolü, devletin kadın bedenine yönelik saldırılarının en görüneni olmuştur. Kadınların bu saldırılara olan tepkisiyse, zorunlu bazı uygulamalara neden olmuştur. Emma Goldman'ın Amerika'da verdiği doğum kontrol mücadelesi, Goldman'ın yaptığı konuşmaların defalarca yasaklanmasına, hatta tutuklanmasına neden olmuş; ancak devlet, kadınların mücadelesini durduramamıştır. Emma Goldman'dan hareketle aynı savunuyu yapan Margaret Sanger, 1916'da dünyadaki ilk doğum kontrol kliniğini açmış; ardından tutuklanmış ve açmış olduğu klinik kapatılmıştır. Fakat devlet, farklı bölgelerde açılan pek çok kliniğin ardından doğum kontrolünün yapılmasını engelleyemeyeceğini anlayınca, doğum kontrolünü serbest bırakmak zorunda kalmıştır. 1921'de İngiltere'ye sıçrayan doğum kontrol mücadelesi, İngiltere devletine de benzer uygulama değişiklikleri yaptırmak zorunda kalmıştır.

1960'lı yıllarda dünya üzerinde nüfus politikalarının ivme kazanmasıyla birlikte, kadınların doğum kontrol mücadelesi de yükselmiştir. 1970'lerde kürtajın yasaklanmasına ilişkin Fransa'da düzenlenen eylemler uluslararası niteliğe ulaşmış ve 1967-73 yılları arasında toplam 20 devlet, kürtaj yasasıyla ilgili değişiklikler yapmak zorunda kalmıştır.

Kadına Yönelik Saldırıları Bir Devlet Geleneğidir

Devlet iktidarının kadına yönelen saldırılarını değerlendirmek, uzun soluklu bir politikayı değerlendirmek olacaktır. Diğer devletlerce yapılan yasal düzenlemeler, nüfus politikalarının kadın üzerindeki baskısını azaltmak amacıyla taşınmaz. Örneğin kimi devletler nüfus politikalarıyla, eğitimi, be-

yaz, burjuva sınıfın nüfusunu artırmayı amaçlar. Bir taraftan nüfus artırılmaya çalışılırken, Doğu Avrupa'da ise Çingene kısırlaştırılır. Kadının kapitalizme iş gücü olması nedeniyle, çoğu Avrupa ülkesinde, özellikle Romanya'da iş yerlerinde ayda bir zorunlu muayeneler yapılır ve hamile kadınlar işten çıkarılır.

TC Devleti'nin günümüz politikasıysa, dünya devletlerinin günümüz uygulamalarının dışında olmakla birlikte, nüfus planlaması yapmıyormuş gibi gösterilmek istenen bir nüfus politikasıdır.

Kadının bir üretim aracı olarak görüldüğü, toplumsal ve siyasal yaşamın dışında konumlandırılmak istendiği devlette, doğum kontrolü ve kürtaj, bu bedene saldırının görünen kısmıdır. Devletin şu anki amaçlarının bir kısmı, militarizme hizmet edecek yeni bireyler ve eğitim politikalarıyla muhafazakarlaştıracak bireyler yaratmak, daha çok kontrol olarak sıralanabilir.

Kadın bedeni üzerinden yaratılmak istenen tüm bu "yeni birey", "yeni nesil", "yeni toplum" ve yeni devlet anlayışını kıracak olansa, kadının özörgütlü mücadelesi olacaktır. Bu yüzden, bu mücadele hattını salt anayasal bir hak talebi mücadelesi olarak değerlendirmek de sıgıllık olacaktır.

"Aile kurumunun güçlendirilmesi" amacıyla kadın dayanışmasına engel olmak, hadım uygulamalarıyla bedenleri disiplin etme politikalarını ilerletmek, "toplumun huzur ve ahlakı için" çocukları tecavüzcüsüyle evlendirmek... Tüm bunlar, iktidarın kadına yönelik saldırılarının yasa önerileriyle teorize edilmiş halidir. Erkek egemenlik var oldukça kadınların sürdüreceği direniş, devletin bedenlere yönelen saldırılarına cevap olacaktır. İktidarın, otoritenin var olmadığı bir ilişki biçimini yaratan kadınlar, bedenlerinin ve kararlarının savunusunu yapmaya devam edeceklerdir. Emma Goldman'ın söylediği gibi;

"(...) İlk olarak, kendilerini bir seks metası olarak değil, kişilik sahibi bireyler olarak değerlendirerek. İkincisi, kendi bedeni üstünde kimsenin hak iddia etmesini kabul etmeyerek; Tanrı, devlet, toplum, koca, aile vb'nin hizmetkarı olmayı reddederek; kendi yaşamını daha basit, ancak daha derin ve zengin yaparak. Yani, tüm karmaşıklıklarıyla yaşamın anlamı ve içeriğini kavramayı deneyerek, kendini kamusal görüşün ve kamusal dışlanmanın korkusundan kurtararak. Kadını seçim sandıkları değil, ancak anarşist devrim özgürleştirir; anarşist devrim, onu dünyada daha önce görülmemiş bir güç, özgür erkekler ve kadınların oluşmasını sağlayacak kutsal ateşten bir güç haline getirecektir."

Erkek Egemen Politikalara Karşı Kadınlar Sokakta

4 Haziran günü, aralarında Anarşist Kadınlar'ın da olduğu Kadın Cınayetine Karşı Acil Önlem Grubu'nun çağrısıyla yüzlerce kadın, doğum kontrol haplarının kullanımının iharet olarak nitelenmesine, Boşanma Komisyonu'nun kararlarına karşı yaşamalarını savunmak için bir araya geldiler. Taksim Mis Sokak'ta bulunan ve bildiri dağıtımını yapan kadınlar, "Devlet elini bedenimden çek" sloganlarıyla Tünel'e kadar bir yürüyüş

gerçekleştirildi.

Yürüyüşün ardından Tünel'de gerçekleştirilen basın açıklamasında şöyle denildi; "Biz başka bir hayatın mümkün olması için yıllardır mücadele ediyoruz. Hayatlarımıza farklı şekillerde her gün, her an sahip çıkıyoruz. Ve şimdi bize nasıl yaşamamız gerektiğini dikte edenlere, erkeklere, devlete, iktidara bir çift sözümüz var: Bu hayat sizin değil bizim!"

Yaşamını Savunan Çilem'e Hapis Cezası

Yaşamını savunmak için, kendisine şiddet uygulayan eşini öldüren Çilem Doğan'a 15 yıl hapis cezası verildi.

Kendisine şiddet uygulayan ve para karşılığı başka erkeklere pazarlamaya çalışan 33 yaşındaki eşi Hasan Karabulut'u tabancayla vurarak öldüren Çilem Doğan'ın karar duruşması, 8 Haziran günü Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Çilem Doğan davası öncesi

Adana Adliyesi önünde toplanan kadınlar basın açıklaması gerçekleştirdi. Çilemle dayanışmak için adliyeye girmek isteyen kadınlar, mahkeme salonunda "yer yok" denilerek içeri alınmadı.

Savunmasını, "Şu adliye koridorlarında yüzüm mor şekilde çok do-laştım koruma kararları için. Başka bir seçeneğim kalmamıştı" sözleriyle yapan Çilem'e, dava sonunda 15 yıl hapis cezası verildi.

İstanbul Kadıköy Lisesi'nde Taciz Var

İstanbul Kadıköy Lisesi'nin müdürü Mustafa Yavuz, eteğinin kısa olduğu bahanesiyle "Üzerindeki kıyafete bakmam, bakarsam orucum bozulur" diyerek bir kadın öğrenciyi taciz etti. Yaşananlar üzerine Müdür Yardımcısı Fatma Oğuz'un yanına giden kadın öğrenci, Oğuz'dan "Olur mu öyle şey, bunu başkasına anlatma, o müdür sonuçta biz ne yapabiliriz, ben ne yapayım, sen ne yapabilirsin" yanıtını alınca, kadın öğrenciler okulda bildiri dağıtarak ve "Taciz Var" yazılımaları yaparak tacizci müdürü teşhir etti.

Kadın öğrenciler okulda dağıttıkları bildiride "Cansel ve birçok arkadaşımız okul idaresi, öğretmen, erkek egemen sistem tarafından susturulduğu için yaşamına son verdi. Ama biz susmayacağız, susarsak neler olacağını çok iyi biliyoruz. Eğer susarsak bu sözler, tacizler, tecavüzler yaşanmaya devam eder. Bu yüzden yapılan tacizlere, tecavüzlere, baskılara karşı susmayıp dayanışmayı büyüteceğiz. Çünkü şimdi ses çıkarma, harekete geçme zamanı. Şimdi dayanışma zamanı" dedi.

Tecavüze Karşı Öz Savunma

Konya'da yaşayan 42 yaşındaki Havva Ç, kendisine şantaj yapan, şiddet uygulayan ve tecavüz eden eski sevgilisi Mehmet Ok'u öldürdü. Daha önce maruz kaldığı darp

ve tecavüz sebebiyle yanında silah taşıyan kadın, eşinin evde olmadığı bir saatte, yaşadığı apartmana gelen Mehmet Ok'u silahla vurdu.

Anarşist Kadınlar Atina'da

Anarşist Babylonia Dergisi tarafından beşincisi düzenlenen B-Fest'te "Savaş, Şiddet ve Ortadoğu'da Kadının Devrimci Rolü" başlıklı oturumda Anarşist Kadınlar da bir sunum gerçekleştirdi.

Yunanistan'ın dört bir yanından anti-otoriterlerin ve anarşistlerin çıkardığı Babylonia Dergisi tarafından bu yıl 5'inci organize edilen kültürel ve politik festival B-Fest, "Ütopyanın Temellerini Atmak" şiarıyla 27-28-29 Mayıs'ta Atina'da gerçekleştirildi.

Atina Üniversitesi kampüsünde yapılan ve Anarşist Kadınlar'ın "Savaş, Şiddet ve Ortadoğu'da Kadının Devrimci Rolü" başlıklı oturumda konuşmacı olduğu festivalde; göçmen sorunundan Avrupa'da sağın yükselişine ve büyüyen ekonomik krize, özyönetimden doğrudan demokrasiye, 21. yüzyılda "Otonomi Projesi"nden günümüzün toplumsal hareketlerine ve özgürlük mücadelelerine kadar birçok konuda paneller gerçekleştirildi. Dövüş sanatları, toplumsal cinsiyet ve öz savunma, bağımsız tiyatro ve devrimler tarihi atölyeleri yapıldı. 3 ayrı açık hava sahnesinde rock, hip-hop ve etnik müzik türlerinde olmak üzere birçok konser verildi, film gösterimleri yapıldı. Anarşist yayınevlerinden dergi ve fanzinlere, işgal evlerin-

den özyönetimle işleyen fabrikalara ve sendikalara kadar onlarca katılımcı stand açtı.

Birinci Gün:

Festivalin ilk paneli, 27 Mayıs'ta, "Avrupa'da Büyüyen Ekonomik Kriz ve Özyönetim Pratikleri" başlığıyla; Roar Mag editörlerinden Jerome Roos, felsefeci George Economou ve Selanik'teki Vio. Me. fabrikasını yaklaşık 4 yıl önce işgal eden ve özyönetimle üretime başlayan işçilerden Costas Haritakis'in sunumlarıyla gerçekleşti. Avrupa ekonomisinin tarihsel süreci ve kendisi kriz olan kapitalizmin çatlaklarında yeşertilebilecek ekonomik modeller değerlendirildi. Patronsuz ve hiyerarşisiz, özörgütlülükle işleyen fabrika Vio. Me.'den Costas Haritakis, 4 yıllık deneyimleri ve pratiğiyle, teorik tartışmayı besledi.

"21. Yüzyılda Otonomi Projesi" ve "Kamusal Alan Tartışmaları ve Günümüzün Sosyal Hareketleri" başlıklarıyla iki panel daha gerçekleşti.

İkinci Gün:

"Göçmen Sorunuyla Köşeye Sıkışan Avrupa ve Aşırı Sağ'ın Yükselişi" panelinde farklı topraklardan göçmenler ve göçmenlerle dayanışma inisiyatiflerinden gönüllüler yer aldı. Fransa Calais'teki göçmen ve mülteci kamplarından, Almanya Ums Ganze! ve Beyond Europe'tan, İtalya Milan'dan, Bulgaristan Anti Faşist Hareket'ten ve Atina'daki Notara 26 isimli göçmen işgal evinden konuşmacılarla gerçekleşen oturumda, göçmenlerin yaşamlarının devletler tarafından "pazarlık malzemesi" olarak kullanılması, diğer yandan maruz kaldıkları faşist baskı ana sorunsaldı. Pratiğin değerlendirildiği panele damgasını vuran söylem ise "Dayanışma Bizim Silahımızdır!"dı. "Göçmenler: İnsan Akışı ve Geçmişteki ve Günümüzdeki Kimliği" başlıklı ikinci panelde, göçmenliğin tarihsel sürecinin değerlendirildi.

"Wikileaks, TTIP (Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı) & Dijital Haklar" oturumunda ise

NewInternationalist Dergisi ve teleSUR English'ten Chris Spannos, Babylonia Dergisi ve Antiotoriter Hareket'ten avukat Antonis Broumas ve Wikileaks'in kurucusu Julian Assange yer aldı. Chris Spannos internetin günümüzde hem tüketim kültürünün bir aracı, hem de dünyanın dört bir yanından haberdar olabilmeyen tek yolu olduğundan bahsetti. Yürütülen mücadelelerde birleştirici bir işlevde kullanılabiliyor olsa da, kapitalizm ve devletlerden bağımsız işletilemediği için, devletlerin bu açıdan bilgi toplama ve algı operasyonlarında kullanabildiğini hatırlatarak internetin -iki taraf için de- hem karlı, hem zararlı bir araç olduğunu vurguladı.

19 Haziran 2012'den bu yana Ekvador'un Londra Büyükelçiliği'nde mahsur kalan Assange, Skype bağlantısıyla katılabildiği panelde, Wikileaks'ten Panama'ya devlet yetkililerinin gizli işlerinin ortaya dökülmesinin önemini ve aynı zamanda tehlikelerini vurguladı. Avukat Antonis Broumas ise meseleyi hukuki boyuttan ele aldı.

Üçüncü Gün:

"Devletsiz Demokrasi: Rojava Deneyimi" başlıklı panelde Kürt Kadın Hareketi'nden Dilar Dirik, Rojava'yla Dayanışma İnisyatifi'nden Spyros Kourouklis ve Babylonia Dergisi'nden Nikos Katsiaounis'in anlatımları yer aldı. 19 Temmuz 2012'den bu yana yanı başımızda yanan ve gündün güne büyüyen devrim ateşinin tarihsel süreci ele alındı. Bu süreçte karşılaşılan zorluklardan yapılması gerekenlere, devrimin ancak dayanışmayla süreceğine ve büyüyeceğine kadar birçok meseleye değinildi. Dinleyiciler, IŞİD'e karşı yürütülen destansı direnişten ABD-Rusya ilişkilerine, gündelik işleyişin detaylarından toplumsal yaşamın örgütlenmesine, kadın erkek ilişkilerine kadar sorularıyla tartışmayı derinleştirdiler.

"Savaş, Şiddet ve Ortadoğu'da Kadının Devrimci Rolü" başlıklı oturumda ise Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde şiddetsizlik üzerine araştırmalarıyla bilinen Nicolas Kosmatopoulos, Babylonia Dergisi'nden Sosyolog Eliana Kanaveli ve Anarşist Kadınlar'dan Mercan Doğan'ın konuşmaları yer aldı.

Eliana Kanaveli konuşmasına, geçtiğimiz yıllardaki direnişlerle (Tunus, Mısır, Bahreyn, Yemen ve elbette Rojava) Ortadoğu'daki kadın algısının nasıl değişmeye başladığını hatırlatarak başladı. Yunanistan'daki kadınların -Ortadoğu'dakiler gibi- bir savaş durumunda yaşamıyor olsalar da "sadece kadın olmaları üzerinden" yaşadıkları sorunlara kısaca değindi. Kadın için özgürlük mücadelesi uzun ve zorlu olsa da; oradaki, buradaki her yerdeki kadınların omuz omuza verip dayanışma ilişkileri geliştirerek bu yolu kat edebileceklerini vurguladı. Nicolas Kosmatopoulos, Hannah Arendt'tan bu yana şiddetsizlik araştırmalarının ardından bizzat kendi kız kardeşinin Lübnan'daki iç savaş döneminde maruz kaldığı şiddeti ve ardından katledilmesini anlattı.

Anarşist Kadınlar'dan Mercan Doğan ise, yaşadığımız toplumlarda sürmekte olan savaşın muharebe meydanlarından biri haline getirilen kadınların maruz kaldıklarını anlattı. "Devletin kimi zaman cepheye vuran erkek askerle, karakolda tecavüz eden erkek polisle, hapishaneye kapatan erkek yasayla, kadın cinayetlerini aklayan erkek yargıyla; kimi zaman evde döven erkek babayla, iş yerinde sürekli psikolojik ve fiziksel mobing uygulayan erkek patronla, sokakta bıçaklayan erkek sevgiliyle, minibüste taciz eden herhangi bir erkekle sürdürdüğü bu savaş, kadına yönelik topyekûn bir savaştır" dedi.

Mercan Doğan, yaşayabilmek ve yaşamı özgürleştirmek için tek seçeneğimiz olduğunu hatırlattı. Kimi zaman toplumun algılarını dönüştürebilmek için örülen kampanyalarla; kimi zaman Bakur'daki gibi doğrudan devletin askerine, Rojava'da IŞİD çetelerine karşı; kimi zaman İstanbul'da, Ankara'da, Karadeniz'de ve şimdi Atina'da devletin polisine karşı el ele vermek, omuz omuza direnmek, kadın dayanışmasına sarılıp savaşa karşı topyekûn mücadeleyi yükseltmek olduğunu söyledi. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Anarşist Kadınlar'ın verdiği mücadeleden gündelik yaşamdaki kadın erkek ilişkilerine, yaşanan katliamlara ve öz savunmaya kadar pek çok sorunun ardından konuşmasını Yunanistan'daki Rojava'yla Dayanışma İnisyatifi'nden yoldaşların sözleriyle bitirdi:

"Haydi imkansızın hayalini kurmaya cüret edelim. İmkansız gerçeğe dönüştürmekten asla vazgeçmeyelim." Çünkü biliyoruz; bizlere "imkansız"mış gibi gösterilen, aslında olması gereken!

DAYANIŞMA YAŞATIR

Özlem Arkun

ozlema@meydangazetesi.org

"Dün Pınar'ı yıkarken göğüsleri hala süt doluydu. Bunun hesabını kim verecek?"

15 Mayıs gecesi Sultangazi'de, evinin penceresinden giren polis kurşunuyla vurularak yaşamını yitiren Pınar Gemsiz'in bir yakınının sözleriydi bunlar. Pınar'ın üç aylık bebeği Avşin, annesinin ardından üç gün boyunca ağladı. Pınar'ın üç çocuğu, onun cenazesini yan yana izledi. Pınar vuruldu; polis boş kovanları alıp kaçtı; savcı ön otopsi raporunu bile görmeden "sizin kızınızı polis öldürmedi" dedi; rapor, ailenin avukatlarına günlerce verilmedi...

Pınar'ın ölmesinin ardından Avşin bebek için bir kampanya başlatıldı; yeni doğum yapan kadınlara çağrı yapıldı. Avşin bebeğe soğutucularla süt gönderildi. Bu kampanyanın devamında da bir kadın, Avşin'in süt anneliğini üstlendi. Süt annelik unutulmaya yüz tutmuş bir kavramken Avşin bebek bizlere dayanışmayı, dayanışmanın yaşattığını yeniden hatırlattı.

Oysa bin yıllar boyunca kadınlar birbirlerinin bebeklerini emzirmişler, bebeklerin bakımını paylaşmışlardı. Hatta bazı kadınlar, başkalarının bebeklerini emzirecek geçimlerini sağlamışlardı. Tarihte ismi bir "efsane" olarak kalan süt anne Judith Waterford; 1831 yılında 81. doğum gününde hala süt üretiyordu.

Ne var ki Sanayi Devrimi'yle değişen nüfus ve ekonomi politikalarına bağlı olarak, süt anneliğin çok da ak pak kalmadığı örneklere rastlıyoruz. "Gayrimeşru" çocuklarını süt annelere vermek zorunda olan kadınlar; yoksulluktan kendi bebeklerini terk etmek ve zengin ailelerin yanında, onların çocuklarını emzirmek zorunda kalanlar; evi çekip çevirecek bir hizmetçi, bir süt anneden daha pahalıya patladığı için kiralanmış süt anneler; köle olarak çalıştığı evde, bir de "efendi"sinin bebeğini emzirirken kendi çocuğunu göremeyen kadınlar... Çağlar boyunca kadın ve bedeni; erkin sömürdüğü bir alana dönüştürülürken, süt annelik de bu sömürden payına düşeni almıştır.

19. yüzyılda formül sütlerin bulunmasıyla, bu sömürüye de bir alternatif oluşmuştur. Bununla birlikte dönemin gazetelerinde yapılan süt annelik karalamaları; sağlık ve hijyenin zamanla bir fetişizme dönüştürülmesi; toplumsal ilişkilerin parçalanması süt anneliğin giderek terk edilmesine sebep olmuştur. Bazı ülkelerde "en iyi ihtimalle" kar amacı gütmeyen anne sütü bankaları kurulsa, kadınlar ihtiyacı olan anneler ve bebeklerle sütlerini paylaşma imkanı bulsalar da; bu, süt annelik bağının yerini alamadı. Çünkü süt annelik, sütünü sağıp bir bankaya vermekten daha çok sorumluluk ve empati gerektiren bir olgu.

Bir bebeği emziren bir kadın, onun yaşaması için bir adım atar ve bu adımın ardından, o bebeğin yaşamının geri kalanında nelerle karşılaşacağıyla da ilgilenmeye başlar. Ancak bir bebekle empati kurmak için onu emzirmek bir zorunluluk değil elbette. Vicdanen zorunlu olduğumuz tek şey, bu katliamların karşısında dayanışmayı büyütme. Çünkü hangi coğrafyada, hangi çağda olursa olsun; dayanışma yaşatır.

Baskıya, Nefrete, Katliama Karşı Örgütlenmeye

Pelin Derici

pelin@meydangazetesi.org

12 Haziran günü, Amerika Birleşik Devletleri'nin Florida eyaletine bağlı Orlando kentinde bulunan LGBTİ bar Pulse'a yönelik bir silahlı saldırı yaşandı. Saldırı sonucunda, 49 kişi yaşamını yitirdi, onlarca kişi yaralandı; saldırgan Omar Mateen de öldü. Mateen'in saldırıdan önce 911'i arayıp IŞİD'e bağlı olduğunu bildirdiği haberleri yayılmaya başlamışken; IŞİD de kendisine bağlı Amaq haber ajansı üzerinden yaptığı açıklamayla, "Amerika tarihi boyunca yaşanan en kanlı silahlı saldırı" olarak tarihe düşen katliamı üstlendiğini açıkladı.

Katliamda yaşamını yitirenlerin ardından bir yandan dünyanın farklı yerlerinde bulunan LGBTİ kurumları eylemler organize edip saldırıda yakınlarını yitiren ve başka ülkelerde yaşayan ailelerin ABD'ye ulaşımıyla ilgili dayanışma kampanyaları düzenlenmeye başladı. Bir yandan da saldırıyı IŞİD'in üstlenmiş olmasının ardından İslam ve eşcinsellik tartışmaları... Orlando Katliamı'nın ardından ulusal yas ilan edilen ABD'de, yetkililer ilk anlardan itibaren saldırının bir "terör saldırısı" olduğunu üstüne basarak ifade etti; bu ifade Amerika'nın "özgürlükler ülkesi" olduğu yanılsamasını daha da büyüttü. Ancak kimse Amerika'nın homofobi, transfobi ve nefret suçları ile dolu tarihinden söz etmedi...

Kendisinin dayattığı kimlik ve ideolojiyi kabul etmeyen herkesi yok etmek üzerine kurulu olan IŞİD'in bu saldırısı, LGBTİ'lere yönelik nefretin körüklenmesine de sebep oldu. Yaşadığımız topraklarda iktidarın yayın organları Pulse'da yaşanan saldırının ardından eşcinselleri hedef haline getirmeye başladı, bu yayınlar farklı mecralarda yankı buldu. IŞİD'in Orlando'da gerçekleştirdiği katliamın ardından çeşitli ırkçı gruplar, İstanbul'da düzenlenecek olan Onur Yürüyüşü'nü hedef alan linç kampanyaları başlattı. Sosyal medya üzerinden, "ne pahasına olursa olsun Onur Yürüyüşü'nün yaptırılmayacağına" dair etkinlikler açıldı; LGBTİ örgütleri ve bireyler hedef gösterildi.

Orlando, katletme üzerine kurulu olan IŞİD'in gerçekleştirdiği bir katliam olmasının yanında; heteroseksist ablukanın da bir sonucudur aslında. Ataerkil kültürün kısılcacında yıllar boyu katledilen eşcinsellere yönelik saldırılar bir yandan IŞİD VE IŞİDvari örgütlenmeler tarafından, bir yandan da kapitalizm tarafından sürdürülmektedir. Dünyanın birçok yerinde eşcinsel bireyler ya da cinsel kimlikler yok sayılırken; heteroseksist kültür ve kapitalizm de bu yok sayılma durumunu derinleştirmektedir.

Orlando'da yaşanan ve eşcinsel bireyleri hedefine alan bu katliamın benzerlerinin, yeniden yaşanmayacağına garantisi yoktur. Hele ki tehditler ve linç kampanyaları bu kadar belirgin... LGBTİ bireylerin kimliklerine ve varoluşlarına yönelik bu saldırıların karşısında, mücadeleyi büyütmekten başka bir yol yok. Eşcinselliği bir hastalık olarak görüp eşcinsel bireyleri yok sayan devletin; cinsel kimlikleri yok sayıp nefreti körükleyen ataerkil kültürün; cinsel yönelimleri bir meta haline getiren kapitalizmin karşısında örgütlenecek bir varoluş mücadelesi...

Antep ZeugMadi Baskılara Karşı Sokaktaydı

Antep ZeugMadi, farklı şehirlerde düzenlenmek istenen onur yürüyüşlerinin yasaklanmasına ve baskılara karşı, 4 Haziran Cumartesi günü sokaklara çıktı.

"Yaşam ve onurumuz için buradayız! Alışın, sokakları da, meydanları da geceleri de terk etmiyor, dolaplarımıza geri dönmüyoruz!" diyerek, Kırkayak Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gerçekleştirilen açıklamada yaşamın her alanındaki adaletsizliklere vurgu yapılarak "Biz LGBTİler olarak savaşlara, katliamlara, işsizliğe ve aşklarımızın engellenip bedenlerimizin zincirlenmesine karşı bir kez daha haykırıyoruz: Aşk, barış ve özgürlük için sokakları terk etmiyoruz!" denildi.

Mersin Onur Yürüyüşü'nün İkincisi Gerçekleştirildi

Bu yıl ikincisi organize edilen Mersin Onur Haftası, 30 Mayıs-5 Haziran tarihleri arasında, "Sende Erkeklik Sır, Bende Kadınlık Muamma" söylemiyle gerçekleştirildi. Hafta boyunca kostüm dikme atölyelerinden, film ve belgesel gösterimlerinden; kavram- kimlik tartışmaları atölyelerinden, "Homofobi ve Transfobi Karşısı" bir futbol maçına

kadar pek çok etkinlik gerçekleştirildi.

Kaos GL, Pembe Hayat, Bursa Özgür Renkler, Antalya Pembe Caretta, Queer Adana, Hatay Kawus Kusah ve Malatya Gökkuşluğu LGBTİ temsilcilerinin de katılım gösterdiği hafta, 5 Haziran Pazar günü gerçekleştirilen Onur Yürüyüşü'yle son buldu.

İzmir Onur Yürüyüşü Yasaklanamadı

İzmir'de düzenlenmek istenen Onur Yürüyüşü, yürüyüşe bir gün kala İzmir Valiliği tarafından yasaklanmıştı. İzmir Onur Yürüyüşü'nün engelle-

nemeyeceğini söyleyen yüzlerce kişi, polis barikatına ve Valilik engellemelerine rağmen, yürüyüşü 4 Haziran günü İzmir Kordon'da gerçekleştirdi.

Baskı ve Tehditlere Karşı "Varız, Buradayız!"

Denizli LGBTİ ve Aileleri, 5 Haziran günü Tarım İl Müdürlüğü önünde toplanarak 2. Onur Yürüyüşü'nü gerçekleştirecekti. Ancak basın açıklamasının yapılacağı yerde toplanan homofobik ve transfobik grup nedeniyle polis, "güvenliği" bahane ede-

rek yürüyüşü engellemek ve Onur Yürüyüşü'ne katılmak isteyenleri dağıtmak istedi. Polisin tehdidine karşı alanı terk etmeyen homofobi ve transfobi karşıtlarıysa "Varız, buradayız" diyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kullan-at Kılavuz

Göçmen ve Mültecilerin Sağlık Hakkı

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Av. Gökhan Soysal

Suriye'deki savaştan kaçan milyonlarca mülteci, sağlık koşullarına uygun olmayan yerlerde hayatlarını devam ettirmek zorunda kalmaktadır. Çadır kentlerde ve konteynirlarda yaşamlarını sürdürmeye çalışan mültecilerin kaldıkları mekanlar bir dizi hastalık ve kötü etkenlere karşı korunaksız olduğundan; ya da kalabalık aileler şeklinde küçük ve izbe evlerde yaşamaya çalıştığından dolayı ciddi sağlık sıkıntıları yaşamaktadır. Bu mekanlar, özellikle kanalizasyon altyapılarının yetersizliğinden kaynaklı, sağlık açısından kötü yaşam koşullarını ve sağlık sorunlarını da getirmektedir. Savaş koşullarından kaçan milyonlarca insan, bu ve benzeri koşullarda bir taraftan yeni hastalıklarla karşılaşırken diğer taraftan mevcut hastalıkların iyileşme sürecine ilişkin de problem yaşamaktadır.

Dil ve kültür farklılıkları, sağlık sistemine uyumsuzluk, ücretli sağlık hizmetleri gibi durumlar mültecilerin sağlık hizmetinden yararlanmasını güçleştirirse de, sağlık hususuna ilişkin yaşanan en temel sorun, bu kişilerin yasal ve fiziki engeller nedeniyle sıkıntılar yaşamalarıdır. Özellikle sağlık personellerinin, mültecilerin yasal hakları ve gereksinimleri konusunda keyfi uygulamaları, devletin bu alanda bilinçli bir şekilde oluşturduğu belirsizlikle ilgilidir.

Hem konteynir ve çadırlardan oluşturulan geçici barınma kamplarında yaşayanlar, hem de coğrafyanın farklı alanlarında elverişsiz koşullarda yaşayanlar, açlık ve yoksulluğun yanında önemli sağlık problemleri ile karşı karşıya kalmaktadır. Ancak, TC'nin taraf olduğu sözleşmeler ve iç hukuk; mülteci ya da sığınmacı bireylerin sağlık hakkını güvence altına almaktadır. Bu noktada, sağlık hizmeti verenlerin mülteci ya da sığınmacılara vereceği hizmet temel ve zorunludur; her şeyden önce "vatandaşlarla" eşit koşullarda sunulur.

6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu'na göre, mültecilik, yarı mültecilik, ikincil koruma statüsü, sığınmacı gibi statüler, şartların oluşması ile kendiliğinden doğar. Yasal mercilere yapılan başvurunun ve bu başvurunun neticesinin, statülerden kaynaklanan "hakkın" doğumuna etkisi yoktur.

Bunun dışında mültecilerin ya da sığınmacıların karşılaştığı sorunlardan birisi, sağlık hizmeti notkasında "turist" gibi yaklaşılmasıdır. 23.07.2013 tarihinde, 25541 sayılı bakanlık onayı ile yürürlüğe giren turist sağlığını düzenleyen yönerge esas alınarak sağlık hizmetinde ücret alınmaktadır. Bu ücretler, bazı sağlık hizmetlerinde fafiş bedellere denk düşmekte, bunları

ödeyemeyen ve zaten yoksulluk koşullarında yaşayan bu kişiler, Yabancılar Şubesi'ne teslim edilmekte, hatta bu kişilerin evraklarına el konulmaktadır. Ancak, bu durumun hukuki bir dayanağı yoktur.

Hatta 6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu, md.89/3/a, başvuru sahibi veya koruma statüsü sahiplerinin 5510 sayılı yasaya tabi olacakları ve primlerinin devletçe ayrı bir fondan karşılanacağı düzenlenmiştir. Yani, mülteciler ya da sığınmacılar, Genel Sağlık Sigortası kapsamına alınmıştır. Yukarıda da belirtildiği gibi, bu haktan yararlanmaya başlama tarihi "başvuru tarihi" olarak belirlenmiştir.

6458 sayılı kanununun 65 ve 59. maddelerince, başvurular valiliklere ya da kolluğa yapılmakta, geri gönderme merkezlerinde tutulan kişilerde başvurularını buralarda yapabilmektedir.

Yani sığınma ya da mültecilik başvurusunu herhangi bir kolluğa ya da valiliğe yapan kişi, başvuru sonucunu beklemezsizin GSSli olarak sağlık hizmetinden yararlanabilir. TC vatandaşlarından ayrı bir muameleye maruz kalmaz, "turist" işlemi uygulanamaz ya da daha önce uygulanan "sağlık giderlerini kendilerinin karşılanması" ya da "başka illerden kimlik kartı alınması zorunluluğu" bahane edilemez.

TC sınırları dahiline yasal yollardan girmeyenler içinse, uluslararası sözleşmeler bağlayıcı niteliktedir. "Kişilerin yaşama hakkının, bedensel ve ruhsal bütünlüğünün statü farkı gözetilmeksizin korunması", Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) tarafından güvence altına alınmıştır. TC Anayasası 90/5. maddesine göre, çelişki halinde AİHS hükümlerinin TC kanunlarına göre uygulamada öncelik taşıyacaktır. Yasal yollardan TC sınırlarına girmeyenlerin yaşam hakkı, sağlık sunumunun gerçekleştirilmemesi sureti ile ihlal edilemez.

Bir başka sıkıntı da gerek mülteci ya da sığınmacı, gerekse bu statüde bulunmayanların sağlık kuruluşları tarafından polise ihbar edilerek sağlık hizmeti verilmemesi ya da sağlık sunumunun hemen sonrasında kolluğa teslim edilmeleridir. TCK. md.280'le çelişen bu uygulama, bir hukuksuzluk örneğidir.

Buna benzer ihlaller, devletin kendi "normali" olduğundan, bu uygulamalar noktasındaki çelişkiler de şaşırtıcı değildir. Ancak savaş, açlık, yoksulluk dışında bürokratik engeller ve ırkçı reflekslerle yaşamları birer savaş alanı haline gelen göçmenler ve mültecilerle geliştirilecek dayanışma noktasında, sağlık hizmetlerine ilişkin yapılacak bu küçük bilgilendirme, belki de yaşamsal sonuçlar verecektir.

YALINAYAK

Çiçeklerimizi Aldılar Önce

Vahap Güler

vahapguler@meydangazetesi.org

"Zamanı geri sarıyoruz; son durak 12 Eylül 1980'ler... Çiçeklerimizi aldılar önce. Hani şu zindanda çay demi ile yaratılan toprakta yeşertilen çiçeklerimizi... Kovalar, leğen, çekpaslar; onların başına gelenleri ve gelecek olanları saymıyorum artık..."

(Gebze Kadın Kapalı Cezaevi'nden tutsak Özlem Özdemir'in Görülmüştür ekibi tarafından yayınlanan mektubundan)

Yaşadığımız topraklarda Temmuz 2015'ten bu yana yoğunlaşan savaş süreciyle beraber, hapishanelerdeki hak ihlallerinin de had safhaya ulaştığını söyleyebiliriz. 7 Haziran öncesinde yaklaşık 3.000 olan devrimci tutsak sayısının, sonrasında 9.000 civarına yükseldiği biliniyor. Bir yandan sayının artmasıyla gerekçelendirilen sürgünler çoğalıyor; diğer yandansa tutsaklara uygulanan işkence sıklaşıyor, tecrit büyüyor.

"Gizli" ibaresi iliştilen belgelerle gerekçelendirilen baskın aramalar yapılıyor. Bu aramalarda 3 kitaptan fazlası gasp ediliyor. Kıyafetler alınıyor "fazla" olduğu gerekçesiyle; bağlama, saat, kırtasiye malzemeleri gibi kişisel eşyalar da. Yalınayak çıkarılıyor tutsaklar koşuştan çıkmaları gerektiğinde. "Beyaz TV izleyin, Milliyet-Hürriyet okuyun" deniliyor; televizyonlardan "bazı" kanallar siliniyor, devrimci yayınların tutsaklara ulaşması engelleniyor. Vileda, çekpas, süpürgeler alınıyor koşuğlardan, sapları 75 cm olacak şekilde kısaltılarak geri veriliyor; kısa saplı aletlerle temizlik yaptırılarak bel ve sırt bölgelerinde sağlık sorunları oluşmasına zemin hazırlanıyor. Türlü bahanelerle havalandırma ve iletişim cezaları yağdırılıyor. Daha önce havalandırmalara takılan ve tutsaklar tarafından kırılan kameralar yeniden gündeme geliyor. Sayamadığımız daha niceleri...

Hilti'yi bilir misiniz? Asfalt delerken çıkardığı sesle beynimizi de delen alete denir, bazen de darbeli matkaplara. Balyoz kadar güçlü değildir her bir darbesi, ancak ağır bir balyoz darbesiyle kırılıp delinemeyecek cisimleri delebirlersiniz Hilti'nin hafif ama sık darbeleriyle. Yavaş yavaş delersiniz. Devlet, devrimci tutsaklar için de, Hilti taktiğiyle zamana yayılmış bir imha politikası uyguluyor çoğu zaman.

Devrimci tutsakların dışarıya gönderebildikleri mektuplar ve ailelerinden alınan haberlerle Giresun, Edirne, Osmaniye ve Şakran hapishanelerinin, yeni uygulamalar için seçilmiş pilot alanlar konumunda olduğu ortaya çıkmıştı. Bu durumun gündemleşmesinin ardından, 06.06.2016 tarihinde İHD, ÇHD, TİHV ve ÖHD'nin tarafından ortak bir "Aliağa 4 No'lu T Tipi Kapalı Cezaevi'nde Yaşanan Hak İhlalleri Raporu" yayımlandı. Rapor, Şakran hapishanesinde (İzmir Aliağa 4 No'lu T Tipi Kapalı Cezaevi) devrimcilerin kaldığı koşuğlardaki işkenceyi gözler önüne serdi.

"...Bu koşuğlardan B-13 koşuğunda, 30 Mayıs günü sabah saatlerinde, 20-25 gardiyanın yaptığı sayım sırasında yaşanan bir tartışma sonrasında, gardiyanların mahpusları darp ettikleri mahpusların beyanı ve gösterdikleri darp izleri..." şeklinde ifade edilen olay, yaşananlardan sadece bir tanesiydi. Yine aynı raporda "...fiziki saldırı, psikolojik baskı, tehdit, kaba dayak, çıplak arama, küfür; ayrıca, 7 aydır tecrit var." deniliyor. Bahsi geçen sistematik işkencelerin ardından, 03.06.2016 tarihinden itibaren 13 devrimci tutsak (Abbas Kaya, Delil Tekin, Erkan Tamir, Fahrizat Tutan, Ferhat Demirbaş, Halil Solmaz, İlhan Tursun, Kadri Gözhan, M. Emin Dağ, Müslüm Şahin, Nihat Baymış, Osman Furuncu, Ömer Akdağ) süresiz/dönüşümsüz açlık grevine başladı. Bu direnişi kırmak için pek çok yöntem denendi, deneniyor. Devrimci tutsakların kaldığı koşuğlar dağıtıldı mesela. Açlık grevi direnişçilerine tuz, şeker, limon, meyve suyu -bazı günler su bile, "bittiği" gerekçesiyle- verilmiyor. Muayene için doktor gelmiyor; arada bir kilo kontrolü, nabız ve tansiyon sayımı yapılıyor. Rutin işleyişin her anına yayılan işkencelere rağmen, direniş kırılmıyor.

Şakran'daki tutsakların da önce çiçeklerini almışlar bu arada. Hani şu zindanda çay demi ile yaratılan toprakta yeşertilen çiçeklerini. Dört yan betonken umuttur ya filizlenen çiçek, o yüzden almışlar. Umudu alamamışlar ama: Şakran başta olmak üzere hapishanelerde direniş sürüyor.

EYLEMDE ANARŞİZM

Ekmek Zamına Karşı Genel Grevler

1897 yılında İtalya'da buğday üretiminin kısıtlı olmasının yanında, İspanya-Amerika Savaşı sebebiyle İtalya'ya, Amerika'dan buğday getirilemiyordu. Özellikle bu iki etken, İtalya devletinin 1898 yılında ekmeğe zam yapmasına zemin hazırladı.

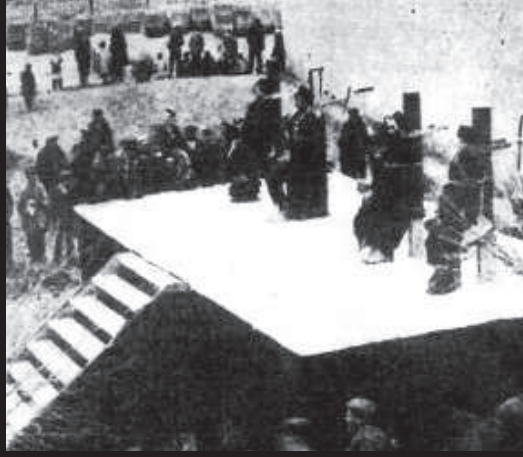
Ocak ayında getirilen ekmeğe karşı anarşistler, 18 Ocak tarihinde Ancône'de iki günlük bir genel grev örgütledi. Grevin ardından ekmeğin zammının bir kısmı geri çekilmek zorunda kaldı. Grevin ikinci gününün sonunda, ordu tüm şehri abluka altına aldı; Errico Malatesta ve Luigi Fabbri "gizli kararlar" tutuklandı.

Bu gelişmelerin ardından, anarşistler tarafından örgütlenen eylemler, bütün bir yıl boyunca aralıklarla sürdü. Bu eylemlerden en bilineni ise; büyük bir katliam olarak tarihe kazındı. 6-10 Mayıs 1898 tarihlerinde Milan'da, işçilerin Pirelli fabrikasında örgütlediği greve General Bava-Beccaris'in emriyle bir saldırı düzenlendi. Düzenlenen saldırıda grevdeki 400 işçi katledildi.

Zorla Asker Edilmeye Karşı Anarşist İşçilerin İsyanı

İspanya Kralı 13. Alfonso, 1909 yılının yazında, Barselona'daki işçilerin 2. Rif Savaşı'nda Afrika topraklarında yedek askeri birlik olmasına dair bir karar çıkartmıştı. Kralın aldığı bu karar üzerine Barselona'da bulunan ve CNT'nin yayın organlarından biri olan Solidaridad Obrera (İşçi Dayanışması), işçilerin zorla asker edilmek istenmesine karşı bir grev çalışması başlattı. İşçilerin askere gitmeyip bu savaşın bir parçası olmayacaklarına dair yapılan açıklamayla, Solidaridad Obrera, 25 Temmuz 1909 tarihinde genel grev çağrısı yaptı. Ancak ordu, Barselona merkezinde eylem yapan grevdeki işçilere yönelik bir saldırı gerçekleştirdi

İspanya Bölgesi Tarım İşçileri Birliği Eylemleri

1891 yılının Aralık ayında Endülüs bölgesinde, İspanya Bölgesi Tarım İşçileri Birliği'nin ilk kongresi toplanmış; kongreden sonra 65 anarşist işçi tutuklanmıştı.

İşçilerin tutuklanmasından sonra, 8 Ocak tarihinde toplam sekiz farklı bölgeden gelen ve Jerez'de buluşan anarşist tarım işçileri, Kara El (La Mano Negra) isimli örgütle birlikte "Yaşasın Toplumsal Devrim" (Viva la révolution sociale) sloganıyla bir eylem düzenledi. Gerçekleştirilen eylemde, tutuklanan yoldaşları için cezaevine doğru yürümeye başlayan anarşist işçilerin önü askerler tarafından kesildi ve komutan, askerlerin işçilere ateş açmasını emretti. Askerler, düzenlenen yürüyüş içerisinde yer alan Antonio Gonzalez Macias'ın yaptığı propagandadan etkilenerek geri çekildiler. Ancak, farklı bölgelerden getirilen acil birliklerle tüm şehir abluka altına alındı ve anarşist işçilere yönelik büyük bir saldırı düzenlendi. Saldırı sırasında gözaltına alınan 4 anarşist işçi, Kara El örgütüne dahil oldukları gerekçesiyle, 10 Şubat tarihinde idam edildi.

ve üzerlerine ateş açtı. İşçiler Las Ramblas sokaklarında barikat kurarak direnişe geçti. İşçilerin örgütledikleri bu direnişin ardından ordu içerisinde yer alan ve çoğu işçi kökenli olan birçok asker, direnişteki işçilere karşı silah kullanmayı reddederek ordudan ayrıldı. 13. Alfonso ise, askerlerin ordudan ayrılmasına karşı Barselona'da sıkı yönetim ilan ederek Valensiya, Pamplona ve Burgos'ta yeni birlikler getirdi.

Getirilen yeni birliklere karşı 1 hafta boyunca süren direnişte, 150 işçi askerler tarafından katledildi; işlerinde Francisco Ferrer'in de bulunduğu 5 kişi idam edildi.

Berlin'de Sendikalara Özgürlük Eylemi

FAU üyesi anarşistler, sendikalar üzerinde artan baskıya karşı sınıfsal adalet ve sendikal özgürlük şiarıyla Berlin'in merkezinde büyük bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem Romen göçmen işçilerin haklarını gaspeden bir AVM'nin önünde okunan basın açıklamasının ardından sona erdi.

CNT-Bask, İşçilerin Onur Yürüyüşü İçin Sokaklardaydı

Bask bölgesinde çalışmalarını yürüten anarşist sendika CNT üyesi anarşistler, kapitalizme ve neoliberalizme karşı "İşçilerin Onur Yürüyüşü" söylemiyle yapılan eyleme katıldı.

Amsterdam'da TTIP'e Karşı Eylem

ABD ve AB arasında müzakereleri süren Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı'na karşı Amsterdam'da eylem gerçekleştirildi. Mayıs ayının sonunda gerçekleşen eylem, Vrije Bond ve Autonomen Brabant isimli anarşist örgütlenmelerin de dahil olduğu anti-otoriter ve anti-kapitalist bloğun çağrısıyla gerçekleşti.

İrlanda'da Anarşist Kadınlardan Kürtaj Eylemi

İrlanda'da kadınların iradesini yok sayan kürtaj yasasına karşı WSM'li kadınlar eylemdeydi.

İrlanda Devleti'nin kürtajı yasaklama politikalarına karşı kadınlar, Derry'deki PSNI Strand Polis Karakolu önünde bir araya geldi.

İrlanda'da Faşist Saldırıya Karşı Göçmen Dayanışması

Dublin'in Nutgove isimli banliyösünde yaşayan Afgan bir göçmen aile faşistler tarafından saldırıya uğramıştı. Bu olay üzerine WSM'li anarşistlerin de içinde bulunduğu bir çok kurum tarafından düzenlenen basın açıklamasında, saldırıya uğrayan aile bireyleri söz aldı. Eylem dayanışma mesajlarıyla sona erdi.

RJG'den Fransa Halkıyla Dayanışma Eylemi

İsviçre'nin Bern şehrinde RJG'den anarşistler, Fransa halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Fransız Büyükelçiliği önünden başlayan yürüyüşte; dayanışma kampanyasının 6 hafta boyunca süreceği, kampanyanın Tour de France'in yapılacağı gün sona ereceği bildirildi.

İşçiler Sosyalist Parti'nin Kapitalist Dayatmalarına Direniyor

Fransa'da Sosyalist Parti'nin hazırladığı El Khomri Yasası'na karşı, geçtiğimiz Mart ayından bu yana eylemler sürüyor. Birçok farklı şehirde örgütlenen eylemler, hükümetin yasayla birlikte artırmak istediği kapitalist ekonomi dayatmalarına ve yaratmak istediği ekonomik adaletsizliklere karşı toplumsal bir direnişe dönüştü.

Fransa'da yaşanmakta olan bu hareketlilik, toplumun farklı kesimlerinden birçok insanı ve siyasi örgütlenmeyi kapsar-

ken; Fransa'da hareket etmekte olan anarşist örgütlenmeler de bu hareketlilik dahilinde yeni eylemler organize edip, kapitalist dayatmalara karşı yeni mücadele hatları örgütlüyor.

Fransa'da bulunan anarşist örgütlenmelerden biri olan Alternative Libertaire'in kaleme aldığı, sosyalist hükümetin hazırladığı bu yasaya karşı sürmekte olan direnişi ve direniş yöntemlerini değerlendirdiği "Kapitalizm Olmadan: Başka Bir Gelecek" adlı yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Çeviri: Emircan Kunuk

Kapitalizm Olmadan: Başka Bir Gelecek

Bu bahar, eylemler çok sıcak değil mi? PS-Medef hükümetine karşı gerçek muhalefet, ne cumhuriyetçilerin Sarkozist köpekbalıkları, ne FN (Ulusal Cephe)'nin revizyonist teknokratları, ne de Sol Cephe'nin yorgun parlamenterleri... Gerçek muhalefet, toplumsal harekettir. Hepimiz birden, ekonomiyi bloke edebiliriz. Ve aynı zamanda toplumu dönüştürebiliriz.

Üç ay süren eylemlilikler ve 15 gün süren grevlerden sonra, iş yasasına karşı başlayan hareket durmaksızın devam ediyor. Hareket kendini ispatladı ve gündemi sarstı.

Hareket sürüyor, hükümet zayıflıyor

Buna karşılık, hükümet neyi tehlikeye attığını gayet iyi biliyor; geniş çapta gözden düşüklerini anlayan Holland ve Valls, kendileriyle birlikte bütün Sosyalist Parti'yi ve sosyal liberalizmi çöküşe doğru götürme

yolunda. Bu yüzden hareketi etkisiz hale getirmek için hükümet:

Ulusal mecliste birçok otoriter kanun yürürlüğe koydu;

Sınırsız gaz ve cop yetkisi vererek eylemleri şiddetli bir şekilde bastırdı;

Hareketin yayılmaması için taşımacılar, öğretmenlere, demiryolu işçilerine ve pilotlara birçok vaat verdi.

Kazanmak için, şimdi zamanı!

Kazanmak için ekonomiyi bloke etmeliyiz. Yalnızca enerji kaynaklarını değil, mümkün olan bütün üretim sektörlerini bloke etmeliyiz.

Ücret alanların dostça desteklediği ama yalıtılmış halde mücadele eden bir ya da iki sektörle sınırlı olan, düşük düzeyde kalan protestolardan kaçınmalıyız.

Aksi halde hükümet, iş yasasını elden bırakmadan, bu sektörlerin

özel taleplerini karşılayarak tartışmayı hızlıca sonlandırabilir.

Tam tersine, herkesin ucundan tatabileceği bir çekice; birkaç saat bile olsa, yapabilen herkesin katıldığı bir greve ihtiyacımız var. Grev çok yararlıdır çünkü protesto ve eylem yapabilmek için zamanınız olur. Sadece genele yayılan bir grevin hükümete yaptırımı olur.

Alternatif bir özyönetim için

Çalışma yasasına karşı kazanmak, toplumsal muhalefet kanadımıza olan güveni yeniden sağlayacak ve patronların kanunlarına karşı adım adım yeni hakların kazanıldığı mücadelelerin ivmesini artıracaktır.

Çünkü mesele, bu çalışma yasası reformunun ötesinde, toplumsal hakların kemer sıkma politikalarıyla yok edilmesine son vermektir.

Tarihsel bir politik dönemdeyiz. Sosyalist Parti(PS) seçmenini hüsrana uğrattı ve muhtemelen 2017'de parçalanacak; sağın öner-

diği reçete, işçilere daha fazla saldırması dışında PS ile aynı; aşırı sağ ise hiçbir şey söylemiyor ama ellerini ovuşturarak politik hayatın çürümesini izliyor ve reformist sol, aldatıcı bir kapitalizmi yamalama projesi etrafında şekillenen bir başka siyasi oluşumun hayalini kuruyor.

Politikacılar ve medya için, ufukta 2017 seçimleri var. Fakat ne yiyeceğimizi bilmek için seneye kadar bekleyemeyiz.

Şimdi ve burada, gerçekten nasıl bir toplum istediğimizi tartışmaya başlamalıyız.

Bunu şimdi, mücadelelerin içinde, iş yerlerinin içinde ve mahallelerin içinde inşa etmeye başlamamız gerekir ve bu şu anda direnişin ve örgütlenmenin içindedir. Gelecekte, kapitalistlerin istiklak edilmesine, işletmelerin özyönetimine ve herkes için doğrudan demokrasiye hazır olmak için antikapitalist, özgürlükçü ve devrimci bir mücadele hattı inşa etmeliyiz.

Şu Sokaklara Bakın, Her Taraf Yemyeşil...

Şahin Efe

Yakın zamanda, devletin yeni başkanlarından biri buyurdu, "... İstanbul'un şu sokaklarına bakın; her taraf yemyeşil, çiçeklerle bezenmiş bu İstanbul, hepimizin hayal ettiği İstanbul."

Fakat rakamlar pek de öyle söylemiyor. Yapılan bir araştırmaya göre, İstanbul'un sadece % 2,20'si toplumun erişebileceği "yeşil alan". Anlaşılan o ki, bu başkanlar ve kapitalist ortakları "yeşil" derken başka bir şeyin yeşilini; mesela 3. köprüyü, 3. havalimanını, Kanal İstanbulları, harç makinelerini, kepçeleri ya da beton blokları kastediyor. Ve yine anlaşılan o ki, bizim yeşilden anladığımız şey ile onlarınki birbirinden çok farklı.

Geçtiğimiz yıllarda renkler üzerine yapılan bir araştırmada, yeşil renginin kişilerde bir rahatlamaya yol açtığı belirtilmişti. Araştırmada, bu renkle bezenmiş bir odanın, kişinin kendisini daha güvende hissetmesine neden olduğu vurgulanmıştı.

Günümüzde yeşil, bir renk olmanın ötesinde, bir imaja ya da bir simgeye dönüşmüştür aslında. Doğadan kopartılan, yaşamla arasına derin yarıklar açılan insanın -bu bütünlüğünü tekrar sağlamak için- "yaşamla kaynaşma, yeniden doğayla bir olma" isteğinin cisimleştiği bir imajdır artık yeşil. Fakat bu renk, yeni bir istismanın kapısını aralar. Örneğin yalanları ayan beyan ortada olan bankalar, onlara bir nebze olsun güven duyalım diye, yeşilin farklı tonlarıyla bezemişlerdir şubelerini. Mahallesinden ayrılmamak için ağlayan çocukların gözyaşları ve belki de tünediği ağaçlar kesildiği için evsiz kalan sınıfların çaresizliğinin gölgesinde "İstanbul'un ortasında, yeşille iç içe" denilerek pazarlanmıştır mega yapılar. Ekranların altına konulan yeşil ibaresi yüreklere su serpmiş; yeşil etiketli beyaz ev aletleri, kopmuş bir buzul parçasının üstünde sürüklenen kutup ayısının hayatını kurtarmıştır!

Bu kirlenmeyi bir kenara bırakacak olursak, yeşil de yaşamın tüm renkleri gibi bize yaşamayı, hayatta kalmayı, direnmeyi anımsatır. Beton bloklar arasında, betondan ilişkiler yaşamaya maruz bırakılan biz ezilenler için, her bir renk bu gri kölelikten kurtulmak için bir umuttur şüphesiz.

Tekrar başa dönecek olursak; sakın ola iktidarların yalanlarına kandığımız sanılmasın. Yaşam alanlarımızda "usulen bırakılmış" üç beş ağacın gölgesiyle yetineceğimizi sanıyorlarsa, yanılıyorlar. Şurası açık ki; biz şantiyeleri, duble yolları, AVM'leri, rezidansları hiç sevmeyiz; TOKİ'lerinize içimiz hiç "ısınmadı". Köyümüze yapılmak istenen santrallerle, deremizi tutsak alan güvenlik barajlarıyla, irinli bir yara gibi duran madenlerle uyuşmadı kimyamız.

İşin özü, bizi ne paranın yeşiliyle, ne de yeşile boyanmış kapitalizmle kandıramayacaklar. Üstelik bizim hayal ettiğimiz İstanbul, bizim hayal ettiğimiz dünya bu değil; hiçbir zaman onların dediği gibi olmayacak!

Bergama'nın ÇED Raporu 7 Yıl Sonra Açıklandı

İzmir'in Bergama ilçesindeki iki ayrı bölgeden altın çıkararak ve bir süre önce kayyuma devredilen Koza Altın İşletmeleri A.Ş.'ye 2009'da verilen iki ayrı "ÇED olumlu" kararının iptali için açılan davada, yapılan bilirkişi incelemesi sonrası hazırlanan rapor ortaya çıktı. Bilirkişi heyetindeki 5 kişiden 3'ünün "eksiklikler olduğunu" belirttiği raporun sonuç bölümünde, "Deprem riski ve taşkın açısından, maden işletmesine ait ÇED raporunda özensizlik ve

bilimsel eksiklikler bulunmaktadır" denildi.

Altın madenine karşı mücadele veren bölge halkı ise bilirkişi raporundaki çelişkinin ardından bölgede yapılacak inceleme sırasında, toprak zehirlenmesine, yer altı suyu, kanser hastalıklarının sayısına, sakat doğumlara ve sakat hayvan doğumlarına da bakılmasını istedi. Bergamalılar, ÇED olumlu raporunun iptalini beklediğini vurguladı.

Ulugöl, Turizmin Talanına Direniyor

Ordu'da bulunan Ulugöl'ün turizme açılması için yapılan çalışmalar, bölge halkında tedirginlik yarattı.

Ulugöl'de 100 yataklı otel yapma girişimine tepki gösteren bölge

halkı, Ulugöl'ün turizme açılmasının bölgeye zarar vereceğini belirterek; söz konusu bölgenin Trabzon'da bulunan ve "turizm" adı altında talan edilen Uzungöl'e benzememesi için mücadele edeceklerini vurguladı.

Bursa'da Direniş Santrali Durdurdu

Bursa'da bulunan Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde (DOSAB) kurulmak istenen ve bölge halkının karşı çıktığı kömürlü termik santral projesine verilen Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporuna dair son söz söylendi.

Bursa şehir merkezinde günde 1200 ton kömür yakmayı hedefleyen termik santral projesine karşı bölge halkının 2,5 yıldan bu yana sürdürdüğü mücadeleyle, Bursa 2. İdare Mahkemesi ÇED raporunu iptal kararı verdi.

Artvin'de Talana Devlet Onayı

Artvin'in Kafkasör Yaylası Cerattepe mevkiinde yapılmak istenen ve bölge halkının karşı çıktığı madencilik faaliyetine bilirkişi heyeti olur verdi.

Daha önce Rize İdare Mahkemesi tarafından "ÇED Olumlu" kararı iptal edilen maden şirketi, 2 Haziran 2015'te bakanlıktan yeniden "ÇED Olumlu" kararı almıştı. Bunun üzerine harekete geçen Cerattepe

halkı ise Rize İdare Mahkemesi'nde ikinci raporun yürütmesinin durdurulması ve iptali istemiyle davası açmıştı.

Bölgede 14 Mart'ta inceleme yapan heyetin raporu, Rize İdare Mahkemesi'ne yakın zamanda ulaştı. "Bir günlük keşif" sonucunda hazırlanan raporda, bölgede gerçekleştirilmek istenen madencilik, bilirkişi tarafından olur verildi.

GDO'lu Bebekler

Mine Yılmazoğlu

mine@meydangazetesi.org

Bir köpek, bir kedi doğurabilir mi? Peki bir köpek, aynı doğumda, bir köpek ve iki kedi doğurabilir mi? Duyan herkesi şaşkına çeviren bu doğum, birkaç yıl önce Çin'de gerçekleşti.

Söz konusu doğum, bilimsel çalışma yapanların iştahını oldukça kabartmış olacak ki, hemen ardından farklı biyolojik türler çaprazlanarak, yeni ya da farklı türler oluşturma çalışmalarına başlandı. 2015 yılında ise yine Çin'de bir tüp bebek merkezinden alınan insan embriyoları üzerinde gen değiştirme deneyleri yapıldı. Ancak ortaya çıkan sonuçlar hiç iç açıcı değildi. İstenilen genler değiştiriliyor ama diğer genlerde birçok bozukluk ortaya çıkıyordu.

Batılı bilimcilerin dergileri, bu ça-

lışmaları yayınlamayı reddetti. Bunun nedeni etik kaygılar olarak söylenece, başta büyük devletlerin orduları olmak üzere, bu konuya kaynak aktaran yatırımcıları ürkütme istemediler. Çin'de bu gelişmeler yaşanırken, batıdaki bilimcilerin yasal engellerden dolayı embriyo üzerinde çalışmaması da tepkilere neden oldu. Buna karşılık, 2016'nın Şubat ayında İngiltere'de bir grup araştırmacı, insan embriyosu üzerinde çalışma izni aldı.

Son zamanlarda gündeme gelen bir başka DNA çalışması, bilimcilerin DNA'mızda yeni bir katmanı keşfetmiş olmalarının bir sonucu. Kasların gücünden sahip olunan hastalıklara kadar genler üzerinde taşınan birçok bilgiyi taşıyan bu katman, kişiye özel bir katlanma biçimine sahip. Bilimciler tarafından bu katmanın katlanma bi-

çimi değiştirilerek, kişinin sahip olduğu tüm özelliklerde değiştirilebilecek.

DNA katmanlarının katlanma şeklinin değiştirildiği evre olan embriyo döneminin ilk yedi gününde yapılabilecek bir başka müdahale ise İngiltere'de ortaya çıktı. Embriyodan sağlıklı bir bebeğe dönüşüm sürecine engel olan genleri değiştirmeye yönelik olan bu müdahaleyle, olması gerekenin dışında aktivite gösteren genler etkisiz hale getirilerek modifiye edilecek. Yani genetiği değiştirilmiş bebeklerin oluşturulacak yeni gen yapısıyla, embriyo adeta kusursuz hale gelecek ve kusursuz bebekler üretilecek. DNA üzerinde yapılacak bu modifikasyonlar ile sahip olunan genetik hastalığın doğacak bebeğe aktarılması ve engellenmesi bir yana, bu modifikas-

yonlar başka müdahalelere de neden olabilir. Çünkü bu müdahaleler, doğacak her bebeğin istenildiği gibi "üretilmesi" demek.

Nasıl ki at ve eşekten meydana gelen katır, gücü ve dayanıklılığı nedeniyle taşımacılıkta en sık kullanılan hayvan ise; genetiği olması gerekenin dışında olan her canlı da sistem içerisinde farklı gereksinimler karşılansın diye üretilecektir. Ancak belki de "etik" nedenlerle, katırda olduğu gibi, bu canlıların üreme yetenekleri de köreltilmektedir.

Bir yandansa normal bir işçiden daha fazla çalışıp daha az yorulan, daha az hasta olan her bir işçi, kapitalist sistem için belki de bir katır işlevi görecektir. Ya da bilimcilerin de-yimiyle, bir mutanta dönüşecektir...

Zenginlere Mars Turu

Uzayda yaşam var mı, yok mu? Gezegenlerden sadece dünyada mı yaşam var? Bu ve benzeri soruları uzun yıllardır sorup duruyoruz, bugün hala net bir cevabımız yok. Ya da en azından biz bilmiyoruz. Bizler uzayı Star Wars'tan, Turist Ömer'den ve Mr Spak'tan bilir, oradan yorumlarız. Ancak bilim insanları, uzayda koloniler kurmanın planlarını yapmaya çoktan başlamış.

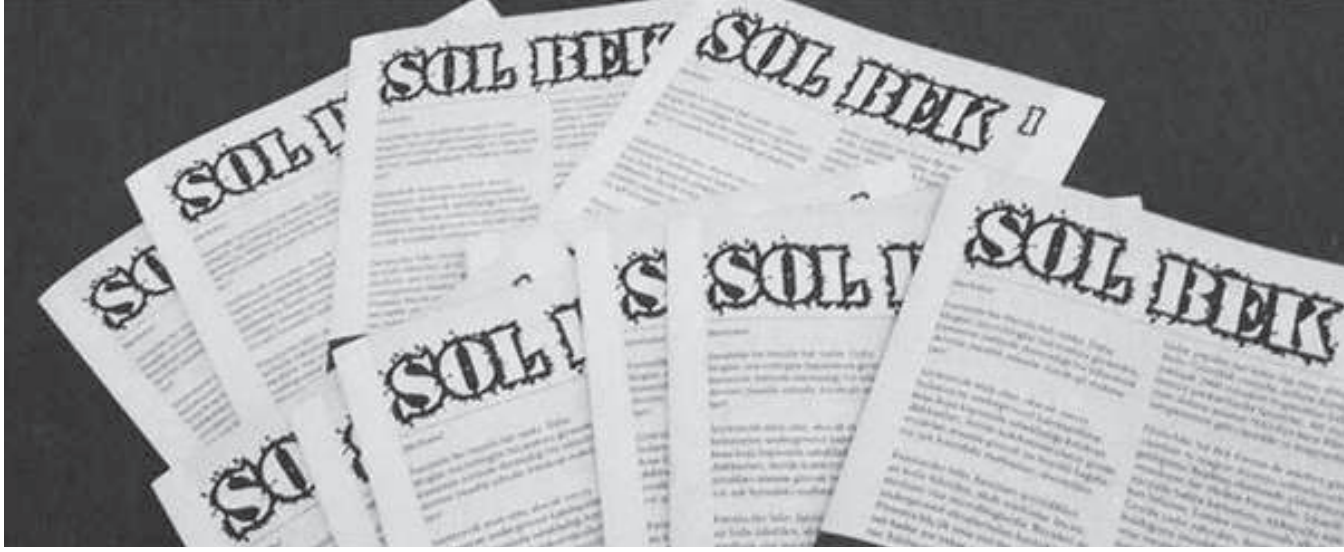
New Scientist dergisindeki bir makalede, İnsanlığın Geleceği Enstitüsü'nden Anders Sandberg şu sözlerle koloni planlarını temellendiriyor: "Eğer evrendeki tek yaşam kaynağı olduğumuzu düşünürsek, yıldızlara yaşamı yaymanın büyük sorumluluğuna sahibiz. Eğer evrendeki tek zeki varlıklarsak, aynı şekilde bu zekayı yayma sorumluluğuna da sahibiz." NASA'dan gökbilimci David Grinspoon ise bu görüşe katılarak farklı gezegen ve yıldızlara dünyadaki medeniyeti yaymayı öneriyor.

Atom bombasının babası olarak bilinen Enrico Fermi ise,

bundan 65 yıl önce kuantum fiziğine dayanarak "uzaydaki yalnızlığımıza" dikkat çekmiş ve gelişmiş teknolojik medeniyetin galaksiyi varlığı ile doldurmasının yaklaşık olarak 10 milyon yıl sürdüğünü belirtmişti. Bizim galaksimiz ise bu zaman diliminden 10,000 kat daha yaşlı. Yani şimdiye kadar bütün uzayı doldurmuştuğ aslında demek istiyorlar. Öte yandan milyarder Elon Musk, önümüzdeki 50 yıl içerisinde Mars'ta kendi kendine yetebilecek bir koloni planladığını açıkladı. Ancak bu koloni planlarında henüz ciddi eksiklikler var. Mesela yıldızlararası toz bulutu bir sorun. Ya da yerçekimi olmayan gezegenlerde yer çekimi yaratmak, hatta itici bir gücün varlığı da çözülmesi gerekenler arasında.

Tüm problemlerin en kısa sürede çözülmesi temennisiyle coğrafyamız milyarderleri de Elon Musk'ın kuracağı koloniye dahil olmalı, Mars'a gitmelidir. Hatta yeni koloni planları yapılmalı; başka başka milyarderler de Mars'a gitmelidir. Böylece dünya, türlü bahanelerle savaş çıkaranlardan nispeten temizlenmiş olur.

Sol Bek Fanzin

Futbolda endüstrileşmenin giderek ivme kazandığı; oyunun, iktidarların müdahaleleriyle biçimlendirilen bir alan haline dönüşmeye başladığı; Passolig ve astronomik bilet fiyatları gibi uygulamalarla tribünlerin "temizlenmeye" çalışıldığı bir dönemde Sol Bek Fanzin'le karşılaştık. Onlarla yaptığımız kısa ama keyifli sohbet; sokak aralarında taş taş üstüne koyarak yaptığımız kaleleri, gün boyunca güneş altında top koşturduktan sonra annelerimizin tüm itirazlarına karşı terli terli içtiğimiz soğuk suları getirdi aklımıza.

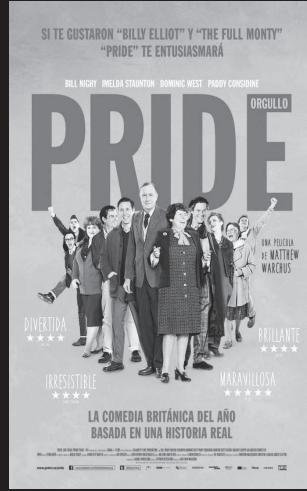
Gizem Şahin

gizem@meydangazetesi.org

Mizojini: Kadından Nefretin Evrensel Tarihi- İmge Kitabevi

İrlandalı gazeteci yazar Jack Holland'ın 2006 yılında yayınlanan kitabı geçtiğimiz günlerde İmge Yayınları tarafından çevrildi. Yunancadaki kadın (gyne) ve nefret etmek (misein) kelimelerinden türemiş mizojin yani kadın düşmanlığı kavramı üzerine incelemelerin yer aldığı kitapta, Aristoteles'ten Freud'a; Kral Lear'dan James Bond'a kadar felsefe, edebiyat ve siyaset gibi birçok alana işleyen bu olgunun kökenleri araştırılıyor. Yazarın, geçmişten günümüze toplumsal değişimleri, tüm bilimsel ve felsefi anlayışları aşarak nesilden nesile aktarıldığını söylediği bu davranışı analiz ettiği çalışması, raflarda yerini almaya başladı.

Pride (Onur)

Eylül 2014'de gösterime giren ve Matthew Warchus'un yönetmenliğini yaptığı film; 1984'te İngiltere'de grevde olan madencilere yönelik uygulanan politikalarla karşı, LGBTİ'lerin madencilere dayanışmasının öyküsünü anlatıyor. LGBTİ'lerin o dönemde toplum içindeki konumları ve algılanışlarını da işleyen film, dönemin İngilteresi'ndeki muhafazakâr Thatcher hükümetinin uyguladığı baskıcı politikaların, ezilenlerin birbirlerini anlamaları ve birlikte direnir mücadele edebilmeleriyle nasıl sonuçlandığını gözler önüne seriyor. Film, bu dayanışmanın ulaştığı noktayı göstererek 1984'teki Onur Yürüyüşü'ne Maden İşçileri Sendikaları'nın verdiği destekle o yılki Onur Yürüyüşü'nün o zamana kadar yapılan en kalabalık Onur Yürüyüşü oluşuyla sona eriyor.

Anarşist Yayınlar Dizisi (9) İsveç'te Anarşist Yayınlar

Zeynel Çuhadar

zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Anarşist Yayınlar başlıklı yazı dizimizin dokuzuncu bölümünde, küçük bir Kuzey Avrupa ülkesi olan İsveç'teki anarşist yayınları inceleyeceğiz.

1860'lı yıllarda İsveç'te filizlenmeye başlayan anarşizmin varlığına ilk kez Bakunin'in yapıtlarında rastlıyoruz. Hollanda ve Almanya örneklerinde olduğu gibi İsveç'te de sendikal mücadelenin ön planda olduğu bir mücadele söz konusu.

1880'li yılların başında, işçi hareketinde propaganda faaliyetleri yürüten anarşistlerle birlikte, İsveç'te anarşist fikirler duyulmaya başlamıştır. 1909'a kadar farklı sendikalarda ve örgütlenmelerde yer alan anarşistler, 1910 yılında ise Sveriges Arbetares Central (SAC) isimli sendika çatısı altında birleşmiştir. Günümüzde hala aktif olan bu sen-

dika, kurulduğu yıllarda 500 üyesiyle küçük bir sendika gibi görünse de; 14 yıllık sabırlı bir mücadelenin sonucunda, üye sayısını 37.000'e kadar çıkarmıştır. Özellikle inşaat işçileri, maden işçileri ve keresteciler arasında doğrudan eylemin gücüyle hızla örgütlenen SAC; İsveç topraklarındaki işçi mücadelesine grevin yanı sıra iş yavaşlatma, kalitesiz üretim ve ağır tempoyla çalışma gibi yöntemler kazandırmıştır. SAC'ın hazırladığı ve Stockholm'de basılan Arbetaren (İşçi) isimli gazete de işçi mücadelesi içerisinde oldukça etkili olmuştur.

İspanya Devrimi'nin başlamasıyla birlikte İsveç'te mücadele eden birçok anarşist, FAI saflarında devrimi savunmak üzere İspanya'ya gitmiş; özellikle Nils "Nisse" Lätt ve Axel Österberg'in birincil tanıklıkları, anarşizm tarihi açısından olduk-

ça önemli bir noktada yer almıştır. Genç yaşında mücadeleye atılan, Nisse Lätt için özel bir paragraf açmak gerekebilir. Zira yaşamı boyunca ürettiği eserlerle anarşist literatüre çokça katkısı olan Nisse Lätt, İspanya'da geçirdiği zamanlarda Storm(Fırtına= dergisine gönderdiği yazılarla devrimi anlatmış, savaştan sonra ise bunları "İspanya'da Anarşist Milis ve Kolektif Çiftçi" ismiyle kitaplaştırmıştır. Lätt, 1945'te yayınladığı "Denizdeki İşçiler"de, ilk gençlik yıllarında çalıştığı ticaret gemilerindeki işçilerin sorunlarına eğilmiş; SAC'ın yayın organı Syndikalismen'de ve Brand'de yayınlanan çalışmalarının yanı sıra bir çok kitabı da İsveççe'ye çevirmiştir.

İsveç'teki anarşist mücadele içerisinde özellikle kültür-sanat ve edebiyat alanına dair birçok çalışma yapılmıştır. Skutskär doğumlu

ve İsveç'in bilindik isimlerinden biri olan şair Leon Larsson daha sonra anarşist mücadeleden uzaklaşacak olsa da uzun yıllar boyunca anarşist örgütlenmeler içerisinde yer almıştır ve özellikle Samhällets Fiende (Devlet Düşmanı) isimli romanıyla bilinir. Ürettiği edebiyat ürünleriyle akıllara gelen bir diğer isimse İsveç'in tanınmış gazeteci/yazarlarından olan Stig Dagerman'dır. Yaşamı boyunca anarşist fikirleri savunan Dagerman SUF'da (İsveç Anarko-sendikalist Gençlik Federasyonu) örgütlenmiş, 19 yaşındayken anarşist dergi Storm'un editörlüğünü üstlenmiş, Brand'de (Ateş) ise kültür-sanat yazıları yazmıştır. Dagerman ardında onlarca roman, oyun ve şiir bırakarak bu alana dair ciddi bir külliyat üreten bir isimdir.

Anarşist hareketin İsveç'teki tarihinde iz bırakmış bir diğer isim,

Meydan: Merhaba. "Maçlar forvetlerle, şampiyonluklar beklerle kazanılır" diyen bir motto-nuz var. Fanzinin ismi bu yüzden mi Sol Bek?

Evet, bu yüzden. Savunmaya verdiğimiz önemden dolayı, hazırladığımız fanzine Sol Bek ismini verdik. Aynı zamanda Slaven Bilic'in ilk öğrendiği kelime "Sol Bek"ti.

Sol Bek fanzinden kısaca bahsedebilir misiniz? Nasıl bir araya geldiniz, fanzini ne zamandır çıkartıyorsunuz?

Geçmişte Beşiktaş tribünündeydik. Eski açıktaki. Anti-End diye bir grubumuz vardı. Anti-end hem endüstriyel futbola karşı olmak demektir; hem de eski futbolun bittiği anlamını taşıyordu bizim için. Oradan gelen bir tanışıklığımız vardı.

Fanzini çıkarma süreci de yaklaşık bir buçuk yıllık bir deneyim. Büyük bir çorbamız var; herkes tuz ekliyor. Kolektif bir şekilde hazırladığımız Sol Bek'i bazen ayda bir bazen daha uzun periyotlarda çıkartıyoruz. Fanzinimizin dağıtımını da ücretsiz gerçekleştiriyoruz.

2. sayınızda "Müşteri değil taraftarız" başlıklı bir yazınız var. Sol Bek Fanzin, futbolun her geçen gün endüstrileşmesine nasıl bakıyor?

Mecburen bu sarmalın içindeyiz. Yeni açıklanan forma fiyatlarından tutun da Passolig'in vardığı noktaya kadar... Evet, her gün biraz daha endüstrileşen bir futbol var. Bize, bizim müşteri olduğumuzu "ispatlamaya" çalışıyorlar. Biz de bu durumun karşısında, yazılarımızda ve gündelik yaşamlarımızda tavrımızı alıyoruz. Ama yine de Beşiktaş'a küsüp gide-

mez; şampiyonluğumuzu adadığımız insanlarımız var. Berkin Elvan gibi, Hatice Ezgi Saadet gibi...

Sol Bek Fanzin'de "Seni Düşlerimizden Biliyorduk", "Devrime Gidenler" ve "Sahi Ne Çok Öldük Biz!" gibi yazılar da var.

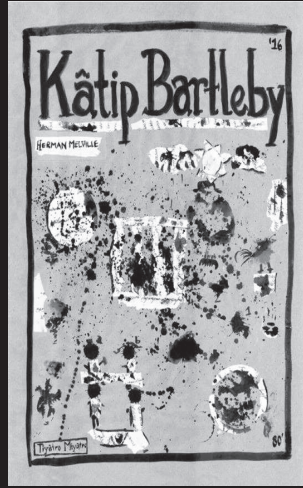
"Seni Düşlerimizden Biliyorduk" yazısını, Suroç'ta kaybettiğimiz Koray Çapoğlu için yazdık. "Devrime Gidenler" yazısında Hatice Ezgi Saadet'ten; "Sahi Ne Çok Öldük Biz" yazısında da Hacı Lokman Birlik için barış isteyerek Ankara'ya giden ve orada katledilen Ata Önder Atabay'dan bahsettik. Başta da söylediğimiz gibi, Sol Bek sadece bir futbol fanzini değil. Yaşamımızda ne varsa, fanzinde de o var. Katledilen hiçbir kardeşimizi unutuyoruz. Çıkarabildiğimiz kadar ses çıkarıyoruz; Sol Bek de bu seslerden biri. Her birimizin tanık olduğu adaletsizlik-

ler var. Çevremizdeki herkes bu adaletsizliklere karşı bir mücadele içinde, fanzin de bunun bir parçası. Bu yüzden sadece futboldan değil, yaşamın tümünden oluşan bir içeriğimiz var.

Son olarak fanzine ulaşmak isteyenler, Sol Bek'i nerelerde bulabilir?

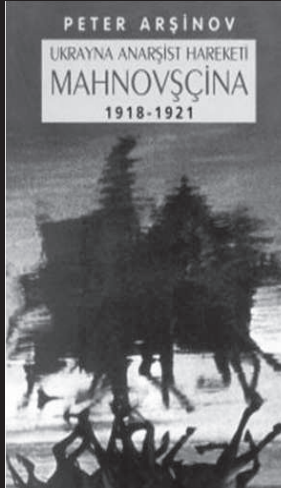
solbekfanzin@gmail.com adresinden bize ulaşabilir, yazı ve yorum gönderebilirler. Fanzine aynı zamanda Kadıköy'de bulunan Kolektif 26A'dan, Kibrit Kutusu Kafe'den; Beşiktaş'taki Alayına Köfte'den, Şairler Kahvesi'nden ve Abbas'tan ulaşabilirler.

Meydan Gazetesi olarak bu keyifli röportaj için teşekkür ediyor, bugüne kadar yaptığınız işlerin devamlılığı konusunda size bol şans diliyoruz.

Kâtip Bartleby

Timis Oyuncuları'nın yeni oyunu "Kâtip Bartleby", Herman Melville tarafından 1853 yılında yazılmıştır. Kafka'dan Albert Camus'e kadar önemli yazarlara esin kaynağı olan Kâtip Bartleby, absürd edebiyatın öncülerindedir. Wall Street'te hukuk bürosu işleten bir avukatın başından geçenleri anlatan oyun, yanında çalışan kâtiplere ilave olarak işe aldığı Bartleby'nin sıra dışı davranışlarıyla başlar. Bartleby'nin kâtiplik dışındaki işlere karşı tutumu ve öykünün devamındaki tavrı, avukatı içine düştüğü durumu tanımlamakta çaresiz bırakır. Kendini dünyadan soyutlayan ve istemediği hiçbir şeyi yapmamakla özdeşleşen "yapmamayı tercih ederim" sözü, Bartleby'nin hayat felsefesidir.

Mahnovşçina - Ukrayna Anarşist Hareketi - Kaos Yayınları

Mahnovşçina, Ukrayna'daki Özgür Topraklar deneyimini tarihsel olarak anlatır. Peter Arşinov, kitabı, hareketin içinde, mücadelenin bir parçasıyken kaleme almaya başlamıştır. Ayrıca kitabın ön sözünü de yine Mahnovist Hareket'e katılmış bir başka anarşist devrimci Volin yazmıştır. Kitap, Rusya ve Ekim Devrimi'nin Ukrayna'daki etkisini ve Ukrayna'daki iktidar mücadelelerini anlatarak başlıyor. Ardından Mahnovist hareketin bir yandan Beyaz Ordu, bir yandan Kızıl Ordu; öte yandan kendi coğrafyasındaki burjuvazi ve Avusturya Almanlarının orduları ile savaşını geniş bir boyutta ele alıyor. Kitap ayrıca Mahnovist hareketin örgütlenmelerinin kaleme aldığı bildiriler ile harekete katılan bazı devrimci anarşistler hakkında biyografik notlar içeriyor.

Axel Holmström ise 1898 yılında yayın hayatına başlayan ve İsveç'in en büyük anarşist dergisi diyebileceğimiz Brand'ın editörlüğünü uzun yıllar üstlenmiş; 1906 yılında anti-militarist açıklamaları gerekçe gösterilerek tutsak edilmiştir. Yine Brand dergisinin yazarlarından olan Hinke Berggren ise 1891 yılında yayınlanmaya başlayan Under Röd Flagg dergisinin editörüdür. İdeolojik açıdan bir platforma benzeyen

Under Röd Flagg dergisinde, anarşizm vurgusu yüksek olmakla birlikte sosyalizmin savunulduğu makaleler de kendine yer bulabilmiştir.

İsveç'teki anarşist yayınların arasında en uzun süre yayınlanan ve en büyük etkiye sahip olan Brand'ın editörlüğü; devletin anarşistleri sindirme politikalarına karşı geliştirilmiş bir refleks olarak, farklı dönemlerde farklı anarşist bireyler

tarafından devralınarak sürdürülmüş ve bir gelenek haline gelmiştir. 1906'da şiddet karşıtı propagandanın yasaklanmasıyla birlikte dergiye açılmaya başlanan davalar, Brand'ın yayın hayatı boyunca sürmüştür.

90'lı yıllara gelindiğinde gençlik hareketinin yükselmesiyle birlikte aktifleşen Syndikalistiska Ungdomsförbundet'de (SUF, İsveç Anarko-sindikalist Gençlik

Federasyonu) örgütlü anarşistler, Direkt Aktion (Doğrudan Eylem) ve Storm isimli dergiler çıkarmışlardır. Söz konusu yayınlar, 2006 yılına kadar yayınlanmaya devam etmiştir.

Günümüzde İsveç topraklarında anarşist mücadele, birçok farklı alanda sürmekteyken; anarşist yayın anlamında da zaman zaman farklı çalışmalar yapılmaktadır.

Devletlerin Savaşına ve Yıkımına Karşı Hayatın Peşinde

Gazetemizin hazırlık aşamasında, Kadıköy sokaklarında bazı fotoğraflar çarptı gözümüze. Kumların arasında bir bebek biberonu, yanı başına iliştirilmiş bir etiket, etikette fiyat; "Bebek Biberonu: 3 Milyar Euro"

AB ülkeleri ve TC Devleti arasındaki göçmenlerin yaşamları karşılığında yapılan 3 Milyar Euro'luk antlaşmaya gönderme yapan bu fo-

toğraflar, Peri Demirbaş tarafından Mart ayında Çanakkale Sokakağı ve Acidere'de kıyıya vuran göçmenlerin eşyalarıyla çekilmiş. Demirbaş konuyla ilgili olarak; "Bedeli biz belirlemedik... Bizim tek bildiğimiz çok fazla acı var ve bunun bir bedeli yok! Belki de biz 3 milyar Euro bile etmeyeceğiz." diyor.

Sokakta gördüğümüz fotoğrafların "Haya-

tın Peşinde" adlı serginin bir parçası olduğunu, sergide Peri Demirbaş dışında Anıl Olcan, Barbaros Kayan, Bikem Ekberzade, Harun Töle, Kurtuluş Arı, Mert Çakır, Murat Başol, Nazım Serhat Fırat, Saadet Sorgunlu, Şahan Nuhuğlu ve Zeynep Özatalay'ın çalışmalarının da olduğunu öğrendik. Serginin organizasyonunu yapan KargArt'tan Murat Mrt Seçkin'le kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

Meydan Gazetesi: Merhaba Murat, bize sergi hakkında bilgi verebilir misin?

Murat Seçkin: kargART her yıl sezon sonunda -ki bu Haziran ayının ilk veya ikinci haftasına denk geliyor- "Kargaşa" adında bir sergi ve buna bağlı bir etkinlik serisi düzenliyor. Kargaşa 16: "Hayatın Peşinde" başlıklı sergimiz, 9 Haziran günü açılışını yaptı. Kargaşa'da genellikle belli bir disipline bağlı kalmadan farklı teknik ve mecralardan sanatçı ve işlere yer vermeye gayret ediyoruz. Mümkün olduğunca genç ve yeni sanatçılar ile deneyimlileri kaynaştırmaya çalışıyoruz.

kargART salonu bir galeri değil, etkinlik ve üretim alanı. Bu nedenle, bizler sanatçılara mekanın fiziki özelliklerinden kaynaklanan teknik yönlendirmeler dışında herhangi bir şart veya baskıda bulunmuyoruz. O yüzden Kargaşa serisinde farklı bakış ve düşünce biçimlerine, yorum farklarına rastlayabilirsiniz. Zaten bizim istediğimiz de bu.

Niçin "Hayatın Peşinde" başlığını seçtiniz?

Sergide de işi olan Bikem

Ekberzade'nin "Crossing" adlı çalışması için yaptığı bir teklif, bizi bu senenin Kargaşa'sını "Mültecilik" teması üzerine inşa etmeye yönlendirdi. Sergi, adını Şahan Nuhuğlu'nun bir fotoğrafında yer alan Suriyeli bir mültecinin elindeki İngilizce bir dövizden aldı: "Savaşa geri dönmek istemiyoruz, hayatın peşindeyiz!"

Sergi için yapılan çağrıya nasıl geri dönüşler oldu? Başvuruları nasıl değerlendirdiniz, sergilecek işleri hangi kriterlere göre seçtiniz?

Genellikle açık çağrı yöntemini kullanıyoruz ve gelen işlerden seçme yapıyoruz. Fiziki olanaklar nedeni ile her işi koymamız mümkün olmuyor ve tabii ki işin içine bizim estetik ve içerik beklentilerimiz de dahil oluyor. Bu seçmediğimiz tüm işlerin kötü olduğu anlamına gelmiyor tabii. İşlerin genel tarzı, sanatçıların daha önce iş sergileyip sergilemedikleri bizler için önemli kıstaslar. Yine de bu seneki sergiye beklediğimiz çok altında başvuru oldu. Bunun sonucunda da çoğunlukla mesai arkadaşım Tayfun Polat ve az bir kısmında da ben konu ile ilgili iletişime geçeceğimiz dostlarımızı ve onların yönlendirdiği kişileri aradık. Sergi bu sayede biraz da

fotoğraf ağırlıklı oldu. Ancak işlerin sahiplerinin bir şekilde birebir mülteciler ile ilişkide olması, direkt kamplarda ve hatta bazılarının göçler sırasında eşlik etmiş olması ortaya samimi sunumlar çıkmasını sağladı. Sergiyi yine kargART salonunda mesai arkadaşlarımız olan Rammy Roo ve Ceylan Akçar ile kurduk. Genellikle kolektif çalışma biçimini tercih ettiğimizden her konuda sanatçıların ya da katılımcıların da fikrini alarak kotardık. Bu da ayrıca herkesin içine sinmesini ve eşit emek harcanmasını sağladı.

Yaşamını yitiren göçmenlerin bedenlerinin ya da onlara dair çeşitli izlerin paylaşılmasına, bu ve benzeri paylaşımların teşhir olduğu ya da rahatsızlık yarattığına dair çeşitli tartışmalar da söz konusu. Bu tartışmalar konusunda ne düşünüyorsunuz?

Sergiyi açmaktaki amaçlarımızdan biri, birçok insan için artık bir vicdan pornosuna dönüştürülmüş olan bu durumu gözler önüne sermekti. Sergide işi olan katılımcıların, özellikle fotoğrafçıların oldukça sert olan bazı fotoğraflarını ortak kararlar ile kullanmamayı tercih ettik. Çünkü sorunun büyüklüğünü, acısını ve sö-

mürüsünü anlamak için illa ölü bir bebeğin ya da annenin görüntüsünü paylaşmak zorunda değiliz. Gözümüzün önünde dilenci, ucuz işçi veya çocuk sömürsü kurbanı olarak yavaşları görmememize sebep olan "misafir" algısı ile egemen güçler tarafından sunulan bu insanlar, şu an bizimle yaşıyorlar. Onlara buralı dememe, diyememe sebeplerimizi araştırırsak ve bunu aşarsak, belki de en büyük adımlardan birini atmış oluruz. Biz ve bizler gibi birçok kişinin amacı, bu durumu pazarlanabilir bir dramdan, çözülebilir bir sosyal konuya çevirebilmek ve aslında hepimizin mülteci olduğu gerçeğinin idrak edilebilmesini sağlamak.

Peki son olarak, sergi ne zamana kadar sürecek? Daha sonra farklı yerlerde de benzer sergiler olacak mı?

Sergi 25 Haziran gününe kadar ziyaret edilebilir. Kargaşa adı ve durumu itibarı ile kargART'a özel olsa da ve her ne kadar şu an böyle bir planımız yoksa da gezen bir seri konusunda her türlü teklife açığız.

Röportaj için teşekkür ederiz. Dayanışmayla...

Patronların Korkulu Rüyası Molly Maguires

Gürşat Özdamar

gozdamar@meydangazetesi.org

Bir yanda, hiçbir güvenlik önleminin olmadığı, her an bir yerlerden büyük taşların yağdığı, kömür taşıyan asansörlerin halatlarının koptuğu, çamur içinde yüzülen bir madende saatlerce çalışarak hayatlarını kazanmaya çalışan işçiler. Diğer yanda bu sefaletin asıl kaynağı olan ve bundan beslenmeyi sürdüren patronlar.

Gözünüzün önüne Soma ya da Kozlu mu geldi? Evet, oradaki koşullar da buna çok benzer ama bu yazıda asıl olarak, 1800'lü yıllarda Pennsylvania'daki kömür madenlerinde çalışan göçmen işçilerin ve özellikle İrlandalıların mücadelesinin anlatıldığı, Arthur H. Lewis'in romanından Martin Ritt tarafından filme alınan The Molly Maguires'ten söz etmek istiyoruz.

Vizyona girdiği yıllarda beklediği ilgiyi bulamasa da, yıllar sonra büyük bir festivalin klasik kategorisinde tekrar gösterime girdiğinde dikkatleri üzerine çeken ve Türkçe'ye "İhanet" olarak çevrilen The Molly Maguires filminde, kömür madenle-

rinde kötü koşullarda çalışmak zorunda bırakılan madencilerin örgütü olan Molly Maguires ve bu örgütü engellemek üzere görevlendirilen gizli bir ajanın hikayesi konu ediliyor.

Ajan McParlan'ın Görevi Buydu: Molly Maguires'i Bitirmek!

Filmlerinde sosyal statülerin insan ilişkilerine olan etkisine değinen, özellikle ırkçılık ve işçi sendikalarını konu edindiği eserleriyle tanınan yönetmenin 1970 yılında çektiği bu film, 14 dakika 51 saniye süren ve sadece müzik ile görüntüden oluşan destansı bir sahneyle açılıyor.

1873-79 yılları arasında patlak veren ekonomik krizle, işçilerin yaşam koşulları "yaşanmaz hale" gelir. İşçiler, giderek kötüleşen bu koşullar sebebiyle, öncesinde İrlandalı toprak ağalarına karşı verdikleri mücadeleyi, bu kez de göç ettikleri bu topraklarda patronlara ve devlete karşı vermeye başlar. Grevlerle başlayan mücadeleden sonuç alamayınca ise başka bir yol denemeye karar verirler: Sabotaj! Adeta bir harabeye

dönüştürmüş maden ocağını, raylara yerleştirdikleri patlayıcılarla kullanamaz getirirler.

Örgütledikleri sabotaj eylemine karşı işçiler arasındaki dayanışmayı bozmaya çalışan patronlarsa polise başvurur ve işçilerin arasına sızıp bilgi alacak bir "ajan" görevlendirmeye karar verir. Film boyunca Ajan McParlan'ın çeşitli repliklerinden, onun, sistem içinde yükselme arzusunun yanı sıra göçmen nefretiyle bezenmiş ırkçılığı da sezilir. Ancak birbirleriyle özel iletişim yöntemleri geliştirmiş ve sıkı yoldaşlık ilişkileri kurmuş bu örgütlenmenin bir parçası olmak çok zordur.

Pennsylvania'ya bağlı Lackawanna, Luzerne, Columbia, Schuylkill, Carbon ve Norumberland gibi kentlerde örgütlü olan Molly Maguires, patronlar için ciddi bir tehlikedir ve İrlanda kökenli örgütlerin çoğunda olduğu gibi çalışmalarını gizli yürütür. Bu sebeple, sendika çalışmalarında açık faaliyet yürüten işçiler hedef haline gelir ve işçilerin katledilmeleriyle sonuçlanan saldırılar söz konusu olur.

Maden ocağında kömür tozundan kapkara olmuş sıkı bir yumruğun, silahlarını işçilere doğrultmuş polislerin bulunduğu yerin tam ortasından deldiği afişle akıllara kazınan filmin belki de en vurucu sahnesi, sonunda yer alıyor. Film, göstermelik bir yargılama sürecinin ardından idama mahkum edilen Jack Kehoe'nin, onun hücrelerini ziyaret eden McParlan'a söylediği "Asla özgür olamayacaksınız!" cümlesiyle sonlanıyor.

Ezen ezilen ilişkisine ve bu ilişkinin iktidarlı tarafındaki çelişkileri üzerine yoğunlaşan bu film, çekilmesinin üzerinden yıllar geçtikten sonra dahi aynı etkiyi uyandırabilecek güçlü bir mesaja sahip. 1800'lü yılları anlatan filmde gösterilen çalışma koşullarına Soma'da ve Kozlu'da yaşananlardan aşına oluşumuz, kapitalizmin zamandan bağımsız olarak her yere nüfuz ettiğini gösteriyor. Ama ezilenler, Zonguldak'ta gerçekleşen ve yakın zamanda kazanımla sonuçlanan direnişte de olduğu gibi özörgütlülükleriyle, patronların korkulu rüyası olmayı sürdürüyorlar, sürdürecekler.

Kazananı da Kaybedeni de Olmayan Bir Turnuva Anti-Faşist Dövüş Turnuvası

Röportaj: Zeynep Coşkun - Furkan Çelik

Yunanistan'daki Anti-Faşist Dövüş Turnuvası, 17-18-19 Haziran tarihlerinde, Selanik'te bulunan Katsaneio Salonu'nda düzenlendi. Bu yıl üçüncüsü düzenlenen turnuva hakkında, Anti-Faşist Dövüş Turnuvası organizasyonunda yer alan Malamas Sotiriou ve Anna Kavoura'ya gerçekleştirmiş olduğumuz röportajı siz okuyucularımızla paylaşıyoruz.

Meydan Gazetesi: Anti-Faşist Dövüş Turnuvası ne zamandan bu yana gerçekleştiriliyor? Böyle bir organizasyon fikri nasıl ortaya çıktı?

Malamas: Bu yıl Anti-Faşist Dövüş Turnuvası'nın üçüncüsünü düzenliyoruz. Daha önceden de düzenlenen turnuvaların deneyimiyle, bizler de, anti-otoriterler ve anarşistler olarak böyle bir turnuva düzenleyebileceğimizi düşündük. Böylece oturup tartışmaya, toplantılar almaya başladık. Toplantıların ardın-

dan Anti-Faşist Dövüş Turnuvası'nı düzenleme kararı aldık.

Maçlar hangi dövüş sanatlarıyla yapılıyor?

Malamas: Turnuva dahilindeki maçlar; boks, kick boks, jiu jitsu, muay thai, MMA (Karma Dövüş Sanatı) ve güreş alanlarında yapılıyor.

Turnuvaya bireysel olarak katılabilmek mümkün mü? Katılan kolektifler, işgal evleri, takımlar var mı ve varsa kimler?

Malamas: Evet, turnuvaya bireysel olarak katılmak da mümkün; genelde katılımcıların birçoğu da bireysel katılım gösteriyor. Bunun dışında, turnuvaya katılan birçok sosyal merkez ve işgal evi de var; bu katılımcılar, aynı zamanda turnuvanın organizasyonunda da bizimle dayanışma gösteriyor. Bunlardan bazıları; Selanik'te bulunan Micropo-

lis ve Sholeio sosyal merkezleri, yine Selanik'te bulunan işgal evi Terra Incognita, Kavala'dan başkaca işgal evleri...

Turnuvaya kadınlar katılıyor mu?

Malamas: Kadın dövüşçülerin turnuvaya katılmasına tabii ki mümkün. Geçen senelerde de kadınlarla erkeklerin dövüştüğü oldu. Böyle bir kısıtlama yok; ancak bazen bir kadın dövüşçüyle bir erkek dövüşçünün hem uğraştıkları spor dalı açısından hem de ağırlıkları itibarıyla eşleştirilmeleri zor olabiliyor. Her iki taraf da kendisine yapılan eşleşmeyi uygun bulduğu ve kadın-erkek dövüşünü talep ettiği sürece, turnuva dahilinde bir kadın ve bir erkek de dövüşebilir.

Turnuva dahilinde çekilen bazı fotoğraflarda, dövüşen iki kişinin elinin de, sanki her ikisi de

maçı kazananmış gibi, hakem tarafından havaya kaldırıldığını görüyoruz.

Malamas: Anti-Faşist Dövüş Turnuvası'nın kazananı ya da kaybedeni söz konusu değil. Bu yüzden gördüğünüz o fotoğraflarda, her iki dövüşçünün de eli havaya kaldırılıyor.

Daha önce, turnuva dahilindeki maçlarda dövüşçüleri kazanan ya da kaybeden olarak belirlemenin iyi mi yoksa kötü mü olacağını aramızda tartıştık. Ancak biz, bildiğimiz diğer turnuvalarda da gördüğümüz rekabet duygusuna ya da karşı sporcuyla alt etme çabasına, döverek alaşağı etmeye karşıyız. Rekabet duygusunun turnuvada yer almasını ve bunun örgütlemek istediğimiz dayanışmayı engellemesini istemiyoruz. Bu turnuvayı dayanışma amaçlı, faşizme karşı bir arada olmak için düzenliyoruz. Yukarıda bahsettiğim

gibi durumların yaşanmaması için, eşleştirmeleri yaparken dövüşçülerin bireysel özelliklerini ve yeteneklerini de göz önünde bulunduruyoruz. Böylece yapılan müsabakalarda, her iki tarafın da yaptıkları spordan keyif almasını, karşısındaki dövüşçüyü yenmek yerine onunla eğlenerek bedensel bir aktivite içine girmesini sağlamış oluyoruz.

Madem öyle, düzenlediğiniz bu etkinliğin ismi niye turnuva olarak geçiyor?

Malamas: Bir turnuvanın amacının, kazanan ya da kaybeden belirlemek olduğuna inanmıyoruz. Bizim için turnuva, beraberce yapılan bir şeyin parçası olmak.

Örneğin hırs ya da cinsiyetçi küfür gibi, turnuvanın ilkelerine aykırı durumlar söz konusu olduğunda ne yapıyorsunuz?

Malamas: Şu ana kadar, turnuvada cinsiyetçi küfürlerle hiç karşılaşmadık.

Anna: Ben bu turnuvaya 2 yıldır katılıyorum ve ilk katılmaya başladığımda, ben de durumu biraz garipsemiştim. Kazanan ya da kaybeden yoktu ve bu yüzden bu turnuvanın ne kadar başarılı olacağına dair bazı önyargılarım vardı. Ancak bu süre içinde fark ettiğim şu oldu; burada gerçekten çok güzel bir atmosfer var. Turnuva dahilinde oldukça iyi müsabakalar olduğunu gördüm; kendisini iyi yetiştirmiş sporcuların dahil olduğunu gördüm. Ve tabii ki bu sporcuların iyi dövüşmek, iyi bir müsabaka ortaya çıkarmak için bir çabaları oluyor.

Bir keresinde çok yetenekli bir kadın sporcuyla bir erkek sporcunun birbirleriyle dövüştüğünü gördüm; erkek olan dövüşçünün karşısındaki kadına hırsıyla ve alt etme dürtüsüyle saldırdığını, seyircilerinse bu duruma çok büyük tepki gösterdiğini gördüm. Seyirciler bağırarak ve olumsuz tezahürat yaparak gördükleri şeyi, erkek sporcunun yaptığını, onayladıklarını gösterdiler.

Burada seyirciler, rekabetsiz bir şekilde çıkarılan iyi dövüşleri alkışlıyorlar; çabanın ve çalışmanın getirdiği iktidarsız bedensel yeteneği destekliyorlar. Turnuvada insanların görmek istedikleri şey, birilerinin alt edilmesi değil; dövüş sanatlarıyla uğraşan insanların dayanışmayla

beraber bir şeyler ortaya koymasını, birbirlerine saygı göstermesini ve iyi vakit geçirebilmelerini.

Turnuva boyunca maçlar dışında etkinlikler yapılıyor mu, yapılıyorsa neler?

Malamas: Turnuva üç gün sürüyor. İlk gün tartışmalar, paneler, forumlar oluyor. Son iki gün ise dövüşler yapılıyor. Mesela geçen sene turnuvanın ilk gününde yapılan konuşmaların konusu, büyük şehirlerde yürütülen anti-faşist mücadeleydi. İtalya'dan, İsveç'ten, Atina'dan ve pek çok farklı yerden katılan insanlar oldu. Örneğin bir konuşmacı, futbol endüstrisinde yer bulan faşizmden, holiganların ne kadar faşist olabileceğinden ve bunun nedenlerinden bahseden bir konuşma yaptı. Başka bir konuşmacı, Almanya'daki faşizm üzerine konuştu. İtalya'dan gelen ve aynı zamanda İtalya boks şampiyonu olan bir konuşmacı ise İtalya'da bulunan, özörgütlülük ilkesiyle işletilen bir spor salonundan ve bu şekilde işletilen spor salonlarının dayanışma açısından bahsetti. Bu ve bunun benzeri, turnuvanın ilk gününde üzerinde durduğumuz, bilgi paylaşımı yaptığımız alanlar oluyor.

Dövüş sanatları öğrenmenin, sokakta bir faydasını görüyor musunuz?

Malamas: (Gülüyor) Evet, muhtemelen. Yani evet, avantajını görüyoruz, kesinlikle.

Bugüne dek turnuva dahilinde polis baskısı ya da faşist saldırı gibi olumsuz durumlarla karşı karşıya kaldığınız oldu mu?

Malamas: Hayır. Olumsuz bir tepkiyle karşılaşmadık, yani en azından bir saldırıyla karşılaşmadık. Ancak bir keresinde neo-nazi partisinin dağıttığı bir bildiri ile karşılaşmıştık. Bildiride, böyle bir turnuvanın düzenleniyor olmasından ne kadar rahatsız olduklarına dair bir şeyler yazıyordu. Elbette ki Anti-Faşist Dövüş Turnuvası'ndan rahatsız olacaklardı; çünkü faşistler, dövüş sanatları alanında kendilerine "asker" (kendi aralarına katılacak insanlar, bildiğimiz anlamda asker değil) bulabiliyorlar ve böylesi bir turnuva onların çalışmaları için de bir "tehdit".

Röportaj için teşekkür ederiz. Dayanışmayla...

Adaletsizliklere İsyanın Üç Farklı Sesi Nesimi

Fırat Binici

firatb@meydangazetesi.org

Bazen bir polisiye dizisinin final sahnesinde duyduğumuz bir Berkek sesiyle, bazen bir kadının buğulu sesiyle dinlemişizdir. Bazen bindiğimiz minibüste çalan radyodan, bazen bir taş plak sesinden biliriz "Kah çıkarım gökyüzüne / Seyrederim alemi / Kah inerim yeryüzüne / Seyreder alem beni" sözleriyle Nesimi'nin Haydar Haydar'ını.

"İblisin talim ettiği yola, kula, yeryüzünün halifesi hünkara minnet eylemeyen" bir Nesimi bilinir. Ancak sadece bir Nesimi yoktur.

Hangi Nesimi?

1300'lü yıllarda yaşamış olan Seyyid Nesimi, Alevi-Bektaşî kültürünün 7 ulu ozanından birisi olarak bilinir. 10. yüzyılda Bağdat'ta yaşayan ve "enel hak" dediği için katledilen Hallac-ı Mansur'dan etkilenmiş ve Halep'te bu düşünceleri yaymaya çalışmıştır. Sonrasında Hurufiliği şiirle de yaygınlaştırmasıyla, pek çok kişiyi etkilemiştir. Bu durum, iktidar sahiplerini rahatsız etmiş; dinsizlikle suçlanarak zindana atılan Seyyid Nesimi, derisi yüzülerek katledilmiştir.

Kul Nesimi ise, Seyyid Nesimi'nin katledilmesinden 264 yıl sonra dünyaya gelmiştir. Kul Nesimi'nin doğum yeri hakkında çok bilgi olmasa da, onun da Hurufî kökenli olduğu, sonradan Anadolu'ya geçerek, Alevilerin arasında yaşadığı düşünülüyor. Alevi-Bektaşî inançlarını dile getirdiği deyişleriyle tanınıyor. Seyyid Nesimi'ye hayranlığını gizlemez, deyişlerinde de ona göndermelerde bulunur.

Yeryüzünün Halifesi Hünkara İsyan

Farklı çağlarda yaşamış olsalar da, her iki Nesimi'nin ortak noktası isyancı ruhanlıdır. Erdemli bir kişi olarak tanımlanan Seyyid Nesimi'nin didaktik, aşk konusunda yazılmış şiirleri olduğu kadar; yöneticilerin ve zenginlerin zalimliklerini, onlara hizmet eden din alimlerinin halka ihanetini gösteren eserler de yazmıştır. Böyle olunca da tepkileri üzerine çekmiştir.

Nesimi'nin derisi yüzülürken hincını alamayan müftü "Bunun kanı pistir, bir uzva damlasa o uzun kesilmesi gerekir" buyurmuş; bu sırada Nesimi'nin bir parça kanı müftünün şahadet parmağına sıçrayınca meydanda bulunan halk, "Fetvanıza göre parmağınızın kesilmesi gerekir" demiştir. Bunu duyan Müftü, sadece parmağındaki kanı yıkamış; Nesimi ise müftüye şöyle seslenmiştir:

"Zahida bir parmağın kessen dönüp halktan kaçar

Gör bu miskin aşığı serpa sayarlar ağlamaz"

Devletin Adaletsizliklerine İsyan

Kul Nesimi'nin yaşadığı Anadolu coğrafyası, 17. yüzyılda, Osmanlı'nın baskılarına karşı örgütlenen Celali İsyanları'na sahne olmuştur. Söz konusu isyanlar ağır şekilde bastırılmıştır. Şiirlerinden, bu isyanlarda yer aldığını öğrendiğimiz Kul Nesimi, yine bir şiirinde Bağdatlı Nesimi'nin derisinin yüzülmesine ithafen şöyle der: "Nesimi'yem yüzün beni, derim meydanda meydanda." Kul Nesimi'nin -kesin bir bilgi olmamakla beraber- diğer isyancılar gibi, kafası kesilerek katledildiği söylenir.

Nesimler Yüzyıllardır Zalime Karşı Direniyor

Yaşadıkları dönemin koşullarında adaletsizliklere karşı çıkan Seyyid Nesimi ve Kul Nesimi'nin sesleri, yüzlerce yıl öncesinden bugüne ulaştı. Ancak zalimler var oldukça; Nesimler'in umutları ve başkaldırıları da sürdü.

Bir başka halk ozanı, Nesimi Çimen ise 1993'te Madimak'ta yakıldı. "Nesimi der ki ey füze yapanlar / Acımasız, zalim, cana kıyanlar / Birak ey yaşasın bütün insanlar / Barış güvercini uçsun dünyada" diyen, umudu yaşamdan yana olan ve zalimlere başkaldıran bir Nesimi'yi daha katletti zalimler 2 Temmuz'da.

Ancak tarih boyunca gördü zalimler; canlı canlı derilerini yüzse de, başlarını kesseler de, diri diri yaksalar da bitmedi, bitmeyecek Nesimler ve başkaldıran türkülerini...

KAPİTALİZMDEN UZAK, PATRONLARDAN IRAK THE LONG HAUL

Günümüzün bencil ve rekabetçi kültürüne karşı dayanışmayı, paylaşmayı ve birlikteliği ön plana koyan bir kültürün oluşturulmasına yönelik düşünce ve aktivitelere açık bir mekan olarak The Long Haul, California'nın Berkeley şehrinde bulunan bir anarşist sosyal merkez.

İngilizce'de "uzun mesafe" anlamına gelen ismiyle ve "Devletlerin varoluşundan beri tüm devletlere karşı!" mottosuyla her türlü otoriteye, homofobiye, cinsiyetçiliğe ve ırkçılığa karşı faaliyet yürütüyor. The Long Haul, herkese açık bir yapıya sahip oluşu sayesinde toplumun farklı kesimleriyle bir araya gelerek proje ve aktivitelerle birlikte canlı, kolektif bir alan oluşturmayı amaçlıyor.

Toplumsal ve politik olayların organizasyonunda ev sahipliği yapan mekan, aynı zamanda etkinliklere ve kolektiflere toplantı alanları da sağlıyor.

The Long Haul; içinde yer alan kitap, fanzin, dergi ve gazeteler

için okuma odalarına sahip olduğu gibi; bilgisayar odası, toplantı ve sohbet odalarını da bulunduruyor. Yaklaşık 15.000 fanzinin yer aldığı bir arşive sahip olan mekanda, fanzin yapma odası da mevcut. Ayrıca herkes ödünç kitap alabiliyor.

Bu özellikleriyle bir bilgi dağıtım/paylaşım merkezi haline gelen mekanda, kendileri tarafından 3 ayda bir çıkarılan Slingshot Gazetesi'ne ücretsiz olarak ulaşmak mümkün. Gazete, yeni bir toplum yaratma gayesiyle 1988'den beri gönüllü bir şekilde, kar amacı gütmeyen çıkarılıyor. Ayrıca mekanın ihtiyaçlarını karşılamak için çok ucuz fiyatlara el baskısı tişörtler, fanzin, dergi, ikinci el ve sıfır kitaplar satılıyor.

Haftalık ve aylık olarak etkinlik ve projelerin belirlendiği toplantılar birlikte alınıyor, toplantı sonucu oluşan takvime herkes ulaşabiliyor. Böylece herkesin aktif bir şekilde katılabildiği kolektif çalışmalar ortaya konabiliyor.

The Long Haul'da şu günlerde anarşist çalışma grupları, anarşizm ve kimlik tartışmaları, East Bay Ormanlarını Savunma İttifakı toplantıları gibi etkinlikler devam ediyor. Takvimde bu etkinliklerin dışında oldukça fazla toplantı, okuma ya da kolektif yemek organizasyonları bulunuyor.

The Long Haul, amaçladığı birlikteliği oluşturmak için oldukça fazla etkinlik üretiyor ya da etkinliklere destek veriyor. Toplanmalarda ve

beraber yapılan sohbetlerde paylaşılanlardan ortaya çıkan bilgilerle ve görüşlerle çıkarılan gazetenin yanı sıra, Berkeley Liberation Radio isimli bir radyo kolektifinin toplantılarına ev sahipliği yapıyor. Toplumsal değişimi gerçekleştirir bir araç olarak görülen radyo; cinsiyetçilik, ırkçılık, homofobi gibi politikalara ve bütün tahakküm biçimlerine karşı yeni bir toplumun yaratılması için yayın yapıyor.

Bu etkinlik ve faaliyetleriyle düşünüldüğünde aktif bir sosyal merkez olan The Long Haul, kolektif çalışmayı güçlendirmede, toplumsallığın oluşturulmasında, dayanışma ve gönüllülük temelli anarşist pratiklerin yaygınlaşmasında önemli bir işlevi yerine getiriyor.

